

Ročenka Nejvyššího soudu

2025

Ročenka Nejvyššího soudu

2025

© Nejvyšší soud

© Fotografie: archiv Nejvyššího soudu, Ing. Jiří Sláma, Václav Šálek, Mgr. Aleš Pavel, Bc. Gabriela Tomíčková, Germán Talavera, Timo Arbeiter, Česká národní banka, Česká advokátní komora, Nejvyšší soud Lotyšska, Bc. Monika Němcová

ISBN 978-80-908850-5-9

ISBN 978-80-908850-6-6 (angl. vyd.)

OBSAH

ÚVODNÍ SLOVO PŘEDSEDY NEJVYŠŠÍHO SOUDU _____	6
1. NEJVYŠŠÍ SOUD JAKO VRCHOLNÝ ORGÁN CIVILNÍHO A TRESTNÍHO SOUDNICTVÍ _____	8
1. 1. Složení Nejvyššího soudu _____	9
1. 2. Sídlo Nejvyššího soudu, kontakty _____	10
1. 3. Organizační schéma _____	12
1. 4. Soudci Nejvyššího soudu v roce 2025 _____	14
1. 4. 1. Soudci stážisté _____	15
1. 4. 2. Životopisy nově přidělených soudců _____	16
2. ROZHODOVACÍ ČINNOST _____	17
2. 1. Plénium Nejvyššího soudu _____	17
2. 2. Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek _____	17
2. 3. Občanskoprávní a obchodní kolegium Nejvyššího soudu _____	18
2. 3. 1. Přehled rozhodovací činnosti občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu _____	18
2. 3. 2. Sjednocovací činnost občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu _____	23
2. 3. 3. Statistické údaje o činnosti občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu _____	24
2. 3. 4. Výběr důležitých rozhodnutí občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu _____	27
2. 4. Trestní kolegium Nejvyššího soudu _____	41
2. 4. 1. Přehled rozhodovací činnosti trestního kolegia Nejvyššího soudu _____	41
2. 4. 2. Sjednocovací činnost trestního kolegia Nejvyššího soudu _____	45
2. 4. 3. Statistické údaje o činnosti trestního kolegia Nejvyššího soudu _____	48
2. 4. 4. Výběr důležitých rozhodnutí trestního kolegia Nejvyššího soudu vydaných nebo uveřejněných v roce 2025 _____	49
2. 5. Rozhodování zvláštního senátu o kompetenčních sporech _____	69
2. 6. Rozhodování kárné agendy _____	70
2. 6. 1. Odvolací kárný soud _____	70
2. 6. 2. Prvostupňové kárné soudy _____	71
2. 7. Ocenění pro soudce Nejvyššího soudu _____	71
2. 8. Další aktivity soudců Nejvyššího soudu _____	72
2. 8. 1. Legislativní činnost _____	72
2. 8. 2. Školící činnost soudců a účast při odborných zkouškách _____	73
2. 8. 3. Publikační činnost _____	73
2. 9. Administrativní pracovníci úseku soudního výkonu _____	73
2. 10. Úsek soudních agend _____	75

3. VYŘIZOVÁNÍ STÍŽNOSTÍ PODLE ZÁKONA O SOUDECH A SOUDCÍCH _____	77
4. ODDĚLENÍ DOKUMENTACE A ANALYTIKY JUDIKATURY ČR_	78
4. 1. Oddělení Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek_____	80
5. VNITROSTÁTNÍ A ZAHRANIČNÍ VZTAHY _____	82
5. 1. Činnost oddělení analytiky a srovnávacího práva_____	82
5. 1. 1. Analytická činnost _____	82
5. 1. 2. „Výběr rozhodnutí ESLP pro justiční praxi“, spolupráce s Kanceláří vládního zmocněnce pro zastupování ČR před ESLP a „Bulletin“ _____	83
5. 1. 3. Mezinárodní skupina pro právní komparatistiku _____	84
5. 1. 4. Justiční síť Evropské unie a Sítě vrcholných soudů _____	85
5. 2. Účast na významných mezinárodních akcích a konferencích _____	86
5. 2. 1. Významné zahraniční pracovní cesty předsedy Nejvyššího soudu _____	86
5. 2. 2. Významné zahraniční pracovní cesty soudců _____	88
6. HOSPODAŘENÍ (SPRÁVA SOUDU) _____	90

7. PERSONÁLNÍ ODDĚLENÍ _____	92
8. INFORMAČNÍ KANCELÁŘ _____	93
8. 1. Činnost informační kanceláře _____	93
8. 2. Poskytování informací podle informačního zákona _____	94
9. TISKOVÁ MLUVČÍ _____	97
10. ODDĚLENÍ STŘETU ZÁJMŮ _____	98
10. 1. Činnost oddělení střetu zájmů _____	98
10. 2. Statistické údaje k činnosti oddělení střetu zájmů _____	99
11. POVĚŘENKYNĚ PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ _____	100
12. KNIHOVNA NEJVYŠŠÍHO SOUDU _____	101
ZÁVĚREČNÉ SLOVO MÍSTOPŘEDSEDY NEJVYŠŠÍHO SOUDU _____	102
OBRAZOVÁ PŘÍLOHA _____	104

ÚVODNÍ SLOVO PŘEDSEDY NEJVYŠŠÍHO SOUDU

Vážené čtenářky a čtenáři,

uplynulý rok byl v mnoha ohledech mimořádný. Nešlo pouze o další rok stabilní rozhodovací činnosti a odborných aktivit, ale také o rok výrazných systémových změn, jež mají dlouhodobý dopad na fungování justice, její důvěryhodnost a vnímání ze strany veřejnosti.

Jednou z nejzásadnějších změn bylo znovuoobnovení dvouinstančního kárného řízení ve věcech soudců, státních zástupců a exekutorů. Novela zákona č. 7/2002 Sb., provedená zákonem č. 438/2024 Sb., znamenala odklon od dosavadního jednostupňového modelu, v němž kárným soudem byl Nejvyšší správní soud. Nově byly do systému zapojeny vrchní soudy jako soudy prvního stupně a Nejvyšší soud spolu s Nejvyšším správním soudem jako soudy odvolací. Pro Nejvyšší soud to znamenalo převzetí nové, citlivé a odborně náročné role odvolacího kárného soudu, která s sebou nese odpovědnost nejen za zákonnost a jednotnost rozhodování, ale i za posilování důvěry v mechanismy vnitřní odpovědnosti justice. Současně se soudci Nejvyššího soudu aktivně podílejí na činnosti kárných senátů vrchních soudů, čímž se nová kárná agenda přirozeně promítá do každodenní soudní praxe. Přestože v průběhu roku 2025 nebylo Nejvyššímu soudu jako odvolacímu kárnému soudu doručeno žádné odvolání, je Nejvyšší soud odborně i administrativně připraven tuto svoji novou roli plnit.

Rok 2025 se zároveň výrazně zapsal do historie české justice opětovným zásahem Ústavního soudu do otázky soudcovských platů. Přes dřívější již ustálenou judikaturu Ústavního soudu byla zákonodárcem znovu přijata úprava, která stanovila platovou základnu soudců způsobem odporujícím ústavním principům. Nález Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2025, sp. zn. Pl. ÚS 19/25, tuto úpravu zrušil a výslovně poukázal na faktické prodlužování již dříve konstatovaného neústavního stavu. Tento vývoj nelze vnímat pouze jako spor o výši odměňování, ale především jako otázku respektu k principu nezávislosti soudní moci. Opakované zásahy do soudcovských platů, které nejsou odůvodněny výjimečnými okolnostmi ani plošnými úspornými opatřeními, oslabují stabilitu systému a důvěru v jeho předvídatelnost. Lze jen doufat, že tímto nálezem byla otázka soudcovských platů definitivně uzavřena a že automatický mechanismus navázaný na vývoj průměrné mzdy v národním hospodářství bude do budoucna již respektován.

Vedle těchto náročných témat přinesl rok 2025 i řadu pozitivních zpráv, které si zaslouží zvláštní pozornost. Odborná i společenská ocenění soudců Nejvyššího soudu jsou nejen osobním uznáním jejich práce, ale zároveň svědectvím o kvalitě celé instituce. Udělení titulu Právník roku soudkyni Věře Kůrkové v oblasti trestního práva a Stříbrné medaile

Antonína rytíře Randy soudci Michalu Králíkovi potvrzuje, že Nejvyšší soud je tvořen osobnostmi, jejichž odborná autorita je uznána napříč odbornou právníckou veřejností.

Zcela mimořádně povzbudivým signálem je také výsledek nejnovějšího průzkumu agentury STEM. Podle něj důvěřuje Nejvyššímu soudu 70 % obyvatel. Jde o výsledek, který je v dlouhodobém kontextu výjimečný a který nelze považovat za samozřejmost. Odráží nejen kvalitu rozhodovací činnosti soudů, ale také stabilitu systému, profesionalitu soudců a soudních zaměstnanců a snahu justice komunikovat srozumitelně a otevřeně směrem k veřejnosti. Právě vysoká míra důvěry veřejnosti představuje jednu z nejdůležitějších hodnot, na nichž je legitimita soudní moci založena, a je zároveň silným závazkem do budoucna.

Rok 2025 byl rovněž obdobím další modernizace Nejvyššího soudu na venek. Spuštění nových webových stránek soudu, zavedení jednotného vizuálního stylu a vydání pamětní stokorunové mince nejsou samostatnými kroky, ale součástí dlouhodobé snahy o otevřenou a srozumitelnou komunikaci s veřejností a zakotvení našeho soudu jako významné instituce s respektovaným renomé v tuzemsku i v zahraničí. Transparentnost, přehlednost a důstojná prezentace soudní moci jsou dnes nedílnou součástí budování důvěry v právní stát a Nejvyšší soud se v tomto směru snaží jít příkladem.

Neméně důležitou součástí této ročenky je tradiční přehled klíčových rozhodnutí Nejvyššího soudu. Judikatura vydaná v roce 2025 se dotýkala celé řady zásadních právních otázek napříč civilní, obchodní i trestní agendou a znovu potvrdila roli Nejvyššího soudu jako vrchol-

né sjednocující autority obecného soudnictví. Tato rozhodnutí nejsou jen spravedlivým vyústěním konkrétních sporů, ale svoji argumentační hodnotou se spolupodílejí na vývoji práva a právního povědomí k prospěchu předvídatelné rozhodovací činnosti soudů v naší zemi, ale také ve prospěch právní vzdělanosti odborné i laické veřejnosti.

Věřím, že ročenka za rok 2025 Vám poskytne nejen ucelený přehled uplynulého roku, ale i hlubší pohled na výzvy, jimž Nejvyšší soud čelí, a na hodnoty, které při své činnosti dlouhodobě prosazuje.

Petr Angyalossy

1. NEJVYŠŠÍ SOUD JAKO VRCHOLNÝ ORGÁN CIVILNÍHO A TRESTNÍHO SOUDNICTVÍ

Nejvyšší soud je vrcholným soudním orgánem ve věcech patřících do pravomoci soudů v občanském soudním řízení a v trestním řízení. Jeho senáty rozhodují o mimořádných opravných prostředcích s výjimkou záležitostí, které patří do kompetence Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

Mimořádnými opravnými prostředky jsou dovolání proti rozhodnutím soudů druhého stupně a také stížnosti pro porušení zákona podávané na trestním úseku ministrem spravedlnosti. Nejvyšší soud rozhoduje v případech zákonem stanovených rovněž o určení místní a věcné příslušnosti soudů, uznávání cizozemských rozhodnutí, povolení průvozu osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu, přezkumu příkazů k odposlechu či v pochybnostech o vynětí z pravomoci orgánů činných v trestním řízení.

Nejvyšší soud hraje zásadní roli při sjednocování judikatury. Činí tak zejména rozhodováním o dovolání a vydáváním stanovisek k jednotnému výkladu zákona. Nejdůležitější rozhodnutí Nejvyššího soudu, popř. soudů nižších stupňů, a stanoviska kolegií nebo pléna Nejvyššího soudu, jsou vydávána ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „Sbírka“).

Nejvyšší soud je podle zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o střetu zájmů“), od 1. 9. 2017 pověřen také shromažďováním a kontrolou oznámení o činnostech, majetku, příjmech, darech a závazcích všech, více než 3 000 soudců České republiky. Evidovaná oznámení jsou neveřejná.

Zákonem č. 438/2024 Sb., kterým se mění zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, byla s účinností od 21. 12. 2024 zavedena dvoustupňová soustava kárného soudnictví. Nejvyšší soud se na základě uvedené novely stal od 21. 12. 2024 druhostupňovým kárným soudem pro řízení o odvoláních podaných proti rozhodnutím vrchních soudů ve věcech soudců Nejvyššího správního soudu a dále soudců vyjma těch, kteří rozhodují výlučně ve správním soudnictví.

1. 1. Složení Nejvyššího soudu

V čele soudu stojí předseda Nejvyššího soudu a místopředseda Nejvyššího soudu. Dne 20. 5. 2020 jmenoval prezident republiky Miloš Zeman předsedou Nejvyššího soudu **JUDr. Petra Angyalossyho, Ph.D.**, a to na funkční období 10 let. Místopředsedou Nejvyššího soudu je od 17. 2. 2021 **JUDr. Petr Šuk**, kterého prezident republiky Miloš Zeman rovněž jmenoval na funkční období 10 let.

Dále se Nejvyšší soud skládá z předsedů kolegií, předsedů senátů a dalších soudců.

Předseda Nejvyššího soudu zastává funkci řídící a správní. Mimo to vykonává i vlastní rozhodovací činnost, jmenuje předsedy kolegií, předsedy senátů, asistenty soudců a také zaměstnance soudu do vedoucích funkcí. Vydává organizační, kancelářský a spisový řád a po projednání v plénu i jednací řád. Po projednání se soudcovskou radou vydává rozvrh práce na období kalendářního roku. Předseda Nejvyššího soudu určuje program pléna. Plénu i kolegiím navrhuje zaujetí stanoviska k rozhodovací činnosti soudů.

Místopředseda Nejvyššího soudu zastupuje předsedu soudu v době jeho nepřítomnosti; za přítomnosti předsedy vykonává pravomoci, kterými je předsedou pověřen. Dohlíží na vyřizování stížností, zejména pak stížností na průběh řízení u soudů všech stupňů, shromažďuje připomínky soudců Nejvyššího soudu k nově připravovaným zákonům

a ve spolupráci s Justiční akademií zaštiťuje vzdělávací semináře pro asistenty, poradce a zaměstnance Nejvyššího soudu.

Nejvyšší soud má dvě kolegia, a to občanskoprávní a obchodní kolegium a kolegium trestní. V čele stojí předsedové kolegií, kteří řídí a organizují jejich činnost. Funkci předsedy občanskoprávního a obchodního kolegia vykonává od 1. 1. 2024 **JUDr. Pavlína Brzobohatá**; předsedou trestního kolegia je od 1. 1. 2016 **JUDr. František Púry, Ph.D.**, který byl pověřen vedením tohoto kolegia už od 1. 9. 2015. Kolegia zaujímají stanoviska k rozhodovací činnosti soudu, sledují a vyhodnocují jejich pravomocná rozhodnutí a zobecňují získané poznatky. Na návrh předsedy Nejvyššího soudu, předsedy kolegia nebo velkého senátu zaujímají kolegia stanoviska, vybírají a rozhodují o zařazení zásadních judikátů do Sbírky.

Ve Sbírce jsou zveřejňována všechna stanoviska pléna Nejvyššího soudu, občanskoprávního a obchodního kolegia, trestního kolegia, vybraná rozhodnutí jednotlivých senátů a vybraná rozhodnutí soudů nižších stupňů.

Plénum, které se skládá z předsedy Nejvyššího soudu, místopředsedy Nejvyššího soudu, předsedů kolegií, předsedů senátů a dalších soudců Nejvyššího soudu, je nejvýznamnějším kolektivním orgánem Nejvyššího soudu. Projednává jednací řád Nejvyššího soudu, zaujímá stanoviska k rozhodovací činnosti soudů v otázkách týkajících se obou kolegií nebo sporných mezi kolegiemi.

Velké senáty jsou složeny z nejméně devíti soudců příslušného kolegia Nejvyššího soudu. Velký senát kolegia rozhoduje tehdy, postoupil-li mu věc některý ze senátů Nejvyššího soudu proto, že při svém rozhodování dospěl k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Tříčlenné senáty rozhodují zejména o dovoláních, o uznání a vykonatelnosti rozhodnutí cizozemských soudů na území České republiky, v trestních věcech rozhodují rovněž o stížnostech pro porušení zákona. V čele každého senátu Nejvyššího soudu je předseda senátu, který organizuje jeho práci, včetně přidělování věcí jednotlivým členům senátu.

Soudcovská rada je u Nejvyššího soudu zřízena jako poradní orgán předsedy Nejvyššího soudu. Členové jsou voleni shromážděním všech soudců Nejvyššího soudu na funkční období pěti let. Poslední volby do soudcovské rady se uskutečnily dne 10. 11. 2022. V čele pětičlenné soudcovské rady stojí její předseda, kterým je od 1. 5. 2019 **JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D.**

1. 2. Sídlo Nejvyššího soudu, kontakty

Nejvyšší soud sídlí na adrese: Burešova 20, 657 37 Brno
Telefonní číslo ústředny: + 420 541 593 111
e-mailová adresa: podatelna@nsoud.cz
ID datové schránky: kccaa9t
Webové stránky: www.nsoud.cz
X: @Nejvyssisoud
LinkedIn: <https://cz.linkedin.com/company/nejvyssi-soud>
Instagram: <https://instagram.com/nejvyssisoud>

Nejvyšší soud sídlí od roku 1993 v památkově chráněné budově původního Všeobecného pensijního ústavu, která byla postavena podle projektu Emila Králíka, profesora České vysoké školy technické v Brně, v letech 1931 až 1932.

Po 2. světové válce se v budově vystřídalo několik institucí. Od 60. let minulého století zde sídlil sekretariát Krajského výboru KSČ, pro jehož potřeby byla provedena v roce 1986 podle projektu Milana Steinhauera necitlivá nadstavba mansardového patra a do nádvoří vestavěn také dvorní trakt se stupňovitě uspořádaným sálem.

Začátkem 90. let minulého století se zde na krátký čas usídlil Rektorát Masarykovy univerzity a Ústav výpočetní techniky Masarykovy univerzity. Část budovy využívalo i Vysoké učení technické a Janáčkova akademie múzických umění, a to až do roku 1996.

Dne 1. 10. 2019 se po mnoha letech Nejvyšší soud dočkal otevření nového křídla svého sídla, které přiléhá k původní historické funkcionalistické budově v Bayerově ulici. Nová administrativní budova má sedm nadzemních pater a tři patra pod zemí. V nejnižším patře se nachází kromě technologií také nový archiv Nejvyššího soudu, nad ním je ve dvou patrech podzemních garáží 20 parkovacích stání. V kancelářích našlo své zázemí 143 zaměstnanců soudu, zejména asistentů soudců. Až 26 let po svém vzniku získává Nejvyšší soud v přízemí nového křídla budovy konečně důstojné prostory pro svou rozsáhlou knihovnu, v prvním nadzemním patře pak byla vybudována nová jednací místnost, která může zároveň sloužit jako menší multifunkční sál. Přilehlá terasa byla projektována jako oddychová zóna. Přístavba nového křídla budovy Nejvyššího soudu získala 2. místo v soutěži Stavba roku Jiho-moravského kraje za rok 2019, konkrétně v kategorii Stavby občanské vybavenosti.

Dne 13. 10. 2022 Nejvyšší soud otevřel zrekonstruovaný velký jednací sál, který nese jméno Františka Vážného po prvorepublikovém místopředsedovi Nejvyššího soudu a zakladateli sbírek soudních rozhodnutí. Původní sál pocházel z roku 1986 a jeho rekonstrukce již byla nutná. Po přestěhování knihovny, která se dříve nacházela v sálu, do nové přístavby, získal Nejvyšší soud možnost sál opravit a rozšířit jeho kapacitu na více než 130 osob.

Sál Františka Vážného se využívá pro jednání kolegií, zasedání pléna, kolokvia či konference, školení a přednášky, v případě potřeby je možné jej využívat i jako velkou jednací síň.

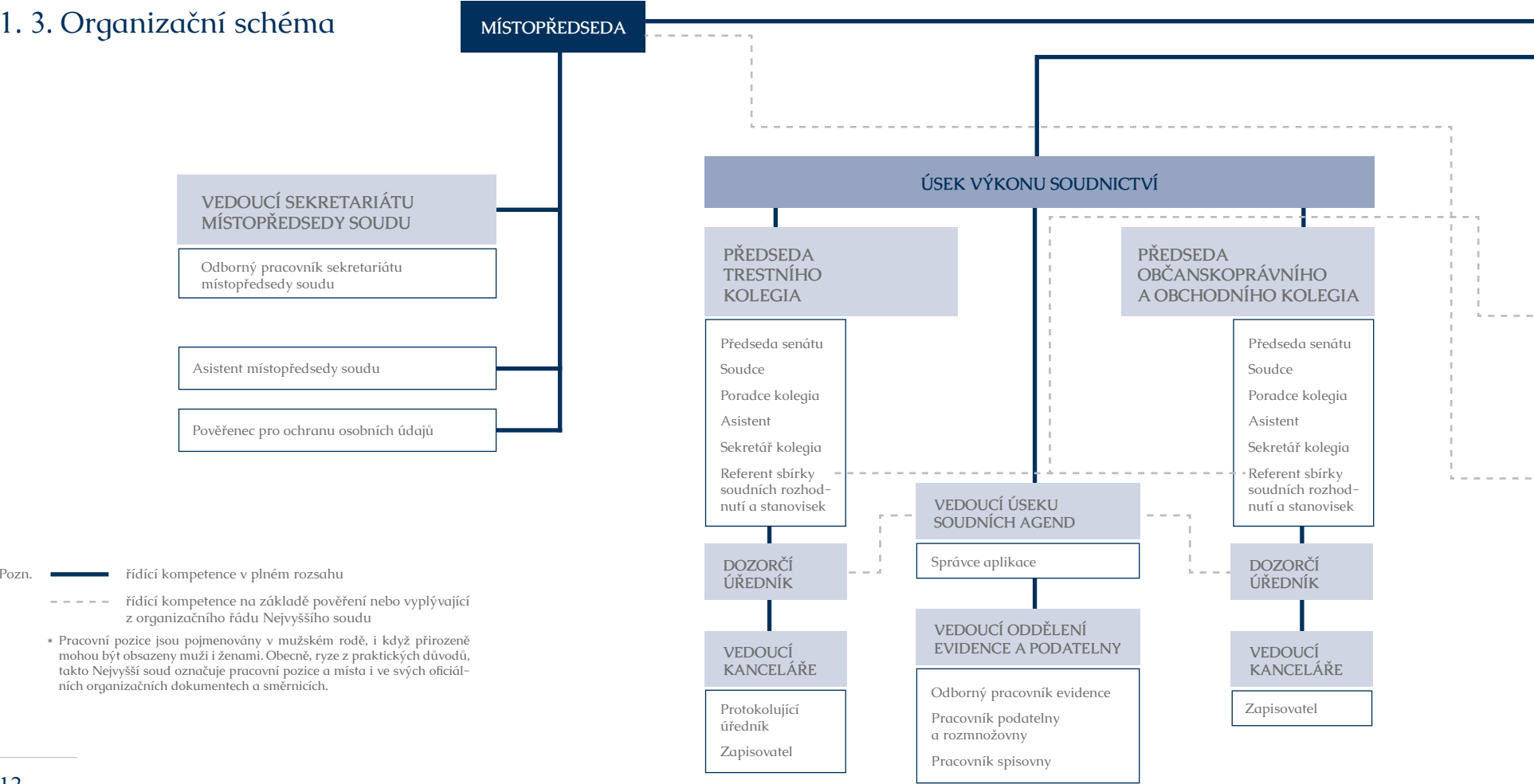
Dne 14. 9. 2023 byla při příležitosti mezinárodní konference v před-sáli Sálu Františka Vážného představena fotogalerie bývalých soudců Nejvyššího soudu od jeho vzniku v roce 1993. Fotogalerie ladí se zrekonstruovaným prostorem a vytváří reprezentativní prostor pro vedení debat a rozhovorů při rozličných odborných i společenských akcích.

V druhé polovině roku 2024 byla provedena rekonstrukce zasedací místnosti Nejvyššího soudu ve druhém patře. Probíhají zde menší školení, jednání, ale i další akce, které Nejvyšší soud pořádá. Jelikož zasedací místnost nikdy předtím neprošla renovací, jednalo se o kompletní, poměrně rozsáhlou a technicky náročnou úpravu.

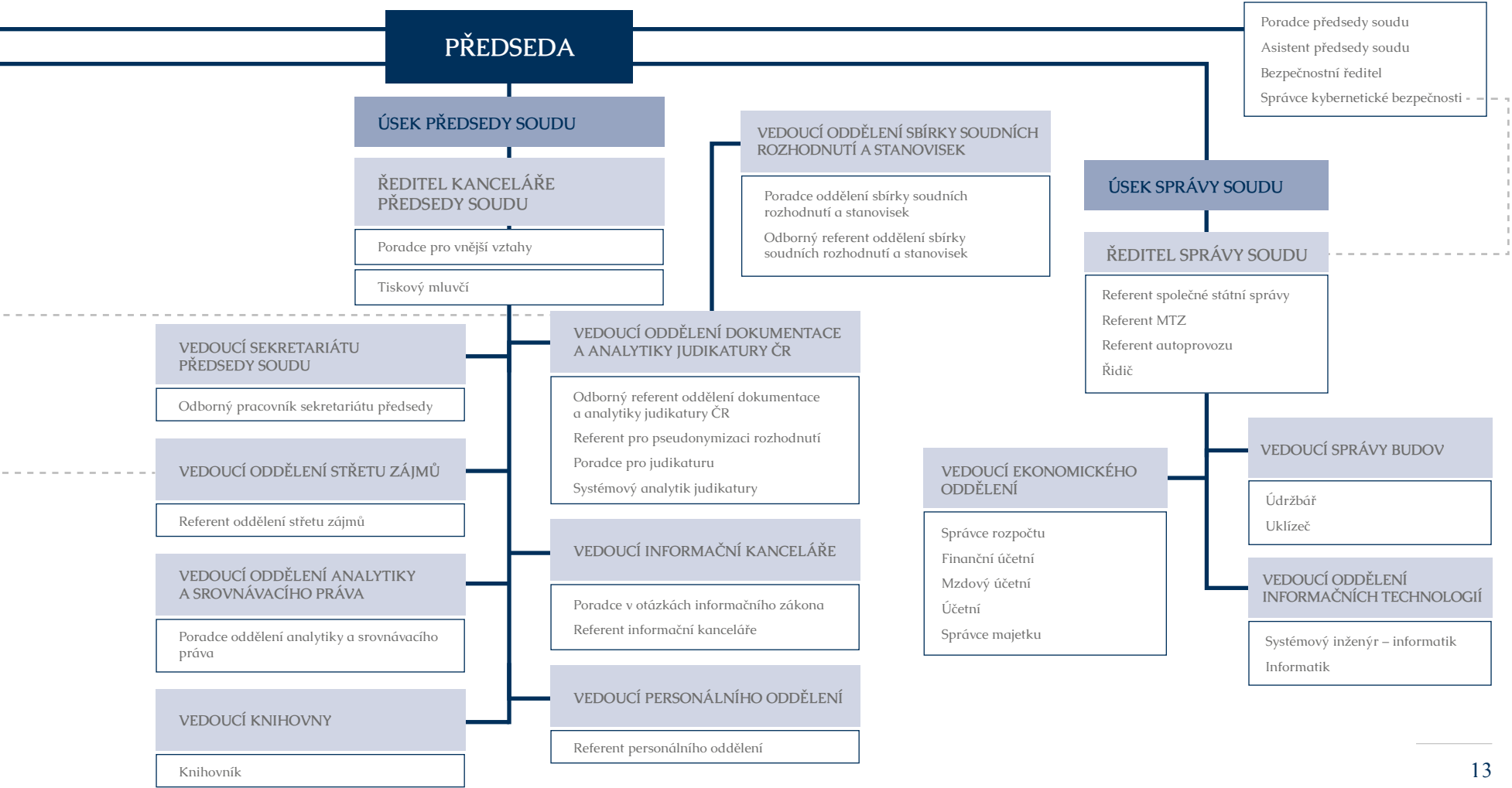
V roce 2025 prošlo změnami a renovací několik částí sídla Nejvyššího soudu. První renovace se týkala vnějších dveří hlavního vstupního portálu památkově chráněné budovy Nejvyššího soudu. Renovace byla ukončena v září 2025 a zajistila obnovu původního vzhledu historických dveří a zlepšila jejich funkčnost narušenou opotřebením. Zahájeny byly také restaurátorské práce na historických mosazných svítidlech ve foyer budovy. Dvě originální světla jsou součástí budovy už od jejího vzniku a po skoro 100 letech služby byla poprvé renovována.

V roce 2025 byla také dokončena fotovoltaická elektrárna na střeše budovy. Snahy o její vybudování započaly v roce 2024 a to z důvodu snížení energetické náročnosti budovy. Bylo třeba akceptovat požadavky památkové péče a panely rozmístit pod úroveň hrany atiky střechy tak, aby nenarušovaly vzhled budovy.

1. 3. Organizační schéma

1. NEJVYŠŠÍ SOUD JAKO VRCHOLNÝ ORGÁN CIVILNÍHO A TRESTNÍHO SOUDNICTVÍ

1. 4. Soudci Nejvyššího soudu v roce 2025

Trestní kolegium

JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D.
JUDr. Pavla Augustinová
JUDr. Ondřej Círek
JUDr. Radek Doležel
JUDr. Antonín Draštík
JUDr. Tomáš Durdík
JUDr. Jan Engelmann
Mgr. Pavel Göth
JUDr. Bohuslav Horký
JUDr. Aleš Kolář
JUDr. Ivo Kouřil
JUDr. Věra Kůrková
JUDr. Josef Mazák
JUDr. Marta Ondrušová
JUDr. Jiří Pácal
JUDr. František Púry, Ph.D.
JUDr. Blanka Roušalová
JUDr. Bc. Jiří Říha, Ph.D.
JUDr. Petr Šabata
JUDr. Milada Šámalová
JUDr. Petr Škvain, Ph.D.
JUDr. Vladimír Veselý
JUDr. Roman Vicherek, Ph.D.

Mgr. Ondřej Vítů

Občanskoprávní a obchodní kolegium

Mgr. Vít Bičák
JUDr. Pavlína Brzobohatá
JUDr. Marek Cigánek
JUDr. Filip Cileček
JUDr. Marek Doležal
JUDr. Jiří Doležilek
JUDr. Václav Duda
JUDr. Bohumil Dvořák, Ph.D., LL.M.
JUDr. Jitka Dýšková
JUDr. Jan Eliáš, Ph.D.
JUDr. Roman Fiala
JUDr. Petr Gemmel
Mgr. David Havlík
JUDr. Ing. Pavel Horák, Ph.D.
JUDr. Pavel Horňák
Mgr. Miroslav Hromada, Ph.D.
Mgr. Lucie Jackwerthová
JUDr. Miroslava Jirmanová, Ph.D.
Mgr. Michal Králík, Ph.D.
Mgr. Petr Kraus
JUDr. Pavel Krbek
JUDr. Zdeněk Krčmář
Mgr. Petra Kubáčová
JUDr. Pavel Malý

JUDr. Helena Myšková
Mgr. Jiří Němec
JUDr. Michael Pažitný, Ph.D.
Mgr. Milan Polášek
JUDr. Hana Polášková Wincorová
JUDr. Zbyněk Poledna
JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D.
Mgr. Zdeněk Sajdl
Mgr. Viktor Sedlák
JUDr. Pavel Simon
JUDr. Karel Svoboda, Ph.D.
JUDr. Petr Šuk
JUDr. Hana Tichá
JUDr. Pavel Tůma, Ph.D., LL.M.
JUDr. David Vlášil
JUDr. Petr Vojtek
JUDr. Martina Vršanská
JUDr. Robert Waltr
JUDr. Jiří Zavázal
JUDr. Aleš Zezula
JUDr. Ivana Zlatohlávková
Mgr. Hynek Zoubek

1. 4. 1. Soudci stážisté

Trestní kolegium

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D.
Mgr. Daniel Plšek
Mgr. Ondřej Vítů

Občanskoprávní a obchodní kolegium

JUDr. PhDr. Filip Havrda
JUDr. Jan Kolba
JUDr. Tomáš Lichovník
JUDr. Helena Nováková
JUDr. Roman Šebek, Ph.D.
JUDr. Tomáš Zadražil

1. 4. 2. Životopisy nově přidělených soudců

JUDr. Pavla Augustinová (*1962)

soudkyně trestního kolegia

- vystudovala Právnickou fakultu Univerzity Karlovy, kde v roce 1985 složila státní závěrečnou zkoušku a o rok později rigorózní zkoušku
- po justiční zkoušce v roce 1991 byla jmenována soudkyní a svůj soudcovský slib složila v roce 1992
- její profesní dráha zahrnuje působení na Městském a Vrchním soudu v Praze, kde pracovala více než 20 let
- v letech 2007 a 2014–2015 byla dočasně přidělena k Nejvyššímu soudu
- soudkyní Nejvyššího soudu se stala 1. 1. 2025

Mgr. Petra Kubáčová (*1973)

soudkyně občanskoprávního a obchodního kolegia

- vystudovala Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v roce 1997
- po justiční zkoušce v roce 2001 začala působit jako předsedkyně senátu na Okresním soudu v Nymburku. V roce 2010 se stala místopředsedkyní tohoto soudu
- od roku 2013 působila na Krajském soudu v Praze, nejprve jako soudkyně a později jako předsedkyně senátu občanskoprávního úseku a předsedkyně evidenčního senátu
- v červenci 2023 byla dočasně přidělena k Nejvyššímu soudu
- soudkyní Nejvyššího soudu se stala 1. 1. 2025

Mgr. Ondřej Vítů (*1972)

soudce trestního kolegia

- vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze
- v roce 1996 byl přidělen jako justiční čekatel ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích
- v prosinci roku 1999 byl jmenován soudcem Okresního soudu v Českém Krumlově
- v letech 2002–2004 vykonával soudcovské povolání na odvolacím trestním úseku Krajského soudu v Českých Budějovicích na základě dočasného přidělení k výkonu soudcovské funkce. V letech 2005–2024 působil jako soudce tohoto soudu
- v roce 2006 absolvoval hospitační program pro trestní soudce a státní zástupce organizovaný Německou nadací pro mezinárodní právní spolupráci v Bonnu, Brémách a Kolíně nad Rýnem
- od 1. 7. 2024 byl dočasně přidělen k Nejvyššímu soudu
- soudcem Nejvyššího soudu se stal 1. 7. 2025

2. ROZHODOVACÍ ČINNOST

2. 1. Plénum Nejvyššího soudu

Plénum Nejvyššího soudu, složené z předsedy, místopředsedy, předsedů kolegií, předsedů senátů a dalších soudců Nejvyššího soudu, je nejvýznamnějším kolektivním orgánem Nejvyššího soudu. V zájmu jednotného rozhodování soudů zaujímá sjednocující stanoviska k rozhodovací činnosti soudů v otázkách, které se týkají obou kolegií nebo které jsou mezi kolegií sporné. Dále projednává jednací řád soudu a rozhoduje o sloučení nebo rozdělení kolegií. Jednání je neveřejné, svolává je a řídí předseda soudu, svolat je musí vždy, jestliže o to požádá alespoň třetina všech soudců. Plénum je usnášeníschopné za přítomnosti nejméně dvou třetin všech soudců, k přijetí usnesení je potřeba prosté většiny přítomných, ve věcech sjednocovacích stanovisek a slučování nebo rozdělování kolegií však většiny všech soudců (§ 23 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o soudech a soudcích“). V roce 2025 nebylo plénum Nejvyššího soudu svoláno k zasedání.

2. 2. Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek

Z hlediska informovanosti o sjednocovací činnosti Nejvyššího soudu i pro zkvalitňování právního vědomí odborné a laické veřejnosti je významnou činností Nejvyššího soudu vydávání Sbírky (§ 24 odst. 1 zákona o soudech a soudcích). Jde o jedinou oficiální sbírku rozhodnutí soudů ve věcech patřících do pravomoci soudů v občanském soudním řízení a v trestním řízení. Jejím obsahem jsou všechna stanoviska obou kolegií Nejvyššího soudu, dále vybraná a schválená rozhodnutí jednotlivých senátů kolegií, včetně velkého senátu, a rovněž vybraná a schválená rozhodnutí soudů nižších stupňů. Sbírka je rozdělena na část civilní a část trestní.

Poté, co rozhodnutí vybraná k případné publikaci ve Sbírce prošla posouzením v evidenčním senátě příslušného kolegia Nejvyššího soudu, jsou zaslána k vyjádření připomínkovým místům, tj. krajským a vrchním soudům, právnickým fakultám univerzit, České advokátní komoře, Ministerstvu spravedlnosti, v trestních věcech Nejvyššímu státnímu zastupitelství, popřípadě i dalším orgánům a institucím podle povahy a významu řešených otázek. Následně jsou návrhy rozhodnutí i do-

ručené připomínky projednány na zasedání příslušného kolegia Nejvyššího soudu, které je usnášeníschopné, je-li přítomna nadpoloviční většina všech jeho členů. Při zasedání kolegia jsou jednotlivá navrhaná rozhodnutí případně upravena a následně se rozhoduje o jejich schválení k publikaci hlasováním všech soudců kolegia přítomných na jeho zasedání. K publikaci rozhodnutí ve Sbírce se vyžaduje souhlas nadpoloviční většiny všech soudců kolegia.

Sbírka se vydává v jednotlivých sešitech, které vycházely až do sešitu č. 10/2021 desetkrát ročně v tištěné podobě. Od roku 2017 byla veřejnosti k dispozici také uživatelsky přívětivější elektronická forma. Obdobně byla v elektronické podobě od roku 2017 dostupná také tzv. modrá sbírka, obsahující výběr důležitých rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva. I tuto sbírku vydával Nejvyšší soud až do konce roku 2021 jako tištěnou, a to pod oficiálním názvem Výběr rozhodnutí ESLP pro justiční praxi. Od roku 2022 jsou obě sbírky provozovány a jejich nové sešity vydávány, výhradně v elektronické podobě, a to na adresách <https://sbirka.nsoud.cz/>; <https://eslp.nsoud.cz/>.

Jednotlivé judikáty ze Sbírky jsou samozřejmě dostupné i s právními větami také na internetových stránkách Nejvyššího soudu www.nsoud.cz, kde je na homepage taktéž dopředu avizován obsah nejbližšího budoucího čísla Sbírky.

2. 3. Občanskoprávní a obchodní kolegium Nejvyššího soudu

2. 3. 1. Přehled rozhodovací činnosti občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu

Nejvyšší soud, jak vyplývá z čl. 92 Ústavy České republiky a z § 14 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, je vrcholným soudním orgánem též ve věcech patřících do civilní pravomoci soudů a prostřednictvím občanskoprávního a obchodního kolegia je povolán zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodování soudů v občanském soudním řízení. Tuto svoji roli plní především tím, že rozhoduje o mimořádných opravných prostředcích v případech stanovených zákonem o řízení před soudy, jmenovitě o dovoláních proti rozhodnutím odvolacích soudů, jakož i – co do mimorozhodovací kompetence – přijímáním stanovisek k překonání rozdílné rozhodovací činnosti soudů ve věcech určitého druhu, a konečně i publikací vybraných rozhodnutí ve Sbírce.

Ke konci roku 2025 sestávalo občanskoprávní a obchodní kolegium z předsedkyně a čtyřiceti devíti soudců (z toho pěti dočasně přidělených), zařazených do dvanácti soudních oddělení (soudní oddělení 32 Cdo bylo zrušeno k 1. 6. 2021), a to na základě rozvrhu práce vydaného předsedou Nejvyššího soudu pro tento rok, respektive jeho změn provedených v průběhu roku. Principiálně je tento rozvrh práce založen na hlediscích specializačních, reflektujících existenci oddělitel-

ných a relativně samostatných občanskoprávních či obchodněprávních agend. Zjednodušeně řečeno jsou specializace jednotlivých soudních oddělení následující: dovolání ve věcech výkonu rozhodnutí a exekucí – oddělení 20, ve věcech pracovněprávních, zástavního práva a dalších – oddělení 21, ve věcech věcných práv a společného jmění manželů – oddělení 22, ve věcech závazkových vztahů, rozhodčího řízení a jiných – oddělení 23, ve věcech dědických, rodinněprávních i jiných – oddělení 24, ve věcech náhrady škody a ochrany osobnostních práv – oddělení 25, ve věcech nájemních, společenství vlastníků bytových jednotek a jiných – oddělení 26, ve věcech právnických osob a věcech kapitálového trhu – oddělení 27, ve věcech restitucí a bezdůvodného obohacení – oddělení 28, ve věcech insolvenčních a směnečných – oddělení 29, ve věcech náhrady škody a nemajetkové újmy způsobených výkonem veřejné moci – oddělení 30, ve věcech závazkových vztahů, ochrany spotřebitele a jiných – oddělení 33. Oddělení 31 pak tvoří velký senát rozhodující podle § 20 zákona o soudech a soudcích.

Sestavení jednotlivých procesních (tříčlenných) senátů bylo v uplynulých devíti letech včetně roku 2025 určeno přímo rozvrhem práce. Ten zakotvoval mechanismus, na jehož základě byla napadlá věc bezprostředně identifikována s konkrétním soudcem (v souladu s režimem pravidelné rotace), a od něj se odvíjelo – rovněž dopředu dané – složení tříčlenného senátu. Soudce, jemuž byla věc přidělena, vypracoval návrh rozhodnutí, o němž se hlasovalo v takto sestaveném senátu. Ke konci roku 2022 byl přijat nový Jednací řád Nejvyššího soudu, účinný k 1. 1. 2023, jenž mimo jiné vrací sestavování jednotlivých rozhodujících senátů, povolaných k projednání a rozhodnutí konkrétní věci, v zásadě

do rukou tzv. řídicího předsedy příslušného soudního oddělení (určeného rozvrhem práce); řídicí předsedové budou sestavovat rozhodující senáty především podle kritérií vnitřních specializací, odborných dispozic jednotlivých soudců a jejich konkrétního pracovního zatížení.

2. 3. 1. 1. Rozhodování o mimořádných opravných prostředcích

Těžiště rozhodovací činnosti senátů kolegia leží v rozhodování o dovolání proti pravomocným rozhodnutím odvolacích soudů, jež je podle platného a účinného znění občanského soudního řádu jedním z mimořádných opravných prostředků, a nad ostatními svým významem dominuje. Řízení o něm je od 1. 1. 2013 upraveno v ustanoveních § 236 až 243g o. s. ř., tj. ve třetí hlavě čtvrté části občanského soudního řádu.

Dovolání je opravným prostředkem proti pravomocným rozhodnutím odvolacích soudů, tj. proti rozhodnutím soudů krajských nebo vrchních (v Praze pak proti rozhodnutí Městského soudu), kterými se odvolací řízení končí, jakož i proti některým specifickým procesním rozhodnutím odvolacích soudů vypočteným v § 238a o. s. ř., a lze je podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (§ 240 odst. 1 o. s. ř.).

Dovolatel, nemá-li sám nebo osoba za něj jednající právnické vzdělání, musí být v souladu s § 241 odst. 1 o. s. ř. při podání dovolání zastoupen advokátem, v některých věcech může být zastoupen též notářem.

Dovolání není přípustné vždy, ale jen tehdy, jestliže tak stanoví zákon (§ 237 o. s. ř., a contrario § 238 o. s. ř., § 238a o. s. ř.). Není-li dovolání

ze zákona přípustné, nestane se jím, ani pokud účastníka odvolací soud nesprávně poučí, že dovolání přípustné je.

Novela občanského soudního řádu provedená zákonem č. 404/2012 Sb. se významným způsobem dotkla též úpravy přípustnosti dovolání; napříště je přípustné proti všem rozhodnutím odvolacích soudů, jimiž se odvolací řízení končí, a to bez ohledu na znění napadeného výroku. Není tedy rozhodné, zdali rozhodnutím odvolacího soudu došlo ke změně rozhodnutí soudu prvního stupně či k jeho potvrzení, a není ani podmínkou, aby směřovalo proti rozhodnutím ve věci samé, jak tomu bylo dříve (přípustnost dovolání proti zrušujícím rozhodnutím odvolacích soudů odstranila novela zákona provedená zákonem č. 296/2017 Sb.).

Dovolání je přípustné tehdy (§ 237 o. s. ř.), jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, a přitom:

- a) odvolací soud se při jejím řešení odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu,
- b) tato otázka nebyla v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena,
- c) je tato otázka dovolacím soudem rozhodována rozdílně nebo
- d) má být taková otázka dovolacím soudem posouzena jinak.

V ustanovení § 238 o. s. ř. pak zákon stanoví, kdy dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu, jímž se odvolací řízení končí, přípustné není (významný je zde majetkový census – dovolání není přípustné proti rozsudkům a usnesením vydaným v řízeních, jejichž předmětem bylo v době vydání rozhodnutí obsahujícího napadený výrok peněžité plnění nepřevyšující 50 000 Kč, včetně řízení o výkon rozhodnutí a exekucního řízení, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv a o pracovní právní vztahy).

Bez ohledu na omezení stanovená v § 238 o. s. ř. je dovolání podle § 238a o. s. ř. přípustné proti rozhodnutím odvolacích soudů, kterými bylo v průběhu odvolacího řízení rozhodnuto:

- a) o tom, kdo je procesním nástupcem účastníka,
- b) o vstupu účastníka do řízení na místo dosavadního účastníka (§ 107a o. s. ř.),
- c) o přistoupení dalšího účastníka (§ 92 odst. 1 o. s. ř.) nebo
- d) o záměně účastníka (§ 92 odst. 2 o. s. ř.).

Dovolání lze podat jen z toho (dovolacího) důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení, ať už hmotného, či procesního práva, které bylo pro napadené rozhodnutí určující (§ 241a odst. 1 o. s. ř.). Jiný důvod dovolání efektivně uplatnit nelze, což stojí za zdůraznění zejména ve vztahu k nikoli ojedinělé snaze dovo-

telů zpochybnit napadené rozhodnutí námitkami neúplnosti či nesprávnosti jeho skutkového základu. To neplatí dle názoru Ústavního soudu o situacích tzv. extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a tím, co bylo jako skutkové zjištění soudem na tomto základě konstatováno.

Od 1. 1. 2013 občanský soudní řád také zpřísnil nároky kladené na formální a obsahové náležitosti dovolání; kromě obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) a údajů o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá a čeho se dovolatel domáhá, musí obsahovat též vymezení důvodu dovolání a uvedení toho, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, jak jsou zakotveny ve výše citovaném ustanovení § 237 o. s. ř. Nedostatek těchto náležitostí pak zakládá vadu dovolání, nezřídka s fatálními důsledky, neboť ji lze odstranit jen po dobu lhůty k jeho podání, přičemž v řízení u dovolacího soudu se nepoužije postup podle § 43 o. s. ř., což znamená, že dovolatel není vyzýván k tomu, aby takové dovolání opravil či doplnil. Není-li vada dovolání odstraněna, dovolací soud dovolání odmítne, aniž by se jím mohl zabývat věcně.

Nedostatek uvedení toho, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, je tedy napříště rovněž důvodem odmítnutí dovolání, přičemž je možné, aby dovolací soud v těchto případech rozhodl předsedou senátu či pověřeným soudcem (§ 243f odst. 2 o. s. ř.). Jestliže dovolatel kupříkladu namítá, že se odvolací soud odchýlil od rozhodovací praxe dovolacího soudu, musí v dovolání konkretizovat, které judikatorní závěry odvolací soud nerespektoval, což na dovolatele klade zjevně nemalé nároky.

Ty však nejsou nepřiměřené s ohledem na zákonem stanovené obligatorní (odborné) zastoupení (především advokátem). Právní úprava dovolacího řízení přitom vyžaduje, aby dovolání bylo též advokátem (či notářem) sepsáno (§ 241 odst. 4 o. s. ř.); k obsahu podání, v němž dovolatel uvedl, v jakém rozsahu napadá rozhodnutí odvolacího soudu nebo v němž vymezil důvody dovolání, aniž by byla splněna podmínka povinného zastoupení, se pak nepřihlíží (§ 241a odst. 5 o. s. ř.).

Napadené rozhodnutí přezkoumá Nejvyšší soud zásadně jen v takovém rozsahu, v němž je dovolatel napadl, a z hledisek těch dovolacích důvodů, které v dovolání vymezil. Výjimky z vázanosti rozsahem dovolacích návrhů stanoví § 242 odst. 2 o. s. ř., vázanost obsahem dovolací argumentace pak výjimečně prolamuje § 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.

Nejvyšší soud rozhoduje o dovolání v naprosté většině věcí bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.).

Nejvyšší soud dovolací řízení zastaví, není-li dovolatel zákonem vyžadovaným způsobem právně zastoupen nebo vzal-li dovolatel dovolání zpět (§ 243c odst. 3 o. s. ř.).

Není-li dovolání přípustné či trpí-li vadami, pro něž nelze v dovolacím řízení pokračovat, nebo je-li zjevně bezdůvodné, Nejvyšší soud je odmítne (§ 243c odst. 1 o. s. ř.). Je-li dovolání odmítáno pro nepřípustnost podle § 237 o. s. ř., musí s tím souhlasit všichni členové senátu (§ 243c odst. 2 o. s. ř.).

V případě, že je dovolání přípustné, avšak Nejvyšší soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu je správné, dovolání zamítne jako nedůvodné [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

Jestliže však uzavře, že rozhodnutí odvolacího soudu správné není, může je (nově podle úpravy účinné od 1. 1. 2013) změnit, pakliže dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout [§ 243d odst. 1 písm. b) o. s. ř.].

Jinak Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení; jestliže se důvody, pro něž bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, vztahují i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zruší i toto rozhodnutí a věc vrátí k dalšímu řízení soudu prvního stupně (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).

Nejvyšší soud nerozhoduje jen v tříčlenných senátech; k zajištění jednoty jeho rozhodovací praxe slouží institut tzv. velkého senátu (viz ustanovení § 19 a 20 zákona o soudech a soudcích), na který se procesní senát obrací, jestliže ve své věci dospěje k právnímu názoru, který je odlišný od názoru již dříve v rozhodnutí Nejvyššího soudu vyjádřeného. Pak je povinen věc velkému senátu, tvořenému představiteli jednotlivých soudních oddělení, předložit, a ten je povolán, aby danou věc rozhodl; v roce 2016 tomu tak bylo v 8 věcech, v roce 2017 rozhodl rovněž v 8 věcech, v roce 2018 ve 3 věcech, v roce 2019 v 6 věcech, v roce 2020 v 10 věcech, v roce 2021 ve 4 věcech, v roce 2022 v 6 věcech (v jedné z nich došlo k přikázání věci tříčlennému senátu Nejvyššího soudu), v roce 2023 v 6 věcech, v roce 2024 ve 4 věcech (v jedné z nich došlo

k přikázání věci tříčlennému senátu Nejvyššího soudu) a v roce 2025 ve 4 věcech.

Dovolací řízení lze průběžně sledovat v aplikaci InfoSoud, dostupné na internetových stránkách Nejvyššího soudu nebo na internetových stránkách Ministerstva spravedlnosti České republiky www.justice.cz; všechna konečná rozhodnutí jsou pak v pseudonymizované podobě zveřejňována na webových stránkách www.nsoud.cz.

2. 3. 1. 2. Další agendy řešené soudci občanskoprávního a obchodního kolegia

Ačkoli je dovolací agenda pro Nejvyšší soud klíčová a představuje těžiště jeho činnosti, Nejvyšší soud rozhoduje i v jiných věcech, jak mu ukládá občanský soudní řád či jiné zákony. Zde stojí za zaznamenání, že rozhoduje spory o věcnou a místní příslušnost mezi soudy, určuje soud místně příslušný, jde-li o věc, jež patří do pravomoci českých soudů, ale podmínky místní příslušnosti chybějí anebo je nelze zjistit (§ 11 odst. 3 o. s. ř.), rozhoduje též o návrzích na odnětí a přikázání věci, jestliže příslušný soud nemůže o věci jednat, protože jeho soudci jsou vyloučeni, či z důvodu vhodnosti (§ 12 odst. 3 o. s. ř.), dále o námitkách podjatosti proti soudcům vrchních soudů (§ 16 odst. 1 věta první o. s. ř.), respektive o vyloučení soudců vlastních (jiným senátem dle věty druhé téhož ustanovení), a konečně působí i v řízeních o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona o soudech a soudcích. Podle § 51 odst. 2 a § 55 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, ve znění pozdějších předpisů, je

pak Nejvyšší soud povolán k rozhodování o uznání pravomocných cizích rozhodnutí ve věcech rozvodu manželství, zákonného odloučení, prohlášení manželství za neplatné a určení, zda tu manželství je či není, byl-li alespoň jedním z účastníků řízení státní občan České republiky, a dále též o uznání pravomocných cizích rozhodnutí ve věcech určení a popření rodičovství, jestliže byl alespoň jeden z účastníků řízení státní občan České republiky.

V již výše zmíněné rovině mimorozhodovací pak plní kolegium svoji sjednocovací roli zaujímáním stanovisek a jednotné rozhodování soudů posiluje rovněž vydáváním Sbírky, v níž jsou uveřejňována významná rozhodnutí nejen Nejvyššího soudu (blíže viz kapitoly 2.3.2. a 2.3.4).

2. 3. 1. 3. Agendy občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu podle příslušných rejstříků

Cdo

- dovolání proti pravomocným rozhodnutím odvolacích soudů ve věcech občanskoprávních a obchodních;

Cul

- v občanskoprávních a obchodních věcech návrhy na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona o soudech a soudcích;

ICdo

- incidenční spory vyvolané insolvenčním řízením;

Ncu

- návrhy na uznání cizích rozhodnutí ve věcech manželství a ve věcech určení a popření otcovství;

Nd

- spory o příslušnost mezi soudy,
- návrhy na přikázání věci jinému soudu téhož stupně z důvodů uvedených v ustanovení § 12 odst. 1, 2 a 3 o. s. ř., je-li jeden ze soudů v obvodu působnosti Vrchního soudu v Praze a druhý v obvodu působnosti Vrchního soudu v Olomouci,
- návrhy na vyloučení soudců Nejvyššího soudu z projednávání a rozhodování věci,
- návrhy na určení soudu, který věc projedná a rozhodne o ní, jde-li o věc, jež patří do pravomoci českých soudů, ale podmínky místní příslušnosti chybějí nebo je nelze zjistit (§ 11 odst. 3 o. s. ř.),
- jiné typově nezařazené věci, kde je však třeba procesního rozhodnutí;

NSČR

- věci předložené soudu k rozhodnutí v insolvenčním řízení;

2. 3. 2. Sjednocovací činnost občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu

Svou sjednocovací úlohu plní kolegium zejména přijímáním stanovisek k judikatuře soudů nižších stupňů ve věcech určitého druhu (§ 14 odst. 3 zákona o soudech a soudcích), a to na základě vyhodnocení pravomoc-

ných, co do jimi vyjádřených právních názorů vzájemně rozporných, rozhodnutí. V roce 2025 občanskoprávní a obchodní kolegium vydalo dvě sjednocující stanoviska, první týkající se otázky nařízení předběžného opatření v průběhu odvolacího řízení (sp. zn. Cpjn 201/2024) a druhé věnující se otázce výkladu § 136 odst. 3 a 5 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), o zálohách na odměnu a hotové výdaje insolvenčního správce při oddlužení za období do schválení oddlužení (sp. zn. Cpjn 202/2025).

Tentýž zájem – k posílení jednotného rozhodování – sleduje Nejvyšší soud rovněž tím, že v jím vydávané Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek uveřejňuje tomu způsobilá či jinak významná rozhodnutí (nejen vlastní), a to na základě rozhodnutí nadpoloviční většiny všech soudců příslušného kolegia. Občanskoprávní a obchodní kolegium se v roce 2025 sešlo celkem osmkrát, mimo jiné právě proto, aby vybralo zásadní judikáty k publikaci ve Sbírce.

Každé schválené stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu se publikuje ve Sbírce a v elektronické podobě též na internetových stránkách Nejvyššího soudu www.nsoud.cz.

2. 3. 3. Statistické údaje o činnosti občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu

Je skutečností, že poměr kvantity nápadu nových věcí k rozhodovací kapacitě Nejvyššího soudu nutně způsobuje, že rozhodnutí o dovolá-

ních jsou vydávána s jistou časovou prodlevou. Ta zejména v minulých letech dosahovala v některých případech délky až jednoho či dvou roků. Situace se v tomto směru však aktuálně stále zlepšuje zejména v důsledku příznivého vývoje nápadu. Jednotlivé věci jsou v zásadě vyřizovány v pořadí, jak soudu napadly, s přihlédnutím též k celkové délce (předcházejícího) soudního řízení, jistou roli může sehrát i konkrétní individuální či veřejný význam věci.

V letech 2016–2024 došlo postupně k výraznému snížení počtu nevyřízených věcí starších dvou let, avšak v roce 2025 se jejich počet nepatrně navýšil (zatímco v roce 2015 jsme hovořili v tomto směru o 82 kauzách, ke konci roku 2022 bylo evidováno pouze 7 takových případů). Závěr roku 2025 byl pak spojen toliko se 25 nevyřízenými věcmi staršími dvou let. Důvody, proč věci starší dvou let skončeny nebyly, jsou povýtce objektivní a spočívají především v důsledcích prohlášení konkursu, procesech zjišťování procesního nástupce, předložení věci velkému senátu, ve vyčkávání výsledku řízení probíhajícího před Ústavním soudem či v položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie. Zhusta jsou tyto věci navíc spojovány s očekáváním jejich skončení v nejbližším období.

Zkrátit délku řízení, zvýšit kvantitativní výkon práce soudců a soustředit pozornost na vlastní rozhodování je smyslem asistentů soudců. V současné době působí u každého soudce jeden až tři a k začátku roku 2025 činil celkový počet asistentů na občanskoprávním a obchodním kolegiu 117 osob.

Rok 2025	Převzato	Napadlo	Vyřízeno	Nevyřízeno
Cdo	1 379	3 337	3 350	1 366
Cul	0	2	2	0
ICdo (ICm)	179	202	180	201
Ncu	38	198	189	47
Nd	60	717	178	61
NSČR (INS)	60	85	103	42

Přehled počtu věcí přidělených občanskoprávnímu a obchodnímu kolegiu za rok 2025

Značný nárůst nápadu byl pozorovatelný v souvislosti s novelou občanského soudního řádu provedenou zákonem č. 404/2012 Sb., která rozšířila rozhodovací kompetence dovolacího soudu a přinesla velké množství dovolání, jejichž předmětem byly zejména procesní otázky postrádající potenciál širšího judikatorního přesahu, zřídka kdy vyžadující individuální přezkum nejvyšší soudní instancí. Řešení nežádoucího přehlčení Nejvyššího soudu, jehož posláním je primárně sjednocování judikatury v obecně platných otázkách, v momentě, kdy stál před další výzvou (výklad nových soukromoprávních předpisů), měl představovat zákon č. 296/2017 Sb., účinný od 30. 9. 2017. Tato novela občanského soudního řádu s sebou přinesla zásadní změny v přípustnosti dovolání, respektive rozšíření výluk z ní v § 238 o. s. ř. Jmenovitě byla z dovolacího přezkumu vyloučena rozhodnutí o žádosti účastníka o osvobození od soudních poplatků, rozhodnutí, jimiž byla zamít-

nuta žádost účastníka o ustanovení zástupce, či rozhodnutí, kterými odvolací soud zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nutno dodat, že ani v jednom z těchto případů nejsou zpravidla v dovoláních předkládány právně relevantní otázky s judikatorním přesahem. Naposled zmíněnou novelou došlo rovněž k odstranění šestiměsíční lhůty k odmítnutí dovolání (§ 243c odst. 1 věta druhá o. s. ř., ve znění účinném do 29. 9. 2017). Její existence vyvolávala zvýšené úsilí o vyřizování dovolání nepřipustných, tím však komplikovala včasné řešení věcí, jež jsou naopak otevřeny věcnému posouzení a zpravidla i judikatorně významnější, mohlo-li její nedodržení mít za následek aktivování odpovědnostního režimu státu podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, z titulu nesprávného úředního postupu, jímž je i situace, v níž rozhodnutí nebylo vydáno „v zákonem stanovené lhůtě“. Aktuálně poslední (co se dovolacího řízení týče) novela občanského soudního řádu pak mezi výluky v § 238 o. s. ř. zařadila i usnesení, kterými bylo rozhodnuto o zproštění od složení zálohy nebo odejmutí zproštění od složení zálohy podle exekučního řádu (zákon č. 286/2021 Sb.).

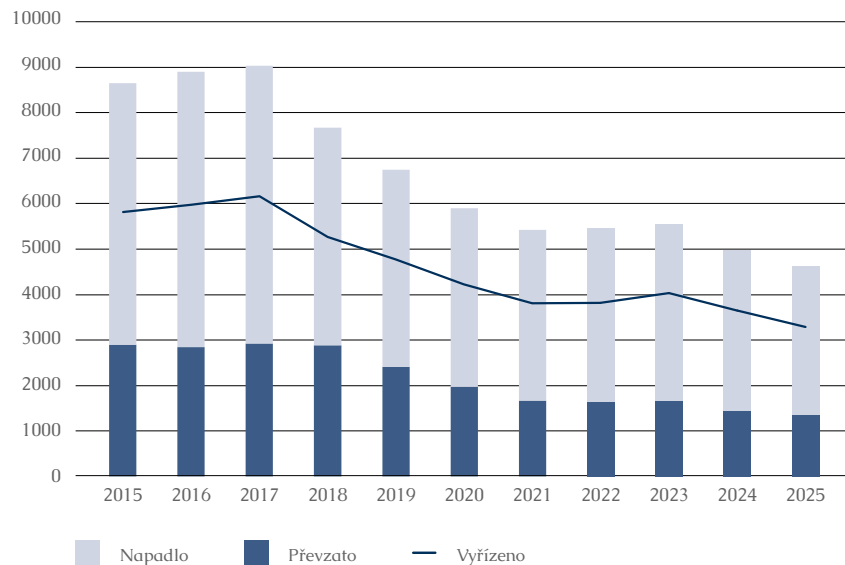
Reálné uplatnění novely občanského soudního řádu a zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, v roce 2018 přineslo z hlediska Nejvyššího soudu žádaný obrat v dřívější tendenci (ne vždy opodstatněného) navyšování rozhodovací zátěže. Nastalé snížení nápadu následně napomohlo zkrácení dovolacího řízení a vytvoření prostoru pro větší zaměření na otázky s významným judikatorním přesahem.

Z následujícího přehledu statistických údajů v rejstříku Cdo je patrné, že zatímco do roku 2017 se přes vynaložené úsilí a nepopíratelný pokrok dlouho nedařilo zásadním způsobem snížit zůstatek nevyřízených věcí, v následujících letech se situace markantně změnila k lepšímu:

Rok	Převzato	Napadlo	Vyřízeno	Nevyřízeno
2015	2 893	5 757	5 812	2 838
2016	2 838	6 065	5 971	2 930
2017	2 930	6 105	6 151	2 884
2018	2 884	4 784	5 264	2 404
2019	2 404	4 340	4 774	1 970
2020	1 970	3 927	4 234	1 663
2021	1 662*	3 762	3 855	1 569
2022	1 568*	3 893	3 875	1 586
2023	1 583	3 973	4 085	1 471
2024	1 470	3 610	3 701	1 379
2025	1 379	3 337	3 350	1 366

Přehled vývoje agendy Cdo

*Z důvodu zmylnění věci napadlé v roce 2020 v agendě Cdo až v květnu 2021, došlo k dodatečné úpravě výkazu za rok 2020 v počtu nevyřízených věcí – správně 1 662. Obdobně vznikla také „disproporce“ ve statistikách nevyřízených věcí za rok 2021 a převzatých k 1. 1. 2022.

Zjevnou příčinou dřívějšího negativního vývoje bylo, že se nápad dovo-
láni významně zvyšoval; v roce 2015 dosáhl 5 757 věcí, tedy o 47 % více
oproti stavu v roce 2012, a ačkoliv v roce 2015 soudci občanskoprávní-
ho a obchodního kolegia vyřídili do té doby nejvíce věcí (5 812), počet
neskončených případů činil přesto značných 2 838 věcí. Podobně tomu
bylo v roce 2016, kdy nápad nových věcí stoupl na 6 065, a přestože bylo
vyřízeno ještě více kauz než v roce 2015 (5 971), zůstatek věcí nevyříze-
ných stoupl o 92 věcí na 2 930. Co do roku 2017 platilo, že by napadlo

o 40 věcí více než v roce předchozím, vyřídit se podařilo ještě vyšší počet spisů, a zůstatek nevyřízených věcí tak mírně klesl – na 2 884 věcí. Teprve v roce 2018 došlo pod vlivem výše zmíněné novely občanského soudního řádu provedené zákonem č. 296/2017 Sb. k velmi podstatnému snížení nově napadlých věcí (4 784), což se pozitivně projevilo na počtu nevyřízených věcí, jenž k 31. 12. 2018 činil 2 404 spisů. Rok 2019 poté přinesl pokračování zmíněné tendence poklesu nápadu (4 340 spisů) i množství nevyřízených věcí (18% snížení oproti roku 2018). V roce 2020 došlo opět k poklesu nápadu (3 927 spisů), což ovlivnilo množství nevyřízených věcí, jichž bylo ke konci roku pouze 1 663, tedy o necelých 16 % méně než k poslednímu dni roku 2019. Trend snižujícího se nápadu se nezastavil ani v roce 2021, který při počtu 3 762 nových spisů zakončil Nejvyšší soud s 1 569 nevyřízenými věcmi. V letech 2020 a 2021 došlo k poklesu nápadu i z důvodu koronavirové pandemie, která se ovšem projevila i v množství nevyřízených věcí, jichž bylo ke konci roku pouze 1 569, tedy o necelých 6 % méně než k poslednímu dni roku 2020. Během roku 2022 se nápad spisů lehce zvýšil, napadlo o necelé 3,5 % spisů více než za rok 2021 (3 893 spisů), podařilo se vyřídit 3 875 spisů, došlo tedy k nepatrnému vzrůstu nevyřízených věcí na 1 586. V roce 2023 napadlo 3 973 spisů, přičemž se podařilo vyřídit 4 085 spisů. I v roce 2024 nadále pokračoval trend nejen snižujícího se nápadu věcí (3 610 spisů), ale také snižujícího se počtu nevyřízených věcí (1 379 spisů). V roce 2025 bylo vyřízeno 3 350 spisů, při novém nápadu 3 337 spisů.

Očekávaný prudký nárůst agendy související s ukončením pandemie koronaviru a obnovením činnosti odvolacích soudů bez omezení v roce 2022 nenastal, důsledky pandemie nakažlivého onemocnění a jejího

ukončení se pravděpodobně výrazněji projeví v následujících letech. Z pohledu civilního kolegia lze nárůst sporů předvídat zejména v oblasti náhrady škody, a to jak z titulu porušení smluvních povinností, tak z titulu odpovědnosti státu za škodu způsobenou přijímáním protiepidemických opatření. V souvislosti s proběhnuvší pandemií Nejvyšší soud doposud rozhodoval povětšinou o dovoláních vznášejících otázky prominutí zmeškání lhůty k procesnímu úkonu dle zákona č. 191/2020 Sb., tzv. lex covid, viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 8. 2022, sp. zn. 27 Cdo 2076/2021.

2. 3. 4. Výběr důležitých rozhodnutí občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu

2. 3. 4. 1. Stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu publikovaná v roce 2025 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek

K řešení některých sporných otázek a za účelem sjednocení rozhodovací činnosti soudů nižších stupňů vydalo civilní kolegium Nejvyššího soudu v roce 2025 níže uvedená stanoviska publikovaná ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek.

Rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření podaném v průběhu odvolacího řízení

Na nejednotnou rozhodovací praxi soudů prvního stupně a soudů odvolacích reaguje stanovisko civilního kolegia Nejvyššího soudu ze dne

9. 4. 2025, sp. zn. **Cpjn 201/2024**, publikované pod č. 1/2025 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Civilní kolegium v něm dospělo k závěru, že o návrhu na nařízení předběžného opatření podle § 102 o. s. ř. podaném v průběhu odvolacího řízení nadále rozhoduje pouze soud prvního stupně a že povaha odvolacího řízení vylučuje pro sporná řízení přiměřené použití § 102 o. s. ř. (§ 211 o. s. ř.).

Zálohy na odměnu a hotové výdaje insolvenčního správce při oddlužení za období do schválení oddlužení

Ve stanovisku ze dne 11. 6. 2025, sp. zn. **Cpjn 202/2025**, publikovaném pod č. 2/2025 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, se civilní kolegium Nejvyššího soudu vyslovalo k otázce výkladu § 136 odst. 3 a 5 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), o zálohách na odměnu a hotové výdaje insolvenčního správce při oddlužení za období do schválení oddlužení. Civilní kolegium dovodilo, že rozhodnutí o záloze podle § 136 odst. 3 a 5 insolvenčního zákona musí být vždy odůvodněno a odvolání je proti němu přípustné.

2. 3. 4. 2. Rozhodnutí velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu publikovaná ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek v roce 2025

Odstoupení od smlouvy pro (ne)podstatné prodlení

V rozsudku ze dne 15. 5. 2024, sp. zn. **31 Cdo 3823/2023**, publikovaném pod č. 15/2025 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, velký senát

civilního kolegia Nejvyššího soudu uzavřel, že při podstatném prodlení dlužníka záleží na věřiteli, zda od smlouvy odstoupí za podmínek pro podstatné prodlení (§ 1977 o. z.), nebo pro nepodstatné prodlení (§ 1978 a 1979 o. z.). Marným uplynutím lhůty bez zbytečného odkladu podle § 1977 o. z. věřitel ztrácí možnost odstoupit od smlouvy za podmínek pro podstatné prodlení. Pokud prodlení dlužníka stále trvá, může věřitel i nadále od smlouvy odstoupit za podmínek pro nepodstatné prodlení. Oznámí-li v takovém případě dlužník, že odstoupí od smlouvy, aniž mu předtím poskytl dodatečnou lhůtu ke splnění, účinky odstoupení od smlouvy nastanou teprve po marném uplynutí přiměřené dodatečné lhůty, která měla být dlužníkovi poskytnuta ke splnění povinnosti. Její běh počíná okamžikem, kdy se odstoupení dostalo do dispoziční sféry dlužníka.

Notářský zápis se svolením k vykonatelnosti

V usnesení ze dne 10. 4. 2024, sp. zn. **31 Cdo 225/2024**, publikovaném pod č. 16/2025 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, velký senát civilního kolegia Nejvyššího soudu vyslovil právní názor, že notářský zápis se svolením k vykonatelnosti, kterým má být vymožena povinnost vyklidit nemovitost, je notářským zápisem ve smyslu § 71b notářského řádu a může být exekucním titulem.

Zásah do práva poskytovatele zdravotních služeb podnikat

V rozsudku ze dne 12. 6. 2024, sp. zn. **31 Cdo 881/2024**, publikovaném pod č. 27/2025 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, se velký se-

nát civilního kolegia Nejvyššího soudu vyjádřil tak, že uzavření smlouvy mezi poskytovatelem zdravotních služeb a zdravotní pojišťovnou, příp. mezi poskytovatelem sociálních služeb a zdravotní pojišťovnou, o poskytování a úhradě hrazených služeb (§ 17 odst. 1 a § 17a zákona č. 48/1997 Sb., ve znění účinném do 4. 8. 2013) nevylučuje možnost protiústavního zásahu do práva poskytovatele podnikat v případě, že ujednaný způsob stanovení ceny zdravotních (sociálních) služeb nepokrývá ani nezbytné náklady na jejich poskytnutí. Nelze apriori vyloučit, že konkrétní okolnosti uzavřené smlouvy mohou výjimečně prolomit důsledky plynoucí ze zásady pacta sunt servanda ve vztahu ke sjednané výši úhrad za poskytnutou péči.

2. 3. 4. 3. Vybraná rozhodnutí schválená občanskoprávním a obchodním kolegiem Nejvyššího soudu v roce 2025 k uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek

Promlčecí lhůta k uplatnění práva zapůjčitele na vrácení zápůjčky

V rozsudku ze dne 23. 4. 2025, sp. zn. **31 Cdo 3263/2024**, který byl 10. 12. 2025 schválen k publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, se velký senát civilního kolegia Nejvyššího soudu vyjádřil tak, že neurčí-li smlouva, kdy má být zápůjčka vrácena, začíná běžet tříletá subjektivní promlčecí lhůta (§ 619 odst. 1 a 2 a § 629 odst. 1 o. z.) k uplatnění práva zapůjčitele na vrácení zápůjčky ode dne, kdy se zapůjčitel dozvěděl (nebo dozvědět měl a mohl), že na základě výpovědi došlo k uplynutí výpovědní doby a právo na vrácení zápůjčky se stalo splatným. Uzavřel-li jen jeden manžel bez souhlasu druhého s třetí

osobou smlouvu vztahující se k věci týkající se jejich společného jmění a opomenutý manžel v souladu s § 714 odst. 2 o. z. uplatní námitku relativní neplatnosti této smlouvy, je podle § 2993 o. z. aktivně věcně legitimován k uplatnění nároku vůči třetí osobě na vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího v plnění podle této neplatné smlouvy každý z manželů, nikoli pouze manžel, který neplatnou smlouvu uzavřel.

Odměna exekutora

V rozsudku ze dne 6. 8. 2024, sp. zn. **20 ICdo 204/2023**, publikovaném pod č. 32/2025 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že jestliže soudní exekutor před zahájením insolvenčního řízení provedl v exekučním řízení úkony směřující k vymození plnění, ačkoliv nedošlo k reálnému vymození plnění, lze mu přiznat i vyšší odměnu, než je odměna minimální stanovená v § 11 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb., a to s ohledem na okolnosti konkrétní věci. Již z právní věty je zřejmé, že se rozhodnutí týká odměny soudního exekutora a výše jeho odměny v případě, že před zahájením insolvenčního řízení provedl v exekučním řízení úkony směřující k vymození, ačkoliv reálně žádné plnění nevymohl, protože bylo zahájeno insolvenční řízení.

Způsobilost být účastníkem řízení

V usnesení ze dne 31. 7. 2024, sp. zn. **24 Cdo 1297/2024**, publikovaném pod č. 32/2025 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud uzavřel, že podmínkou vzniku právní osobnosti fyzické osoby (jako subjektu práva) není registrace fyzické osoby do úředního systému pří-

slušného státu a tomu odpovídající vydání úředních dokladů totožnosti. Každá fyzická osoba má sice ihned po svém narození právo na registraci, ovšem jestliže se tak z jakéhokoli důvodu nestane, neznamená to, že by tato fyzická osoba „neexistovala“ jako subjekt práva, tj. neměla právní osobnost ve smyslu ustanovení § 23 o. z., a z tohoto důvodu by neměla (nemohla mít) způsobilost být účastníkem řízení ve smyslu ustanovení § 19 o. s. ř.

Nemajetková újma oběti násilného trestného činu

Rozsudkem ze dne 27. 2. 2025, sp. zn. **25 Cdo 2077/2024**, publikovaném pod č. 43/2025 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, navázal dovolací soud na trestní judikát často používaný v adhezním řízení (Rt 14/2014) a jeho závěry rozvinul podle současné právní úpravy s tím, že rozlišil povahu nemajetkových újem při násilné trestné činnosti, která se většinou dotýká jak zdraví poškozeného, tak i dalších osobnostních složek jako jsou důstojnost, vážnost či soukromí. Pro stanovení náhrady nemajetkové újmy a její právní kvalifikaci u znásilněné osoby je proto rozhodující, zda jde („jen“) o zásah do osobnostních práv, zejména důstojnosti a svobody rozhodování v sexuálních vztazích (§ 2956 o. z.), anebo (i) o zásah do zdraví, u něž se odčítuje újma podle míry dočasných obtíží (bolest), trvalých zdravotních následků (ztížení společenského uplatnění) či dalších nemajetkových újem na zdraví (§ 2958 o. z.). Nároky ze zásahu do zdraví a do jiných osobnostních práv mohou stát vedle sebe.

Osvobození od placení pohledávek podle slovenské insolvenční úpravy

Nejvyšší soud se v rozsudku ze dne 17. 2. 2025, sp. zn. **29 Cdo 323/2023**, publikovaném pod č. 2/2026 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, zabýval srovnáním slovenské a české úpravy osvobození od placení pohledávek, přičemž dospěl k závěru, že odlišnosti slovenské úpravy nezakládají důvod pro odepření uznání insolvenčního řízení podle článku 33 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/848 o insolvenčním řízení.

Odpůrčí žaloba a osoba blízká právnické osobě.

Nejvyšší soud se v rozsudku ze dne 31. 3. 2025, sen. zn. **29 ICdo 39/2024**, uveřejněném pod číslem 3/2026 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, v poměrech právní úpravy podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku zabýval otázkou, zda právnické osoby lze pokládat za osoby sobě blízké jen proto, že osobami sobě blízkými jsou fyzické osoby, které je ovládají, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není. Skutečnost, že společnost s ručením omezeným ovládá fyzická osoba, jež je osobou blízkou (sourozencem) fyzické osoby, která ovládá akciovou společnost, nečiní ze společnosti s ručením omezeným toho, kdo akciovou společnost podstatně ovlivňuje; na právní jednání mezi akciovou společností a společností s ručením omezeným nelze jen proto pohlížet jako na právní jednání mezi osobami

2. 3. 4. 4. Některá další vybraná rozhodnutí přijatá senáty občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu v roce 2025

Nemajetková újma

V rozsudku ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. **31 Cdo 1145/2025**, se velký senát civilního kolegia Nejvyššího soudu vyjádřil tak, že právnická osoba má právo na odčinění nemajetkové újmy vzniklé v důsledku neoprávněného zásahu do její pověsti podle § 135 odst. 2 o. z. na základě analogického použití § 2988 o. z. o ochraně proti nekalé soutěži.

Smlouva o přepravě věci

V rozsudku ze dne 10. 9. 2025, sp. zn. **31 Cdo 1163/2025**, se Nejvyšší soud věnoval výkladu článku 1 odst. 1 Úmluvy CMR obsahující výraz „smlouva o přepravě zásilek za úplatu silničním vozidlem“, který je namísto interpretovat autonomně, tedy nezávisle na jeho významu v právu vnitrostátním tak, aby bylo dosaženo obdobného účinku Úmluvy CMR ve všech signatářských státech.

Nesprávný úřední postup

V rozsudku ze dne 8. 10. 2025, sp. zn. **31 Cdo 1434/2025**, se Nejvyšší soud dospěl k závěru, že při zvažování, zda je trestní řízení pro poškozeného, jenž po zahájení trestního stíhání vůči obviněnému uplatnil požadavek na náhradu škody, nepřiměřeně dlouhé, a zda má být proto shledáno nesprávným úředním postupem ve smyslu § 13 odst. 1 věty

třetí zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), soud zohledňuje až dobu od uplatnění požadavku na náhradu újmy.

Zastavení exekuce

V usnesení ze dne 25. 3. 2025, sp. zn. **20 Cdo 398/2025**, Nejvyšší soud vyslovil právní názor, že k závěru, že zastavení exekuce odporuje dobrým mravům ve smyslu ustanovení § 55 odst. 9 e. ř., lze dospět ve zcela výjimečných případech. Pouze skutečnost, že oprávněný obezřetně hájil svá práva a povinný zůstal po celou dobu vedení exekuce pasivní, takové intenzity nedosahuje. Ustanovení § 55 odst. 9 ex. řádu stanoví, kdy je oprávněný zproštěn od složení zálohy na další vedení exekuce, což má následně i vliv na možnost zastavit exekuci ve smyslu § 55 odst. 11 ex. řádu. Oprávněný je podle § 55 odst. 9 ex. řádu zproštěn od složení zálohy také v případě, že by zastavení exekuce odporovalo dobrým mravům. Rozhodnutí se pak zabývá vymezením dobrých mravů v kontextu uvedeného § 55 odst. 9 ex. řádu.

Uznání cizího rozhodnutí

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2025, sp. zn. **20 Cdo 220/2025**, reaguje na situaci, kdy oprávněný žádá o uznání rozsudku vydaného v USA, který byl vydán ve sporu týkající se deliktů odpovědnosti. Nejvyšší soud řešil, zda byla založena mezinárodní příslušnost amerického soudu ve smyslu čl. 8 odst. 1 nařízení Brusel I bis v případě, že povinný neměl bydliště v USA. Založení mezinárodní příslušnosti (pravomoci) amerického soudu ve smyslu čl. 8 odst. 1 nařízení Brusel

I bis předpokládá, že všichni žalovaní budou mít bydliště v některém z členských států Evropské unie.

Provedení důkazu listinou předložením listiny účastníkům k nahlédnutí

V rozsudku ze dne 21. 8. 2025, sp. zn. **21 Cdo 3023/2024**, se Nejvyšší soud zabýval dosud nevyřešenou procesní otázkou, za jakých podmínek lze provést důkaz listinou předložením listiny účastníkům k nahlédnutí, namísto jejího přečtení či sdělení jejího obsahu (§ 129 odst. 1 o. s. ř.). Provedení listinného důkazu předložením listiny účastníkům k nahlédnutí je přípustné pouze u listin formálně i obsahově jednoduchých, krátkého textu, nevyžadujících delší nebo náročnější orientaci v textu, nebo listin, které neobsahují větší množství informací. Půjde též o situace, kdy se jedná o listinu, u níž je provedení náhledu účelné, neboť její přečtení či popis jsou pro účastníky méně srozumitelné než nahlédnutí (půjde zejména o listiny, obsahující kromě textové části i různé nákresy, obrazovou část, či listiny, které mají specifickou grafickou úpravu). Výjimečně lze připustit, aby způsobem předložením k nahlédnutí byly jako důkaz provedeny i listiny, které v předchozím odstavci uvedené charakteristice nevyhovují; vždy se však musí dbát na to, aby skutkový výsledek z důkazu vyplývající (tedy vyhodnocení obsahu důkazu) nebyl pro účastníka překvapivý, resp. nepředvídatelný.

Bezpečnost a ochrana zdraví při práci

V rozsudku ze dne 30. 9. 2025, sp. zn. **21 Cdo 1325/2025**, se Nejvyšší soud věnoval otázkám, na jakých místech (pracovištích) je zaměstna-

vatel povinen zajišťovat bezpečnost a ochranu zdraví při práci ve vztahu k fyzickým osobám, které nejsou jeho zaměstnanci (§ 101 odst. 5 zák. práce), a na jaké fyzické osoby se tato povinnost zaměstnavatele vztahuje. Za pracoviště, na nichž je zaměstnavatel povinen zajišťovat bezpečnost a ochranu zdraví při práci ve vztahu k fyzickým osobám, které nejsou jeho zaměstnanci (§ 101 odst. 5 zák. práce), je třeba považovat veškeré prostory, v nichž zaměstnavatel vykonává činnost prostřednictvím svých zaměstnanců (včetně míst a prostor s touto činností souvisejících), nad nimiž má kontrolu a v nichž jsou fyzické osoby odlišné od jeho zaměstnanců, které se v nich s jeho vědomím zdržují, vystaveny rizikům možného ohrožení života a zdraví. Fyzickými osobami, na které se vztahuje povinnost zaměstnavatele zajišťovat bezpečnost a ochranu zdraví při práci, jsou jakékoli fyzické osoby odlišné od jeho zaměstnanců, které se s vědomím zaměstnavatele zdržují na jeho pracovišti, bez ohledu na účel, za kterým se tam nacházejí, a na to, zda je mezi nimi a zaměstnavatelem smluvní nebo jiný právní vztah. Takovou fyzickou osobou může být i osoba samostatně výdělečně činná, která na základě dohody uzavřené se subdodavatelem smluvního dodavatele zaměstnavatele provádí v prostorách zaměstnavatele úklidové práce.

Zadržovací právo skladovatele

V rozsudku ze dne 30. 4. 2025, sp. zn. **21 Cdo 734/2024**, se Nejvyšší soud zabýval otázkou uplatnění zadržovacího práva skladovatelem ke skladované věci za účelem zajištění splnění splatného dluhu ukladaatele na skladném (§ 2429 o. z.) v případě skladování ujednaného na dobu neurčitou. V případě skladování ujednaného na dobu neurčitou

je skladovatel povinen vydat skladovanou věc na základě požadavku ukladatele učiněného kdykoli v průběhu skladování. Povinnost skladovatele věc vydat není podmíněna splněním povinnosti ukladatele zaplatit skladné za skutečnou dobu skladování, skladovatel však může k zajištění splnění splatného dluhu ukladatele na skladném ke skladované věci uplatnit zadržovací právo (§ 2429 o. z.).

Vypořádání neoprávněné stavby

V rozsudku ze dne 24. 9. 2025, sp. zn. **22 Cdo 960/2025**, se Nejvyšší soud zabýval otázkou vypořádání právního poměru mezi vlastníkem pozemku a zřizovatelem stavby zřízené na cizím pozemku bez jakéhokoliv oprávnění po 1. 1. 2014. Dovedil, že vypořádání nelze provést způsobem vyplývajícím z § 135c odst. 2 a 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013. Jediným zákonným hlediskem, ke kterému má soud při vypořádání takového poměru dle § 1085 a § 1086 zákona č. 89/2012 Sb. výslovně přihlídnout, je existence dobré víry zřizovatele stavby, že ji zřizuje na vlastním pozemku, ač tomu tak ve skutečnosti není; pouze mimořádné, zcela výjimečné, okolnosti případu mohou převážet nad absencí dobré víry zřizovatele stavby a odůvodnit odepření soudní ochrany vlastníkovu pozemku s poukazem na případ zjevného zneužití práva.

Domněnka opuštění nemovitosti

V rozsudku ze dne 3. 9. 2025, sp. zn. **22 Cdo 1268/2025**, Nejvyšší soud vysvětlil, že § 65 odst. 9 zákona č. 265/2013 Sb., o katastru nemovitostí,

(katastrální zákon) upravuje postup katastrálního úřadu v případě uplatnění vyvratitelné domněnky, že nemovitost je opuštěná (§ 1050 odst. 2 o. z.). Nestanoví však ani nevyvratitelnou domněnku, ani fikci opuštění nemovitosti. Na základě § 65 odst. 9 katastrálního zákona stát vlastnické právo k nemovitosti nenabývá.

K rozsahu zmatečnosti podle u exekučního titulu ukládajícího více platebních povinností, z nichž část je splněna dobrovolně

V usnesení ze dne 26. 2. 2025, sp. zn. **22 Cdo 3240/2023**, Nejvyšší soud vysvětlil, že důvod zmatečnosti podle § 229 odst. 2 písm. c) o. s. ř. přichází v úvahu pouze ve vztahu k té části exekučního titulu, kterou byla uložena povinnost, pro jejíž vymození byl následně výkon rozhodnutí zastaven.

Omezení hospodářské soutěže

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2025, sp. zn. **23 Cdo 1504/2024**, uvedl, že sama skutečnost, že vlastník ochranné známky při uvádění výrobků (parfémů a kosmetických výrobků) označených ochrannou známkou, jejichž vlastnosti u zákazníků vyvolávají dojem luxusu, na trh prostřednictvím systému selektivní distribuce, jehož cílem je zachování dobrého jména (image) těchto výrobků, uzavírá (licenční) smlouvy opravňující k uvádění těchto výrobků na trh pouze s osobami, jež v posledních třech letech neporušily práva k jeho ochranné známce a zároveň provozují alespoň po dobu jednoho roku minimálně tři tzv. kamenné prodejny způsobilé pro prodej těchto výrobků, nepředstavuje

nedovolené omezení hospodářské soutěže podle čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie.

Neplatnost právního jednání osoby jednající v duševní poruše

V rozsudku ze dne 28. 5. 2025, sp. zn. **23 Cdo 3870/2023**, Nejvyšší soud dovodil, že k neplatnosti právního jednání osoby jednající v duševní poruše, která ji činí neschopnou právně jednat, soud přihlédne zásadně bez návrhu.

Moderace smluvní pokuty

V rozsudku ze dne 26. 6. 2025, sp. zn. **23 Cdo 1567/2024** Nejvyšší soud uvedl, že v případě smluvní pokuty sjednané sazbou za každý den (či jiný sjednaný časový úsek) trvání prodlení dlužníka je při úvahách o její moderaci nezbytné posoudit na základě zjištění o funkcích, které měla smluvní pokuta plnit, o okolnostech známých v době jejího sjednávání a o okolnostech nastalých v průběhu trvání prodlení dlužníka (příp. o okolnostech nastalých později, které však měly původ v prodlení dlužníka a byly v době prodlení předvídatelné), zda je výše smluvní pokuty ve svém součtu (příp. za jednotlivá období prodlení) přiměřená vzhledem k věřitelovým zájmům, které byly narušeny v důsledku prodlení dlužníka se splněním utvrzené smluvní povinnosti a měly být smluvní pokutou chráněny.

Funkce vykonavatele závěti

V usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2025, sp. zn. **24 Cdo 784/2025**, bylo dovozeno, že funkce vykonavatele závěti není omezena jen na dobu řízení o pozůstalosti, ale trvá až do doby splnění všech povinností na základě poslední vůle zůstavitele. Návrh na odvolání vykonavatele závěti podaný po pravomocném skončení pozůstalostního řízení bude nutno projednat a rozhodnout o něm v rámci tzv. sporného řízení.

Správa pozůstalosti

V usnesení ze dne 20. 9. 2025, sp. zn. **24 Cdo 1778/2025**, Nejvyšší soud vysvětlil, že dovoluje-li povaha uplatněného majetkového nároku pokračovat v řízení, je procesním nástupcem zůstavitele zemřelého po 1. 1. 2014, ať již vystupoval ve sporném řízení jako žalobce nebo žalovaný, osoba, která vykonává správu jeho pozůstalosti. Nebude proto zpravidla v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení (§ 1 a 6 o. s. ř.), pokud soudy při úmrtí účastníka mechanicky přistoupí k přerušení sporného řízení až do doby pravomocného skončení pozůstalostního řízení. Výjimkou bude zejména situace, kdy pozůstalost bude předložena a bude možno očekávat nařízení její likvidace. Nebude-li ihned zřejmé, kdo spravuje pozůstalost, učiní soud v rámci sporného řízení dotaz na soudního komisaře a v řízení bude pokračovat na základě usnesení vydaného za přiměřené aplikace § 107 odst. 1 a 2 o. s. ř. s osobou spravující pozůstalost, popř. sporné řízení přeruší jen do doby, než bude v pozůstalostním řízení najisto postaveno či rozhodnuto o tom, kdo spravuje pozůstalost (§ 156 a § 157 z. ř. s.). Nesnese-li věc odkladu

je možno výjimečně ve sporném řízení ustanovit opatrovníka neznámé osobě spravující pozůstalost (analogie § 29 odst. 3 o. s. ř.). Ten, kdo spravuje pozůstalost, neodpovídá za pasiva pozůstalosti, nejen proto musí být v záhlaví soudního rozhodnutí označen tak, aby bylo zřejmé, že jde o osobu spravující pozůstalost konkrétního zůstavitele.

Jsou-li ve sporném řízení vymáhány dluhy zůstavitele (včetně jeho příslušenství, pokud tvoří pasiva pozůstalosti), mělo by z výroku rozhodnutí soudu, kterým se ukládá osobě spravující pozůstalost povinnost k plnění (s výjimkou pořádkových opatření a náhrady zaviněných nákladů řízení podle § 147 o. s. ř.) vyplývat, že se po dobu trvání pozůstalostního řízení může oprávněný domoci uspokojení jen z majetku náležejícího do pozůstalosti (§ 1703 o. z.). Z téhož důvodu se při rozhodování o procesním nástupnictví ve vztahu k osobě spravující pozůstalost sporný soud nezabývá mírou odpovědnosti správce ani budoucích dědiců za dluhy zůstavitele. Dojde-li v průběhu pozůstalostního řízení k další změně osoby spravující pozůstalost (její část vztahující se ke spornému řízení), je třeba pro změnu poměrů znovu v rámci sporného řízení rozhodnout usnesením podle § 107 odst. 1 a 2 o. s. ř. o procesním nástupnictví. Je-li však v průběhu sporného řízení pravomocně rozhodnuto o dědickém právu po zůstaviteli (§ 184 a 185 z. ř. s.), pokračuje soud na základě usnesení podle § 107 odst. 1 a 2 o. s. ř. na místě osoby spravující pozůstalost, popř. na místě zůstavitele, s dědici, jež převzali právo nebo povinnost, o něž v řízení jde. Má-li být takto pokračováno s dědici na místě původního žalovaného, soud ve sporném řízení musí přihlížet i k tomu, zda dědic ke dni rozhodování o nástupnictví odpovídá za závazky zůstavitele neomezeně (§ 1704 o. z.) nebo zda dědici (některému z nich) svědčí ze

zákona (§ 1685 o. z.) nebo na základě učiněného prohlášení (§ 1675 o. z.) výhrada soupisu (§ 1688 o. z.) a s tím omezená odpovědnost za dluhy zůstavitele (§ 1706 o. z.), popř. zda této výhody nepozbyl (§ 1688 odst. 1 písm. a) a odst. 2 věta první o. z.) Bylo-li dědiců více, pak též přihlédne k jejich odpovědnosti za dluhy zůstavitele z hledisek uvedených v § 1699, § 1704, § 1706 a § 1707 a § 1713 o. z.; v rozsahu, v němž dědic či dědicové za dluhy zůstavitele neodpovídají, řízení (zčásti) zastaví.

Povolal-li zůstavitel správce pozůstalosti a/nebo vykonavatele závěti, spravuje pozůstalost formou její prosté správy (§ 1405 a násl. o. z.) až do potvrzení nabytí dědictví správcem pozůstalosti, jinak vykonavatel závěti. Nepovolal-li zůstavitel žádného z nich, nebo se jím určená osoba správy neujala, popřípadě z funkce odstoupila či byla odvolána, spravuje bez dalšího pozůstalost dědic, tedy osoba, která dědictví neodmítla nebo již nemůže odmítnout (§ 1485 a § 1489 o. z.) a jejíž dědické právo nebylo zcela popřeno; je-li takových dědiců více a neujednají-li si nic jiného, spravují pozůstalost společně /jednomyslně/ všichni dědicové (§ 1677 odst. 1 o. z.).

Jde-li o aktiva a pasiva pozůstalosti, měla by být řádně spravována, a to v závislosti na jejich rozsahu a struktuře, pokud možno co nejdříve po smrti zůstavitele, a to kontinuálně, až do právní moci rozhodnutí o dědickém právu či jiného rozhodnutí, jímž se pozůstalostní řízení končí, popř. do doby nařízení likvidace pozůstalosti. Pozůstalost musí být spravována ve svém celku, není však vyloučeno, aby ji (nebo jen její určitou část) spravovaly různé osoby (např. část aby spravoval dědic a zbývající část správce pozůstalosti).

V počáteční fázi pozůstalostního řízení nemusí být ještě zcela zřejmé, které osoby mají pozůstalost spravovat, zejména nebyl-li zůstavitelem povolán správce pozůstalosti či vykonavatel závěti, kteří by se správy ujali, a to v situaci, kdy další osoby přicházející v úvahu jako dědicové, kteří dědictví neodmítli a jejichž dědická práva nebyla zcela popřena, buď nejsou ještě známy nebo výkon správy pozůstalosti odmítly či nejsou ke správě zjevně způsobilé a nebo více v úvahu přicházejících dědiců je ohledně výkonu správy ve zjevném rozporu. Soudní komisař v žádné fázi pozůstalostního řízení sám zásadně nespravuje pozůstalost, jeho činnost se poté, co byl pověřen k projednání pozůstalosti (§ 100 a 101 z. ř. s.) omezuje jen na tzv. neodkladná opatření v podobě závěry pozůstalosti (§ 149 z. ř. s), rozhodnutí o zákazu výplaty (§ 150 z. ř. s), rozhodnutí o plnění na pohledávky zůstavitele (§ 151 z. ř. s.) a rozhodnutí o odloučení pozůstalosti (§ 152 z. ř. s).

Soudní komisař je nicméně povinen – jakmile potřeba výkonu správy vyjde najevo a není-li ani po případně jím učiněném šetření dotazem u dědiců zřejmé, kdo v dané věci správu pozůstalosti vykonává – vydat bez větších prodlev usnesení směřující k tomu, aby o správu pozůstalosti bylo v přiměřené době po smrti zůstavitele postaráno některým ze způsobů předjímaných v ustanovení § 156 a 157 z. ř. s. Pokud správu pozůstalosti nevykonává vykonavatel závěti či správce pozůstalosti jmenovaný zůstavitelem, který funkci přijal, pak se, nevyjde-li v pozůstalostním řízení najevo opak a přichází-li v úvahu jen jediný dědic zůstavitele, který dědictví neodmítl, vychází z toho, že správu bez dalšího vykonává tento jediný dědic, popř. společně více v úvahu přicházejících dědiců nebo na základě jejich dohody či rozhodnutí soudního komisaře

podle § 156 z. ř. s. některý či někteří z nich. Není-li takto spravována celá pozůstalost, soudní komisař i bez návrhu usnesením jmenuje (být i jen na určitou dobu [například, než bude znám okruh dědiců] nebo jen k určité části pozůstalosti) správce pozůstalosti podle § 157 a § 158 z. ř. s., a to na náklady „pozůstalosti“; půjde tedy o náklady řízení ve smyslu § 127, věta první in fine z. ř. s., o nichž soudní komisař definitivně rozhodne v rozhodnutí, jímž se řízení končí a jejichž úhradu uloží dědicům podle § 108 z. ř. s.

Snížení pojistného pro porušení povinnosti pojistníka (pojištěného)

V rozsudku ze dne 25. 6. 2025, sp. zn. **25 Cdo 1079/2024**, Nejvyšší soud řešil otázku výkladu podmínek, za nichž může pojistitel přistoupit ke snížení pojistného plnění podle § 2800 odst. 2 o. z. Uzavřel, že výslovné znění citovaného ustanovení neumožňuje jiný výklad, než že vědomost pojištěného (nebo jiné osoby, která má na pojistné plnění právo) při porušení právní povinnosti s podstatným vlivem na vznik nebo zhoršení následků pojistné události je významnou okolností ovlivňující úvahu o přiměřenosti snížení pojistného plnění pojistitelem, není však zákonou podmínkou pro vznik oprávnění pojistitele pojistné plnění snížit. V případě porušení povinnosti z vědomé nedbalosti pojištěného (zejména u povinnosti významné pro bezpečnost osob a ochranu majetku), či dokonce u úmyslného porušení povinnosti, by snížení pojistného plnění mělo být vyšší než při porušení povinnosti z tzv. nedbalosti nevědomé, kde by bylo namísto snížit pojistné jen minimálně či právo na snížení pojistného plnění pojistiteli zcela odeprít.

Aktivní legitimace ve sporu z porušení předsmuvní odpovědnosti

V rozsudku ze dne 30. 7. 2025, sp. zn. **25 Cdo 1085/2025**, Nejvyšší soud uzavřel, že osobou aktivně věcně legitimovanou k náhradě škody vzniklé porušením předsmuvní odpovědnosti podle § 1729 odst. 2 o. z. je pouze účastník zamýšleného smluvního vztahu. Nejvyšší soud tímto rozhodnutím navázal na svou judikaturu (rozsudek ze dne 12. 10. 2022, sp. zn. 25 Cdo 2535/2021), podle které případná odpovědnost za újmu vzniklou ukončením kontraktačního jednání bez spravedlivého důvodu má být spíše výjimkou, nikoli pravidlem, a proto tedy nelze ani okruh oprávněných osob nepřipustně rozšiřovat, nadto nad rámec jejich zákonného výčtu.

Prodej jednotky vlastníka, který závažným způsobem porušuje své povinnosti

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2025, sp. zn. **26 Cdo 3431/2024**, dospěl k závěru, že porušuje-li vlastník jednotky své povinnosti natolik závažným způsobem, že podstatně omezuje či znemožňuje výkon práv ostatním vlastníkům jednotek, lze podle § 1184 o. z. nařídit prodej jeho jednotky, a to i v případě, že své jednání není s to posoudit a ovládnout (§ 24 o. z.). Soud musí vždy pečlivě zvážit konkrétní okolnosti dané věci, poměry vlastníka, prodej jehož jednotky má být nařízen, jeho dlouhodobý postoj k plnění povinností, délku a intenzitu porušování povinností, stejně jako další skutečnosti, jestliže mohly mít vliv na závažné jednání dotčeného vlastníka (princip proporcionality).

Koncentrace řízení a první jednání soudu

V rozsudku ze dne 24. 6. 2025, sp. zn. **26 Cdo 443/2025**, Nejvyšší soud uzavřel, že prvním jednáním jsou všechna jednání soudu, při nichž jsou (či měly být) prováděny (všechny) úkony soudu podle § 118 odst. 1 a 2 o. s. ř. Jsou jimi jednání konaná soudem do doby, nežli přistoupí k zahájení dokazování. Aby nastaly účinky koncentrace řízení podle § 118b odst. 1 o. s. ř., musí o ní soud účastníkům poskytnout poučení nejpozději při tom jednání soudu, při němž přistoupil k zahájení dokazování. Neučiní-li tak, koncentrace řízení (ke skončení prvního jednání či uplynutím poskytnuté lhůty) nenastane již jen z tohoto důvodu a nastat již dodatečně nemůže (ani v důsledku „dodatečně poskytnutého“ poučení o koncentraci). Jestliže soud v takto vymezený okamžik poučení o koncentraci řízení podle § 118b odst. 1 o. s. ř. poskytne, je podmínkou nastoupení účinků koncentrace řízení podle § 118b odst. 1 o. s. ř. též to, že respektoval postup předepsaný ustanoveními § 118 odst. 1 a 2 o. s. ř.; tedy, že (do té doby) provedl úkony předepsané mu § 118 odst. 1 a 2 o. s. ř.

Zadržovací právo u nájmu

Výkladem pojmu „movité věci, které má nájemce na (pronajaté) věci nebo v ní“ obsaženém v § 2234 o. z. se Nejvyšší soud zabýval v rozsudku ze dne 22. 10. 2025, sp. zn. **26 Cdo 2057/2025**, a dospěl k závěru, že je nutné ho vykládat tak, že pronajímatel může zadržovací právo uplatnit (a zadržovací právo může vzniknout) pouze k věcem patřícím přímo nájemci (ve vlastnictví nájemce). Hledisko dobré víry pronajímatele při uplatnění (a vzniku) zadržovacího práva není významné.

Promlčení práva obchodní korporace na náhradu škody

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2025, sp. zn. **27 Cdo 2540/2024**, řeší důležitou otázku promlčení práva obchodní korporace na náhradu škody způsobené jí statutárním orgánem v řízení, v němž se věřitel korporace domáhá proti členu jejího statutárního orgánu zaplacení dluhu z titulu zákonného ručení. S ohledem na specifika zákonného ručení členů statutárních orgánů za dluhy obchodní korporace – a z důvodů v něm vyložených – dospívá k závěru, podle něhož promlčení práva obchodní korporace na náhradu škody brání tomu, aby žalující věřitel mohl být úspěšný s žalobou z titulu zákonného ručení proti členu statutárního orgánu. I v řízení o žalobě, kterou věřitel proti členu voleného orgánu uplatňuje nárok ze zákonného ručení podle § 159 odst. 3 o. z., soud k námitce žalovaného posuzuje, zda právo společnosti na náhradu škody způsobené jí žalovaným porušením povinností při výkonu funkce bylo ke dni zahájení tohoto řízení promlčeno. Vznese-li v tomto řízení žalovaný úspěšně námitku promlčení práva společnosti na náhradu škody, nelze žalobě – v rozsahu, v němž žalovaný není povinen společnosti plnit – vyhovět.

Odepření aplikace vnitrostátní úpravy z důvodu jejího rozporu s komunitárním právem

Z pohledu praxe soudů, které vedou evidenci skutečných majitelů, je usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2025, sp. zn. **27 Cdo 1368/2024** zásadním rozhodnutím. Je tomu tak proto, že Nejvyšší soud v něm dospěl k závěru, podle něhož je – ve vymezeném rozsahu – nutné odepřít aplikaci vnitrostátní úpravy zákona o evidenci skutečných majitelů

z důvodu jejího rozporu s komunitárním právem. Za situace, kdy jsou podle § 14 odst. 1 písm. a) ZESM údaje o skutečných majitelích zapsané v evidenci skutečných majitelů přístupné komukoliv, brání články 7 a 8 Listiny základních práv EU aplikaci těch ustanovení vnitrostátního práva, která vynucují splnění povinnosti evidující osoby podle § 9 odst. 1 ZESM. Za nesrovnalost podle § 2 písm. l) ZESM tudíž nelze považovat stav, kdy v evidenci skutečných majitelů nejsou zapsány žádné údaje, dojde-li v důsledku zápisu požadovaných údajů o skutečných majitelích k zásahu do jejich základních práv zaručených články 7 a 8 Listiny základních práv EU.

Převod práv a povinností zakladatele nadace na jinou osobu

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2025, sp. zn. **27 Cdo 2648/2024**, řeší jednu ze zásadních otázek nadačního práva, a sice otázku možnosti převodu práv a povinností zakladatele nadace na jinou osobu. V souladu s přístupem v zemích kontinentálního práva s obdobnou úpravou fundací (např. v Rakousku či Švýcarsku) dospívá k závěru, že postavení zakladatele nadace je zásadně nepřevoditelné na jinou osobu. Právní úprava nadací nedovoluje zakladateli nadace převést své (vysoce osobní) postavení zakladatele na jinou osobu.

Existence překážky vydání pozemku podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě

V rozsudku ze dne 22. 10. 2025, sp. zn. **28 Cdo 725/2025**, Nejvyšší soud uzavřel, že pro posouzení, je-li dána překážka dle § 11 odst. 1

písm. c) zákona č. 229/1991 Sb. brání vydání pozemků oprávněné osobě, je zásadně rozhodný stav v době vzniku nároku oprávněné osoby, jenž vždy není (nemusí být) totožný s okamžikem, kdy vstoupil zákon č. 229/1991 Sb. v platnost a účinnost (24. 6. 1991). Tak tomu může být např. u nároků vzniklých až přijetím zákona č. 243/1992 Sb. nebo založených oprávněným osobám až v souvislosti se zrušením podmínky trvalého pobytu oprávněné osoby (nálesem Ústavního soudu publikovaným pod č. 29/1996 Sb.) anebo v důsledku přijetí zákona č. 212/2000 Sb. rozšiřujícího okruh oprávněných osob vymezených zákonem č. 243/1992 Sb. V důsledku citovaného rozhodnutí je zapotřebí posouzení existence překážky vydání pozemku podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě vázat vždy k momentu, v němž restituční nárok oprávněné osoby vznikl. Takovým okamžikem nemusí být vždy den účinnosti zákona o půdě (24. 6. 1991), nýbrž i den pozdější. Byť tedy na počátku devadesátých let překážka vydání pozemku existovat nemusela, nelze nároku oprávněné osoby na naturální restituci vyhovět, vznikl-li až v momentě, kdy překážka dána byla (pozemek byl zastavěn).

Limitace povinnosti k náhradě škody

V rozsudku ze dne 10. 12. 2025, sp. zn. **28 Cdo 1551/2025**, se Nejvyšší soud zabýval možností smluvních stran limitovat svou povinnost k náhradě škody. Dovodil, že ujednání o takové limitaci zavazují smluvní strany i po odstoupení od smlouvy. Současně konstatoval, že ustanovení § 2898 o. z. má absolutně kogentní povahu, pročež právní jednání, jež v něm artikulovaný zákaz porušuje, je jednáním zdánlivým. Ujednání o limitaci náhrady škody, není-li jiné smluvní úpravy, zavazuje smluvní

strany i po odstoupení od smlouvy. Právní úprava, dle níž se nepřihlíží k ujednání, které předem vylučuje nebo omezuje povinnost k náhradě újmy způsobené úmyslně nebo z hrubé nedbalosti (§ 2898 o. z.), má absolutně kogentní povahu; následkem nepřipustné smluvní limitace nebo vyloučení náhrady budoucí újmy je zdánlivost takového jednání.

Vydání bezdůvodného obohacení za neoprávněné užívání věci

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 10. 2025, sp. zn. **28 Cdo 438/2025**, se věnuje zatím neřešené otázce týkající se možnosti vlastníka věci domáhat se vydání bezdůvodného obohacení za její neoprávněné užívání po skutečném uživateli. Nejvyšší soud posuzoval skutkový stav, v němž užívací právo bylo vlastníkem přenecháno jinému subjektu, leč tento zanikl. S odkazem na elasticitu vlastnického práva zde vyslovil, že není-li jiného subjektu, jemuž by oprávnění k užívání věci svědčilo, je to právě vlastník věci, jenž je legitimován k výkonu vlastnického práva v původním rozsahu, včetně oprávnění domáhat se vydání bezdůvodného obohacení za neoprávněné užívání věci. Neexistuje-li zde jiný subjekt oprávněný k užívání věci či subjekt disponující s věcí bez právního důvodu, svědčí právo domáhat se vydání bezdůvodného obohacení za její neoprávněné užívání vlastníku věci po „koncovém uživateli“.

Insolvenční správa majetku. Náklady zahrnuté do odměny insolvenčního správce.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2025, sen. zn. **29 NSCR 64/2024**, řeší podrobně otázku, které náklady insolvenčního správce jsou zahr-

nuty v jeho odměně (a nemají být nahrazovány samostatně z majetkové podstaty dlužníka). Vedení odporových sporů (sporů o pravost, výši nebo pořadí přihlášené pohledávky), jež vzešly z jeho popěrného úkonu, ať již v pozici žalobce (§ 199 odst. 1 insolvenčního zákona) nebo žalovaného (§ 198 odst. 1 insolvenčního zákona), patří mezi činnosti, k nimž je insolvenční správce dlužníka povinen podle insolvenčního zákona. Náklady na tyto činnosti jsou zahrnuty v odměně insolvenčního správce a insolvenční správce si je zásadně nese ze svého (§ 39 odst. 2 věta první insolvenčního zákona). Takovými náklady jsou i náklady za právní služby poskytnuté advokátem, jež si insolvenční správce zvolil k zastupování v odporových sporech, které vede. Souhlas s tím, aby náklady na činnosti, ke kterým je insolvenční správce povinen podle zákona nebo podle rozhodnutí insolvenčního soudu, a jejichž splnění zadal jiným osobám, byly hrazeny z majetkové podstaty, může insolvenční soud a věřitelský výbor udělit i dodatečně (následně); dokud se tak nestane, nese insolvenční správce tyto náklady ze svého (jsou zahrnuty v jeho odměně).

Odpovědnost státu za újmu způsobenou založením komunikace s obhájci a nerelevantními soukromými informacemi do trestního spisu

Ve sporu dříve obviněného a jeho manželky s Českou republikou Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2025, sp. zn. **30 Cdo 1849/2024**, vyložil, jaký je správný postup orgánů činných v trestním řízení v případě, kdy je z elektronického zařízení zajištěného obviněnému získán obsah jeho komunikace s obhájci a pro trestní řízení nepodstatná komunikace soukromé povahy mezi obviněným a jeho manželkou, včetně

intimních fotografií. Na tento rozsudek se odvolal i Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 18. 12. 2025 ve věci Černý a další proti České republice.

Česká televize nevykonává státní moc

V rozsudku ze dne 14. 10. 2025, sp. zn. **30 Cdo 735/2025**, odpověděl Nejvyšší soud na dosud spornou otázku povahy Rady České televize z hlediska, zda jde o orgán České televize a také na otázku, zda Rada vykonává při svém rozhodování státní moc.

Odpovědnost státu za ušlý zisk zásahem do práva na podnikání krizovými opatřeními během pandemie COVID-19

V průběhu epidemie COVID-19 přijala vláda řadu opatření podle krizového zákona, kterými zasáhla do práva na podnikání (zejména částečným či úplným uzavřením maloobchodních prodejen a jiných provozoven). Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2025, sp. zn. **30 Cdo 2060/2024**, uzavřel, navzdory četným názorům právní doktríny, že za ušlý zisk uvedenými zásahy stát podnikajícím subjektům neodpovídá.

Doba přiměřená k vrácení poskytnuté jistiny spotřebitelského úvěru

V rozsudku ze dne 13. 8. 2025, sp. zn. **33 Cdo 1902/2025**, Nejvyšší soud uvedl, že povinnost tvrdit a prokázat, jaká je doba přiměřená jeho možností k vrácení poskytnuté jistiny spotřebitelského úvěru (§ 87 odst. 1

zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů), má spotřebitel.

Výkon rozhodnutí a zrušení rozhodčího nálezu

V rozsudku ze dne 17. 9. 2025, sp. zn. **33 Cdo 2997/2024**, Nejvyšší soud uzavřel, že existence trvajících řízení o výkon rozhodnutí (exekuci) není procesní podmínkou řízení o zrušení rozhodčího nálezu podle § 35 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení, pro jejíž nedostatek (daný pozdějším zastavením výkonu rozhodnutí či exekuce) by bylo nutno řízení zastavit.

Podstatné a nepodstatné vady

V rozsudku ze dne 13. 8. 2025, sp. zn. **33 Cdo 1902/2025**, Nejvyšší soud dovodil, že ustanovení § 1916 odst. 2 věta druhá o. z. nerozlišuje u vzdání se práv z vadného plnění vady podstatné a nepodstatné.

2. 4. Trestní kolegium Nejvyššího soudu

2. 4. 1. Přehled rozhodovací činnosti trestního kolegia Nejvyššího soudu

Trestní kolegium Nejvyššího soudu (dále též jen „trestní kolegium“) bylo v roce 2025 složeno z předsedy kolegia a dalších dvaadvaceti soudců; kromě toho zde působili také dva soudci dočasně přidělení, z nichž se jeden stal soudcem Nejvyššího soudu od 1. 7. 2025 a další nastoupil od tohoto data na roční stáž. Soudci trestního kolegia jsou zařazeni do sedmi rozhodujících senátů, které tvoří sedm soudních oddělení. Dále zde působí velký senát trestního kolegia, evidenční senát a zvláštní senát pro odvolání proti rozhodnutím Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu.

Jednotlivé trestní věci přiděluje do zmíněných rozhodujících sedmi senátů (dále uváděné jen jako „senáty“) předseda trestního kolegia na podkladě pravidel, která obsahuje rozvrh práce Nejvyššího soudu. V rámci senátu přiděluje věc konkrétnímu soudci řídící předseda senátu, a to rovněž podle pravidel vyplývajících z rozvrhu práce, v nichž se kombinuje princip specializace některých senátů s principem pravidelné rotace. V trestním kolegiu pracují tři specializované senáty – jeden (č. 8) se zabývá případy projednávanými podle zákona č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže, ve znění pozdějších předpisů, druhý (č. 5) je specializován na část hospodářské a majetkové kriminality a třetí (č. 11) na drogovou kriminalitu a případy týkající se mezinárod-

ní justiční spolupráce v trestních věcech. Každý z těchto senátů však rozhoduje v určitém rozsahu i v trestních věcech nepatřících do jejich specializace. Senáty trestního kolegia rozhodují většinou v neveřejném zasedání, tj. bez účasti obviněného, obhájce a státního zástupce, a pouze v některých případech ve veřejném zasedání, u něhož je umožněna účast dotčeným stranám trestního řízení. Mimo rozhodovací činnosti v tříčlenných senátech na trestním úseku působí také velký senát trestního kolegia, v němž je zařazeno devět soudců, a to tak, aby v něm byl zastoupen alespoň jeden člen z každého tříčlenného senátu.

Klíčovým úkolem Nejvyššího soudu je, aby sjednocoval rozhodovací činnost soudů nižších stupňů. Realizace tohoto úkolu na trestním úseku je svěřena trestnímu kolegiu Nejvyššího soudu. K naplnění uvedené poslání poskytuje zákon o soudech a soudcích Nejvyššímu soudu několik nástrojů. Především je to samotné rozhodování o mimořádných opravných prostředcích v tříčlenných senátech trestního kolegia, dále rozhodování ve velkém senátu trestního kolegia, zaujímání stanovisek trestního kolegia a konečně i vydávání Sbírky a zařazování rozhodnutí do ní.

2. 4. 1. 1. Rozhodování o mimořádných opravných prostředcích

Nejvyšší soud představuje vrcholný orgán obecných soudů České republiky (čl. 92 Ústavy České republiky). Proto mu přísluší právo rozhodovat o nejvýznamnějších mimořádných opravných prostředcích, kterými jsou v trestním řízení dovolání a stížnost pro porušení zákona.

Dovolání je mimořádný opravný prostředek, jímž lze napadnout pravomocné rozhodnutí soudu druhého stupně ve věci samé (§ 265a tr. ř.), ale je možné tak učinit jen s odkazem na některý z dovolacích důvodů taxativně vyjmenovaných v ustanoveních § 265b odst. 1 a 2 tr. ř. Předmětem dovolacího řízení není skutkový přezkum obecně, ale pouze posuzování určitých hmotněprávních a procesních otázek v napadeném rozhodnutí nebo v řízení mu předcházejícím, a to včetně některých zásadních otázek týkajících se dokazování. Dovolání je oprávněn podat jednak nejvyšší státní zástupce a příslušný orgán Úřadu evropského veřejného žalobce – pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a jednak obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání v neprospěch obviněného nelze podat jen z důvodu, že soud postupoval v souladu s ustanoveními § 259 odst. 4, § 264 odst. 2, § 273 nebo § 289 písm. b) tr. ř. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce; podání obviněného učiněné jinak než prostřednictvím obhájce se nepovažuje za dovolání, ale podle jeho obsahu se s ním případně naloží jinak. Dovolání je nutné podat u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení opisu rozhodnutí, proti němuž směřuje dovolání. Předseda senátu soudu prvního stupně doručí opis dovolání obviněného nejvyššímu státnímu zástupci nebo příslušnému orgánu Úřadu evropského veřejného žalobce a opis dovolání nejvyššího státního zástupce nebo příslušného orgánu Úřadu evropského veřejného žalobce obhájci obviněného a obviněnému s upozorněním, že se mohou k dovolání písemně vyjádřit a souhlasit s projednáním dovolání v neveřejném zasedání dovolacího soudu. Jakmile uplyne lhůta k podání dovolání všem oprávněným osobám, soud prvního stupně předloží spis Nejvyššímu soudu. Nejvyšší

soud odmítne dovolání z důvodů taxativně stanovených v § 265i odst. 1 tr. ř., zejména nejsou-li splněny některé formální podmínky, je-li dovolání podáno z jiného než stanoveného dovolacího důvodu nebo opakuje-li dovolatel v dovolání ty námitky, s nimiž se zcela a věcně správně vypořádaly již soudy nižších stupňů, přičemž v odůvodnění usnesení o odmítnutí Nejvyšší soud jen stručně uvede důvod odmítnutí dovolání poukazem na okolnosti vztahující se k zákonnému důvodu odmítnutí. Nejvyšší soud po provedeném přezkumu zamítne podané dovolání, pokud shledá, že není důvodné (§ 265j tr. ř.). Jestliže Nejvyšší soud neodmítne ani nezamítne podané dovolání, přezkoumá napadené rozhodnutí i řízení mu předcházející, a to jen v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání. Po přezkoumání Nejvyšší soud zruší napadené rozhodnutí nebo jeho část, popřípadě též vadné řízení mu předcházející, shledá-li, že je dovolání důvodné. Pokud po zrušení napadeného rozhodnutí nebo některého jeho výroku je nutné učinit ve věci nové rozhodnutí, Nejvyšší soud přikáže zpravidla soudu, o jehož rozhodnutí jde, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl (§ 265k tr. ř.). Soud nebo jiný orgán činný v trestním řízení, jemuž byla věc přikázána k novému projednání a rozhodnutí, je vázán právním názorem Nejvyššího soudu (§ 265s odst. 1 tr. ř.). Bylo-li napadené rozhodnutí zrušeno jen v důsledku dovolání podaného ve prospěch obviněného, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch (§ 265s odst. 2 tr. ř.). Nejvyšší soud však může při zrušení napadeného rozhodnutí také sám hned rozhodnout ve věci zpravidla rozsudkem, nebrání-li tomu stanovené překážky (§ 265m tr. ř.).

Dalším mimořádným opravným prostředkem, který Nejvyšší soud projednává, je stížnost pro porušení zákona (dále též jen ve zkratce „SPZ“).

Tento mimořádný opravný prostředek je oprávněn podat pouze ministr spravedlnosti proti pravomocnému rozhodnutí soudu nebo státního zástupce, jímž byl porušen zákon nebo které bylo učiněno na podkladě vadného postupu řízení, nebo jestliže uložený trest je ve zřejmém nepochopení k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele, popřípadě jestliže uložený druh trestu je ve zřejmém rozporu s účelem trestu (§ 266 odst. 1, 2 tr. ř.). Stížnost pro porušení zákona v neprospěch obviněného proti pravomocnému rozhodnutí soudu nelze podat jen z důvodu, že soud postupoval v souladu s ustanoveními § 259 odst. 4, § 264 odst. 2, § 273 nebo § 289 písm. b) tr. ř. V případě SPZ podané nikoli ve prospěch obviněného a po zjištění, že zákon byl porušen, ale nikoli v neprospěch obviněného, lze dosáhnout pouze tzv. akademického výroku, není však možné zrušit napadené rozhodnutí nebo řízení mu předcházející, kterým byl porušen zákon. Nejvyšší soud zamítne SPZ, pokud není přípustná nebo není-li důvodná (§ 268 odst. 1 tr. ř.). Jestliže Nejvyšší soud shledá, že zákon byl porušen, vysloví tento závěr rozsudkem (§ 268 odst. 2 tr. ř.). Pokud byl zákon porušen v neprospěch obviněného, Nejvyšší soud zároveň s výrokem uvedeným v § 268 odst. 2 tr. ř. zruší napadené rozhodnutí nebo jeho část, popřípadě též vadné řízení mu předcházející. Je-li nezákonný jen některý výrok napadeného rozhodnutí a pokud jej lze oddělit od ostatních, zruší Nejvyšší soud jen tento výrok (§ 269 tr. ř.). Jestliže po zrušení napadeného rozhodnutí nebo některého jeho výroku je nutné učinit ve věci nové rozhodnutí, přikáže Nejvyšší soud zpravidla orgánu, o jehož rozhodnutí jde, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Orgán, jemuž byla věc přikázána, je vázán právním názorem Nejvyššího soudu (§ 270 tr. ř.). Nejvyšší soud může při zrušení napadeného rozhodnutí také sám rozhodnout ve věci, pokud je možné

učinit rozhodnutí na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozhodnutí správně zjištěn (§ 271 tr. ř.). Jestliže Nejvyšší soud vyslovil, že zákon byl porušen v neprospěch obviněného, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch (§ 273 tr. ř.).

2. 4. 1. 2. Agendy trestního kolegia Nejvyššího soudu podle příslušných rejstříků

Soudci trestního kolegia Nejvyššího soudu jsou níže uvedenými zákonnými normami zmocněni, aby v senátech, převážně složených z předsedy senátu a dvou soudců, rozhodovali v těchto agendách:

Tdo

- rozhodování o dovoláních proti pravomocným rozhodnutím soudů druhého stupně ve věci samé (§ 265a a násl. tr. ř.);

Tcu

- rozhodování o návrzích na zaznamenání údajů o odsouzení občana České republiky cizozemským soudem do rejstříku trestů (§ 4 odst. 2, 3, 4 zákona č. 269/1994 Sb., o rejstříku trestů a evidenci přestupků, ve znění pozdějších předpisů),
- rozhodování o návrzích podle zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů (např. o návrhu Ministerstva spravedlnosti na přezkoumání rozhodnutí o vynětí vydávané osoby z pravomoci orgánů činných v trestním řízení podle § 89 odst. 2 citovaného zákona, o návrhu na rozhodnutí o tom, zda je vydávaná osoba vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním

- řízení podle § 92 odst. 6 a § 95 odst. 2 citovaného zákona, o návrhu ministra spravedlnosti na přezkoumání rozhodnutí o přípustnosti vydání osoby k trestnímu stíhání do cizího státu podle § 95 odst. 5, 6 citovaného zákona, o návrhu na rozhodnutí o tom, zda je osoba, vůči níž směřuje uznávané cizozemské rozhodnutí, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení podle § 120 odst. 5 citovaného zákona, o návrhu ministra spravedlnosti na přezkoumání rozhodnutí soudu o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody podle § 128 citovaného zákona, o návrhu na vzetí předávané osoby do průvozní vazby po dobu průvozu územím České republiky podle § 143 odst. 4 citovaného zákona, o odmítnutí předání informace utajované podle zákona o ochraně utajovaných informací mezinárodnímu soudu podle § 158 odst. 1, 2 citovaného zákona atd.),
- rozhodování o návrzích na rozhodnutí, zda je určitá osoba vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, vznikne-li o tom pochybnost (§ 10 odst. 2 tr. ř.);

Tz

- rozhodování o stížnostech pro porušení zákona, podaných ministrem spravedlnosti proti rozhodnutím státních zástupců a soudů v trestním řízení (§ 266 a násl. tr. ř.);

Td

- rozhodování sporů o příslušnost mezi soudy nižších stupňů, je-li ve vztahu k nim Nejvyšší soud nejbližším společně nadřízeným soudem (§ 24 tr. ř.),

- rozhodování o návrzích na odnětí a přikázání věci, je-li Nejvyšší soud nejblíže společně nadřízeným soudem dotčeným soudům (§ 25 tr. ř.),
- rozhodování o návrzích na vyloučení soudců určitého senátu Nejvyššího soudu z projednávání a rozhodování ve věci (§ 31 odst. 1 tr. ř.);

Tvo

- rozhodování o stížnostech proti rozhodnutím vrchních soudů o prodloužení vazby podle § 74 tr. ř. a proti dalším rozhodnutím vrchních soudů, pokud rozhodovaly v postavení soudu prvního stupně (např. o stížnostech proti rozhodnutím o vyloučení soudců vrchních soudů z vykonávání úkonů trestního řízení podle § 30 a § 31 tr. ř.);

Tul

- rozhodování o návrzích na určení lhůty k provedení procesního úkonu (§ 174a zákona o soudech a soudcích);

Zp

- rozhodování o odvoláních proti rozhodnutím Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu (§ 43 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, ve znění pozdějších předpisů);

Pzo

- rozhodování o návrzích na přezkum zákonnosti příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a příkazu k zjištění údajů o telekomunikačním provozu (§ 314l až § 314n tr. ř.);

Skno

- rozhodování podle zákona č. 7/2002 Sb., o řízeních ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), v řízeních o odvoláních podaných proti rozhodnutím vrchních soudů ve věcech soudců Nejvyššího správního soudu a dále soudců vyjma těch, kteří rozhodují výlučně ve správním soudnictví.

2. 4. 2. Sjednocovací činnost trestního kolegia Nejvyššího soudu

Ke sjednocení rozhodovací praxe nižších soudů dochází především vydáváním rozhodnutí v rámci řízení o výše uplatňovaných mimořádných opravných prostředcích v konkrétních trestních věcech, přičemž ve svých rozhodnutích Nejvyšší soud vysloví závazný právní názor, kterým je soud nižšího stupně nebo jiný orgán činný v trestním řízení vázán a jímž se případně řídí tyto orgány v jiných skutkově a právně obdobných věcech. O dovoláních a stížnostech pro porušení zákona rozhoduje Nejvyšší soud zpravidla v tříčlenných senátech složených z předsedy senátu a dalších dvou profesionálních soudců, nejde-li o výjimky, kdy rozhoduje velký senát trestního kolegia.

Velkému senátu trestního kolegia je věc postoupena v případě, že tříčlenný senát při svém rozhodování dospěl k právnímu názoru, který je odlišný od názoru již vyjádřeného v některém dřívějším rozhodnutí Nejvyššího soudu, přičemž svůj odlišný právní názor tento senát odvodní (§ 20 zákona o soudech a soudcích).

Velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu je třeba uvedeným postupem předložit věc zejména tehdy, týká-li se sporná otázka hmotného práva. Jde-li o právní názor o procesním právu, může tříčlenný senát postoupit věc velkému senátu trestního kolegia pouze tehdy, pokud jednomyslně (hlasy všech členů senátu) dospěl k závěru, že řešená procesní otázka má po právní stránce zásadní význam. Postoupení věci velkému senátu trestního kolegia však nepřichází v úvahu tehdy, byla-li sporná otázka již vyřešena stanoviskem trestního kolegia nebo pléna Nejvyššího soudu. Velký senát trestního kolegia rozhoduje vždy v meritu věci, tj. zpravidla o podaném mimořádném opravném prostředku, pokud výjimečně nedospěje k závěru, že zde nebyl důvod k postoupení věci velkému senátu kolegia, přičemž v takovém případě usnesením bez meritorního rozhodnutí o podaném opravném prostředku vrátí věc senátu, který mu ji (nedůvodně) předložil. Je otázkou, zda by uvedená praxe měla zůstat zachována. Alternativou k ní je totiž názor, že by velký senát trestního kolegia měl rozhodnout pouze o řešení aktuálně předložené právní otázky a následně by v souladu s tím v meritu rozhodl příslušný tříčlenný senát, kterému byla původně přidělena projednáváná věc. Navíc není výslovně upravena ani situace, zda a jakým postupem může velký senát kolegia Nejvyššího soudu změnit svůj dřívější právní názor vyjádřený v již učiněném rozhodnutí v minulosti.

Velký senát trestního kolegia vydal v roce 2025 dvě rozhodnutí v agendě Tdo, přičemž šlo o usnesení ze dne 29. 1. 2025, sp. zn. 15 Tdo 1111/2024, a usnesení ze dne 28. 5. 2025, sp. zn. 15 Tdo 287/2025. K rozhodnutím velkého senátu viz níže pod bodem 2. 4. 4. 2. Kromě toho byly v roce

2025 předloženy velkému senátu k rozhodnutí ještě dvě věci, jedna vedená pod sp. zn. 15 Tdo 1005/2025 a druhá vedená pod sp. zn. 15 Tdo 1037/2025, v nichž ovšem do konce roku 2025 nebylo rozhodnuto.

Všechna rozhodnutí velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu, stejně jako všechna rozhodnutí tříčlenných senátů, se publikují v pseudonymizované podobě na internetových stránkách Nejvyššího soudu www.nsoud.cz, což rovněž přispívá ke sjednocování rozhodovací praxe v trestních věcech.

V trestním kolegiu Nejvyššího soudu působí taktéž evidenční senát, který je složen z jeho předsedy a dalších osmi soudců trestního kolegia a projednává návrhy těch rozhodnutí senátů trestního kolegia Nejvyššího soudu a rozhodnutí soudů nižších stupňů v trestních věcech, jež byla vybrána a doporučena k zobecnění a k tomu, aby byla zařazena na zasedání trestního kolegia ke schválení pro uveřejnění ve Sbírce. Evidenční senát rozhoduje, která jím projednáváná rozhodnutí budou postoupena do dalšího schvalovacího procesu, tj. zaslána k připomínkám příslušným orgánům a institucím a poté předložena na zasedání trestního kolegia. K návrhu předsedy trestního kolegia nebo předsedy evidenčního senátu projednává evidenční senát trestního kolegia i další materiály, zejména podněty k zaujetí stanoviska trestního kolegia k rozhodovací činnosti soudů a návrhy takových stanovisek. V roce 2025 se konalo celkem sedm zasedání evidenčního senátu trestního kolegia, na kterých bylo projednáno (někdy i opakovaně) asi 119 rozhodnutí Nejvyššího soudu a soudů nižších stupňů a některé další materiály a podněty.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu a ostatních soudů na trestním úseku, která projednal a doporučil k uveřejnění ve Sbírce evidenční senát trestního kolegia, jsou předložena k projednání a schválení na zasedání soudců trestního kolegia Nejvyššího soudu, které za tím účelem svolává a řídí předseda trestního kolegia. Před jeho konáním se k návrhům na publikaci rozhodnutí vyjadřují připomínková místa, jimiž jsou krajské soudy (Městský soud v Praze) a vrchní soudy, Nejvyšší státní zastupitelství, právnické fakulty univerzit, Česká advokátní komora, Ministerstvo spravedlnosti, Ministerstvo vnitra, Ústav státu a práva Akademie věd, Institut pro kriminologii a sociální prevenci, Nejvyšší správní soud a podle povahy rozhodnutí i některé další instituce a orgány. K uveřejnění rozhodnutí ve Sbírce se vyžaduje souhlas nadpoloviční většiny všech soudců trestního kolegia. V roce 2025 se uskutečnilo celkem šest zasedání trestního kolegia Nejvyššího soudu, na kterých bylo projednáno celkem 72 předložených rozhodnutí (některá pak i opětovně), z nichž soudci trestního kolegia schválili k uveřejnění ve Sbírce celkem 59 rozhodnutí. V roce 2025 nebyl projednán žádný návrh na zaujetí stanoviska.

Zaujímání stanovisek trestního kolegia Nejvyššího soudu k rozhodovací činnosti soudů ve věcech určitého druhu (§ 14 odst. 3 zákona o soudech a soudcích) je dalším významným nástrojem ke sjednocování praxe soudů nižších stupňů či jiných orgánů činných v trestním řízení. Projednání stanoviska na zasedání trestního kolegia předchází zpracování jeho návrhu pověřeným členem (resp. pověřenými členy pracovní skupiny) trestního kolegia a dále následuje připomínkové řízení, v rámci kterého se k návrhu stanoviska vyjadřují připomínková místa,

jimiž jsou ta, která byla vyjmenovaná výše v souvislosti s rozhodováním o publikaci rozhodnutí do Sbírky, případně podle povahy a významu řešených otázek i další orgány či instituce. Poté návrh stanoviska posoudí evidenční senát trestního kolegia a pak se projednává a schvaluje na zasedání trestního kolegia, které je usnášeníschopné, pokud se na něm zúčastní dvoutřetinová většina všech členů trestního kolegia Nejvyššího soudu. K přijetí stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu a k jeho následné publikaci ve Sbírce je nezbytný souhlas nadpoloviční většiny všech členů trestního kolegia.

Každé schválené stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu se publikuje ve Sbírce a v elektronické podobě též na internetových stránkách Nejvyššího soudu.

2. 4. 3. Statistické údaje o činnosti trestního kolegia Nejvyššího soudu

Úvodní tabulka představuje přehled o rozhodovací činnosti trestního kolegia Nejvyššího soudu v roce 2025 ve všech jeho agendách. První sloupec přitom ukazuje, kolik věcí v každé konkrétní agendě bylo k rozhodnutí přesunuto z předchozího roku 2024. Analogicky pak poslední sloupec uvádí počty věcí, které nebyly vyřízeny do 31. 12. 2025.

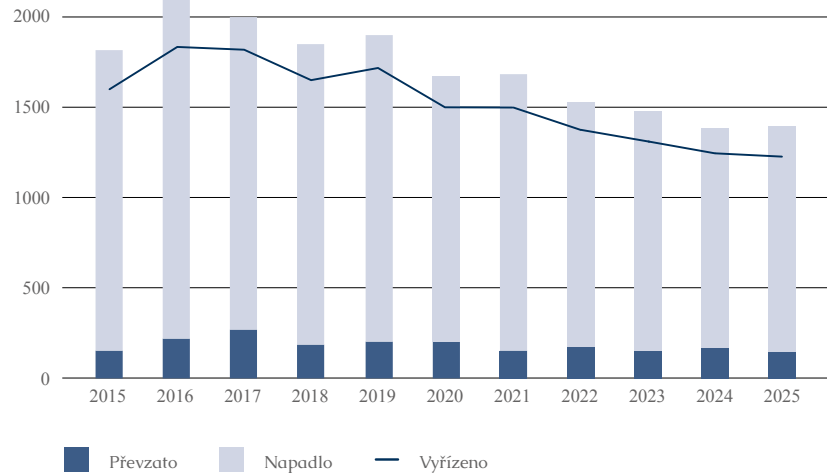
	Převzato	Napadlo	Vyřízeno	Nevyřízeno
Tdo	138	1 191	1 167	162
Tcu	10	110	115	5
Tz	6	49	44	11
Td	3	55	56	2
Tvo	2	20	20	2
Tul	0	3	3	0
Zp	0	0	0	0
Pzo	4	8	12	0

Přehled vývoje agendy na trestnímu kolegiu

Následující tabulka a na ni navazující graf pak sledují vývoj statistických údajů trestního kolegia Nejvyššího soudu v delším časovém období.

Rok	Převzato	Napadlo	Vyřízeno	Nevyřízeno
2015	159	1 662	1 597	224
2016	224	1 877	1 829	272
2017	272	1 722	1 815	179
2018	179	1 676	1 651	204
2019	204	1 699	1 706	197
2020	197	1 459	1 498	158
2021	158	1 519	1 505	172
2022	172	1 343	1 364	151
2023	151	1 315	1 299	167
2024	167	1 206	1 229	144
2025	144	1 240	1 211	173

Součet agendy Tdo a Tz v letech 2015–2025

Graf znázorňuje statistický vývoj počtu předložených věcí ve všech agendách trestního kolegia Nejvyššího soudu v delším časovém horizontu let 2015 až 2025. Je z něj patrný poměrně setrvalý stav celkového počtu převzatých věcí, avšak zároveň tento graf dokládá, že v letech 2016 až 2017 bylo předloženo k vyřízení trestnímu kolegiu Nejvyššího soudu nejvíce podání za celé sledované období, v roce 2018 se situace zmírnila. V letech 2020 až 2024 je patrný určitý pokles celkového počtu předložených i vyřízených věcí. V roce 2025 se v porovnání s rokem 2024 mírně snížil počet převzatých a vyřízených věcí, ale současně se

zvýšil počet předložených věcí. Je třeba si uvědomit, že graf sčítá počty věcí ve všech agendách, přičemž složitost, resp. pracnost vyřizování věcí v jednotlivých agendách je velmi odlišná.

2. 4. 4. Výběr důležitých rozhodnutí trestního kolegia Nejvyššího soudu vydaných nebo uveřejněných v roce 2025

2. 4. 4. 1. Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek

V roce 2025 nebylo vydáno žádné stanovisko.

2. 4. 4. 2. Rozhodnutí velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu vydaná v roce 2025

V roce 2025 rozhodoval velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu dvakrát. Prvním rozhodnutím je usnesení ze dne 29. 1. 2025, sp. zn. **15 Tdo 1111/2024**, kterým bylo podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítnuto dovolání obviněného. Toto rozhodnutí zatím nebylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek ani nebylo zařazeno na jednání trestního kolegia z důvodu jeho přezkumu Ústavním soudem, který ve věci dosud nerozhodl. V rozhodnutí dospěl velký senát trestního kolegia k závěru, že není vyloučen jednočinný souběh trestných činů zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku a přijetí úplatku podle § 331 tr. záko-

níku, čímž byly sjednoceny dosavadní různé názory jednotlivých senátů Nejvyššího soudu. Druhým rozhodnutím je pak usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2025, sp. zn. **15 Tdo 287/2025**, v němž senát dospěl k závěru, že v této věci nebyly splněny podmínky uvedené v § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, pro předložení věci velkému senátu, a rozhodl tak, že se senátu č. 7 trestního kolegia Nejvyššího soudu, který předložil věc velkému senátu, přikazuje, aby věc znovu projednal a rozhodl. Senát č. 7 pak ve věci rozhodl usnesením ze dne 30. 7. 2025, sp. zn. **7 Tdo 643/2025**, a toto usnesení je uvedeno níže v podkapitole 2. 4. 4. 4.

2. 4. 4. 3. Vybraná rozhodnutí schválená trestním kolegiem Nejvyššího soudu k uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek a v roce 2025 vydaná nebo publikovaná

Z významných rozhodnutí, která schválilo trestní kolegium Nejvyššího soudu k uveřejnění a která byla vydaná a/nebo publikovaná v roce 2025 v trestní části Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, lze uvést následující.

K otázce, kdy nelze přihlížet k prohlášení viny obžalovaným a k přijetí tohoto prohlášení soudem podle § 206c odst. 1, 4 tr. ř. při opakování celého hlavního líčení

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2024, sp. zn. **3 Tdo 269/2024**, publikované pod č. 1/2025 Sb. rozh. tr., řeší otázku, jak přistoupit k prohlášení viny obžalovaného, které soud přijal, pokud je nutné zopakovat

celé hlavní líčení včetně nového přednesení obžaloby (např. z důvodu změny složení senátu). Nejvyšší soud v rozhodnutí dovodil, že k takovému prohlášení a jeho přijetí soudem v předchozím hlavním líčení nelze přihlížet. Omezení podle § 206c odst. 7 tr. ř. se v tomto případě neuplatní.

K důsledkům nesprávného označení úkonu v rozhodnutí soudu, na jehož základě má být provedena domovní prohlídka nebo prohlídka jiných prostor a pozemků

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2024, sp. zn. **11 Tdo 193/2024**, publikované pod č. 2/2025 Sb. rozh. tr., se zabývá otázkou zákonnosti a procesní použitelnosti zajišťovacího úkonu spočívajícího v domovní prohlídce nebo prohlídce jiných prostor a pozemků v případě, že došlo k nesprávnému označení tohoto úkonu v rozhodnutí soudu, na jehož základě má být prohlídka provedena, pokud je takové nesprávné označení dáno chybným vyhodnocením právní povahy nemovitosti, v níž má být prohlídka uskutečněna. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že samo o sobě nečiní takové nesprávné označení daný procesní úkon nezákonným a v dalším řízení z hlediska jeho důkazní hodnoty procesně nepoužitelným. To však platí pouze za předpokladu, že jinak byly z materiálního hlediska splněny všechny zákonné podmínky pro provedení takové prohlídky.

K porušení důležité povinnosti jako okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku či § 147 odst. 2 tr. zákoníku

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2024, sp. zn. **6 Tdo 346/2024**, publikované pod č. 5/2025 Sb. rozh. tr., vyjadřuje názor, že okolnost spo-

čívající v porušení důležité povinnosti ve smyslu § 143 odst. 2 tr. zákoníku, popřípadě § 147 odst. 2 tr. zákoníku, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, může naplnit řidič motorového vozidla, který kumulativně a vyšší intenzitou porušil více zákonných povinností (např. jízdou rychlostí kolem 100 km/h v obci za současného nedodržení bezpečné vzdálenosti od dalšího vozidla a nesprávného způsobu jízdy v jízdních pruzích). Naplnění této okolnosti není podle Nejvyššího soudu vyloučeno, ani když sám poškozený porušením vlastních povinností též přispěl ke vzniku nehodového děje a způsobení následku (např. nedovoleným přecházením vozovky na signál pro chodce se znamením „Stůj!“).

K otázce, komu se doručuje v řízení proti právnické osobě podle § 34 odst. 8 t. o. p. o. a § 130 odst. 2 tr. ř. a k pachatelství u přečinu neoprávněného podnikání podle § 251 tr. zákoníku

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2024, sp. zn. **5 Tdo 409/2024**, publikované pod č. 7/2025 Sb. rozh. tr., obsahuje dvě právní věty. První z nich se věnuje otázce doručování rozsudku v trestním řízení vedeném proti právnické osobě a dovozuje, že rozsudek se podle § 34 odst. 8 t. o. p. o. a § 130 odst. 2 tr. ř. doručuje jak obviněné právnické osobě, tak i jejímu opatrovníkovi, byl-li jí určen. U nefunkční obviněné právnické osoby, která nemá statutární orgán ani zaměstnance, ani jinou osobu, která by za ni jednala, postačí doručení opatrovníkovi. Druhá právní věta rozhodnutí se zabývá otázkou, kdo může spáchat přečin neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 tr. zákoníku. Nejvyšší soud zde dovozuje, že za splnění dalších podmínek může tento přečin spáchat i ten, kdo v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 písm. b) záko-

na č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, jako zaměstnanec družstva poskytuje právní služby nejen družstvu, ale i jeho členům, zejména bylo-li družstvo založeno právě s cílem poskytovat členům takové služby pachatelem jako jeho zaměstnancem.

K otázce, co může být hrubým ztěžováním výkonu funkce insolvenčního správce ve smyslu § 225 tr. zákoníku

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2024, sp. zn. **5 Tdo 551/2024**, publikované pod č. 8/2025 Sb. rozh. tr., obsahuje závěr, že hrubým ztěžováním výkonu funkce insolvenčního správce podle § 225 tr. zákoníku je i jednání vyvolávající potřebu jeho podstatně zvýšené aktivity nebo mimořádného úsilí, než jaké insolvenční správce činí běžně v rámci plnění pracovních povinností. Běžnou pracovní povinností insolvenčního správce je podle Nejvyššího soudu mimo jiné podání návrhu insolvenčnímu soudu na vydání rozhodnutí o nařízení předběžného opatření ohledně dalšího nakládání s nemovitým majetkem určitou osobou.

K objektivní stránce skutkové podstaty přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku a přečinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku

V usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2024, sp. zn. **7 Tdo 445/2024**, publikovaném pod č. 12/2025 Sb. rozh. tr., Nejvyšší soud konstatuje, že ke spáchání přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku ani přečinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku nepostačuje, že poskytnutí či přijetí úplatku vedlo k protiprávnímu

jednání uplácené osoby, ale vyžaduje se, aby se tak stalo v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu touto osobou. Proto objektivní stránku skutkové podstaty žádného z uvedených přečinů nemůže naplnit jednání, jímž jedna osoba za úplatu poskytnutou druhou osobou např. podstoupí test na onemocnění COVID-19, při němž se vydává za druhou osobu, která tím neoprávněně získá úřední potvrzení o prodělaném onemocnění. Souvislost s obstaráváním věcí obecného zájmu by zde přicházela v úvahu jen v případě úplatku zaměřeného na ovlivnění činnosti zaměstnanců zdravotnického zařízení, kteří prováděli zmíněný test, resp. vydali úřední potvrzení o jeho výsledku.

K otázce zastoupení poškozeného staršího 15 let a mladšího 18 let, který je dítětem obviněného, při udělení souhlasu s trestním stíháním ve smyslu § 163 odst. 1 tr. ř.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2024, sp. zn. 11 Tdo 8/2024, publikované pod č. 13/2025 Sb. rozh. tr., vyjadřuje názor, že poškozený starší 15 let a mladší 18 let, který je dítětem obviněného, musí být při udělení souhlasu s trestním stíháním ve smyslu § 163 odst. 1 tr. ř. zastoupen opatrovníkem (§ 45 odst. 1 tr. ř.), jehož úkony nepodléhají schválení opatrovnickým soudem.

K výkladu znaku trestného činu úmyslného ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku spočívajícího v jeho spáchání na těhotné ženě

V usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 5. 2023, sp. zn. 8 Tdo 391/2023, publikovaném pod č. 14/2025 Sb. rozh. tr., je proveden výklad kvali-

fikačního znaku trestného činu úmyslného ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku spočívajícího v jeho „spáchání na těhotné ženě“ podle § 146 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Nejvyšší soud zde dospěl k závěru, že pro naplnění tohoto kvalifikačního znaku není nutné, aby pachatel útočil proti plodu, ani to, aby těhotenství poškozené ženy bylo důvodem jeho útoku.

K naplnění skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku ve spojení s porušením trestu zákazu pobytu podle § 75 tr. zákoníku

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2024, sp. zn. 6 Tdo 692/2024, publikované pod č. 17/2025 Sb. rozh. tr., bylo zveřejněno se dvěma právními větami, které se zabývají přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku ve spojení s trestem zákazu pobytu podle § 75 tr. zákoníku. První právní věta konstatuje, že skutková podstata uvedeného přečinu může být za splnění dalších podmínek naplněna i krátkodobým pobytem pachatele v místě, na které se vztahuje jemu uložený trest zákazu pobytu. Účelem trestu zákazu pobytu pak je, jak se uvádí v druhé právní větě, nejen zamezení pachateli, aby se nacházel v prostředí, které by jej mohlo svádět k další trestné činnosti. Je jím rovněž ochrana určitého prostředí, které by pachatel mohl svými aktivitami ohrožovat.

K ukládání ochranného opatření zabrání věci podle § 101 odst. 1 a 2 tr. zákoníku, k nakládání se zajištěnou věcí podle § 80 a § 81 tr. ř., k postupu podle § 101 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku spočívajícímu v pozměnění

věci a k nemožnosti učinit kasační výrok v řízení o stížnosti pro porušení zákona, byl-li zákon porušen ve vztahu k jiné osobě než obviněnému

Celkem se čtyřmi právními větami byl uveřejněn rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2024, sp. zn. **5 Tz 17/2024**, publikovaný pod č. 22/2025 Sb. rozh. tr. Jeho první právní věta stanoví, že ochranné opatření v podobě zabránění věci podle § 101 odst. 1 nebo 2 tr. zákoníku lze uložit osobě odlišné od pachatele (tj. zúčastněné osobě) jedině na návrh státního zástupce (viz rozhodnutí pod č. 26/2024 Sb. rozh. tr.). Podle závěru druhé právní věty před rozhodnutím, jak naložit se zajištěnou věcí, není-li namístě ji vrátit, je třeba spolehlivě zjistit, komu věc náleží. Jde-li o trestně odpovědného pachatele, jemuž je ukládán trest, pak v zásadě přichází v úvahu uložení trestu propadnutí věci, jde-li o jinou osobu, přichází v úvahu uložení ochranného opatření zabránění věci. Jestliže jde o věc zajištěnou obětí podvodu, která ji nabyla od pachatele při jejím podvodném prodeji v důsledku jím vyvolaného nebo využitého omylu, je třeba před rozhodnutím, jak bude s věcí naloženo, posoudit, zda i nadále v době rozhodování soudu náleží podvedenému nabyvateli, anebo zda náleží pachateli v důsledku účinného uplatnění námítky neplatnosti oklamaným podle § 586 o. z., resp. § 40a obč. zák. (např. při současném uplatnění nároku v adhezním řízení na vydání bezdůvodného obohacení odpovídajícího podvodně vylákané kupní ceně). Třetí právní věta tohoto rozhodnutí konstatuje, že postup podle § 101 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku spočívající v pozměnění věci (např. trvalé označení padělaného obrazu jako padělku) má z důvodu principu přiměřenosti přednost před uložením ochranného opatření zabránění věci (např. padělaného obrazu), je-li též způsobilý dosáhnout

sledovaného účelu v podobě ochrany společnosti. Nakonec čtvrtá právní věta rozhodnutí obsahuje procesně právní závěr, podle kterého zrušení rozhodnutí napadeného stížností pro porušení zákona podle § 269 odst. 2 tr. ř. nepřichází v úvahu, pokud byl zákon porušen ve vztahu k osobě odlišné od obviněného.

K nemožnosti dodatečně zvoleného nebo ustanoveného obhájce podat stížnost proti již pravomocnému usnesení o zahájení trestního stíhání

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 10. 2024, sp. zn. **4 Tz 43/2024**, publikované pod č. 24/2025 Sb. rozh. tr., vyjadřuje názor, že obhájce, kterého si obviněný dodatečně zvolil nebo který mu byl ustanoven v průběhu vyšetřování z důvodu nutné obhajoby podle § 36 odst. 3 tr. ř. v návaznosti na zpřísnění právní kvalifikace skutku a na postup podle § 160 odst. 6 tr. ř., není oprávněn podat za obviněného stížnost proti již pravomocnému usnesení o zahájení trestního stíhání. To platí i tehdy, pokud byla v tomto usnesení původní mírnější právní kvalifikace skutku nezakládající nutnou obhajobu určena nesprávně.

K započítání ohrožených osob do počtu potřebného pro naplnění znaku „vydání lidí v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví“ u zločinu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2024, sp. zn. **8 Tdo 598/2024**, publikované pod č. 27/2025 Sb. rozh. tr., řeší otázku, kdy je naplněn požadavek ohrožení nejméně sedmi lidí (viz rozhodnutí pod č. 39/1982 a č. 46/2014 Sb. rozh. tr.) pro naplnění znaku „vydání lidí v nebezpečí

smrti nebo těžké újmy na zdraví“ u zločinu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku, pokud byl spáchán pachatelem po požití alkoholických nápojů v souvislosti s ohrožující jízdou jím řízeného automobilu. Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí uzavírá, že uvedený požadavek je splněn i tím, že se do požadovaného počtu zahrnou nejen přímí účastníci silničního provozu, popřípadě jiné osoby ohrožené jednáním pachatele, ale i osoby tvořící osádku tohoto automobilu, byť do něj nastoupily dobrovolně a věděly, že pachatel před jízdou požil alkoholické nápoje.

K účasti více osob podílejících se na spáchání nedbalostního trestného činu obecně, tak v případě přečinu obecného ohrožení z nedbalosti podle § 273 tr. zákoníku

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2024, sp. zn. 4 Tdo 621/2024, publikované pod č. 32/2025 Sb. rozh. tr., se zabývá v první právní větě obecnou otázkou pachatelství nedbalostních trestných činů. Nejvyšší soud zde konstatuje, že nedbalostní trestný čin může spáchat jediný pachatel, přičemž se u něj nerozlišují žádné formy trestné součinnosti, tedy ani spolupachatelství (§ 23 tr. zákoníku), účastenství (§ 24 tr. zákoníku) a ani přímé a nepřímé pachatelství (§ 22 odst. 2 tr. zákoníku). U každé osoby, má-li být pachatelem nedbalostního trestného činu, se posuzuje samostatně, zda svým jednáním z nedbalosti kauzálně přispěla k následku, třebaže jeho způsobení záviselo i na jednání dalších osob. Podle závěru vyjádřeného v druhé právní větě rozhodnutí v případě spáchání přečinu obecného ohrožení z nedbalosti podle § 273 tr. zákoníku lze pachateli klást za vinu i způsobení smrti další osoby [ve

smyslu § 273 odst. 3 písm. a) nebo odst. 4 tr. zákoníku], která se sama na skutku podílela a kterou by jinak, nebýt její smrti, bylo možno označit také za pachatele trestného činu obecného ohrožení z nedbalosti.

K místní příslušnosti soudu podle § 18 odst. 2 tr. ř. podle hlediska, kde čin vyšel najevo

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2024, sp. zn. 7 Td 47/2024, publikované pod č. 34/2025 Sb. rozh. tr., vyjadřuje názor, že místní příslušnost soudu, v jehož obvodu čin vyšel najevo podle § 18 odst. 2 tr. ř., je založena místem, kde se o spáchání trestného činu poprvé dozvěděl policejní orgán nebo státní zástupce.

K souběhu více alternativ týrání, k popisu skutku a rozhodování o něm, k použitelnosti znaleckého posudku a k vyloučení znalce z podání znaleckého posudku

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. 5 Tdo 120/2024, publikované pod č. 35/2025 Sb. rozh. tr., bylo uveřejněno se čtyřmi právními větami. V první z nich se Nejvyšší soud zabývá otázkou souběhu trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 tr. zákoníku a trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 tr. zákoníku. Nejvyšší soud zde dospěl k závěru, že jednání naplňující znak týrání, které pachatel primárně směřuje vůči dospělé osobě (např. družce) žijící s ním ve společném obydlí ve smyslu § 199 tr. zákoníku a které současně zasahuje i svěřenou nezletilou osobu ve smyslu § 198 tr. zákoníku nepřímo takovým způsobem, že je vnímá jako silné příkoří, je jediným

skutkem, který je třeba posoudit jako jednočinný souběh trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 tr. zákoníku a trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 tr. zákoníku. Tento závěr platí, i když je jinak obecně z důvodu speciality prvně uvedeného ustanovení vůči druhému vyloučen jednočinný souběh těchto dvou trestných činů (jde-li o týrání téže osoby, která je současně osobou svěřenou i žijící ve společném obydlí). Druhá právní věta rozhodnutí dovozuje, že pokud je v trestním řízení o jediném skutku původně právně kvalifikovaném jako trestné činy podle § 198 i § 199 tr. zákoníku zjištěno, že znaky jedné z uvedených skutkových podstat nejsou naplněny, je při vyslovení viny třeba náležitě upravit popis skutku tak, aby byla vyjádřena právní kvalifikace toho trestného činu, jehož znaky byly shledány naplněnými. Není však možno o takovém skutku rozhodnout i zprošňujícím výrokem ohledně trestného činu, jehož znaky nebyly shledány (ty se jen tzv. vypustí a v odůvodnění se taková úprava popisu skutku i právní kvalifikace vysvětlí – viz k tomu obdobně rozhodnutí pod č. 11/2010 Sb. rozh. tr.). Třetí právní věta stanoví, že znalecký posudek opatřený před zahájením trestního stíhání podle § 158 odst. 3 písm. b) tr. ř. je následně v řízení před soudem použitelný jako důkaz, třebaže neměl povahu neodkladného nebo neopakovatelného úkonu ve smyslu § 160 odst. 4 tr. ř. Čtvrtá právní věta rozhodnutí se zabývá otázkou vyloučení znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie nebo psychologie, z podání znaleckého posudku pouze proto, že v téže věci zkoumal více osob, anebo že v jiné věci zkoumal tutéž osobu nebo osobu jí blízkou, přičemž Nejvyšší soud dospěl k závěru, že takový znalec není vyloučen a jeho zapojení se naopak může jevit jako vhodné pro možnost komplexního posouzení případu a jako hospodárné pro zkoumání shodných podkladů.

K přípustnosti odvolání státního zástupce proti rozsudku, kterým byla schválena dohoda o vině a trestu podle § 314r odst. 4 tr. ř., při neexistenci rozsahu a způsobu náhrady škody, nemajetkové újmy nebo vydání bezdůvodného obohacení ve sjednané dohodě

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2024, sp. zn. 7 Tz 46/2024, publikované pod č. 36/2025 Sb. rozh. tr., řeší otázku, zda může státní zástupce napadnout rozsudek, kterým byla schválena dohoda o vině a trestu podle § 314r odst. 4 tr. ř., odvoláním podle § 245 odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí dovozuje, že jediným důvodem opravňujícím státního zástupce podat odvolání proti takovému rozsudku je situace, kdy je rozsudek o schválení dohody o vině a trestu v rozporu se sjednanou dohodou. Státní zástupce však není oprávněn podat odvolání pro nesprávnost výroku o nároku poškozeného vysloveného podle § 228 nebo § 229 tr. ř., ani proto, že takový výrok učiněn nebyl, jestliže obsahem dohody nebyl rozsah a způsob náhrady škody nebo nemajetkové újmy nebo vydání bezdůvodného obohacení.

K souběhu trestných činů ublížení na zdraví podle § 146 tr. zákoníku a vydírání podle § 175 tr. zákoníku a k otázkám souvisejícím s pokynem státního zástupce k zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. ř., resp. k zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2024, sp. zn. 4 Tdo 755/2024, publikovaný pod č. 37/2025 Sb. rozh. tr., byl uveřejněn se dvěma právními větami, přičemž první právní věta se týká souběhu trestných činů ublížení na zdraví podle § 146 tr. zákoníku a vydírání podle § 175

tr. zákoníku. Nejvyšší soud zde uzavřel, že jednočinný souběh těchto trestných činů není vyloučen, a to i s odkazem na dřívější judikaturu (viz rozhodnutí pod č. 56/1980-I. Sb. rozh. tr.). V druhé právní větě Nejvyšší soud vymezuje procesní odlišnosti mezi pokynem dozorového státního zástupce policejnímu orgánu k zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. ř. a pokynem k zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř. v kontextu rozhodování o stížnosti obviněného proti usnesení o zahájení trestního stíhání, které mají dopad na funkční příslušnost státního zástupce dozorového či jemu nadřízeného. Pokud dozorový státní zástupce postoupil trestní věc příslušnému policejnímu orgánu s pokynem k zahájení úkonů trestního řízení ve smyslu § 158 odst. 3 tr. ř., nikoli však k zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř., a současně z obsahu dozorového spisu pokyn ani souhlas takového státního zástupce se zahájením trestního stíhání nevyplývá, znamená to, že ve věci nebyl dán důvod, aby o stížnosti obviněného proti usnesení o zahájení trestního stíhání rozhodoval ve smyslu § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř. státní zástupce nadřízený dozorovému státnímu zástupci.

K vymezení okruhu dodavatelů a soutěžitelů postižených trestným činem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku, k okruhu pachatelů trestného činu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 tr. zákoníku, k trestní odpovědnosti pracovníka veřejného zadavatele za trestný čin podle § 260 tr. zákoníku, k vyhodnocení předběžné otázky o zapojení další osoby dosud nestíhané v daném trestním řízení do trestné činnosti a k vymezení okruhu osob zavázaných k náhradě škody způsobené trestným činem poškození finančních zájmů Evrop-

ské unie nebo dotačním podvodem nebo k vydání bezdůvodného obhacení získaného tímto trestným činem

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2023, sp. zn. **5 Tdo 995/2023**, publikované pod č. 38/2025 Sb. rozh. tr., bylo uveřejněno s pěti právními větami. V první z nich Nejvyšší soud blíže specifikuje okruh osob z řad dodavatelů nebo soutěžitelů, na jejichž úkor může být spáchán trestný čin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku, když mezi ně zahrnuje jednak dodavatele nebo soutěžitele, kteří se přímo ucházejí o veřejnou zakázku nebo se účastní veřejné soutěže, ale také i pouhé hypotetické dodavatele nebo soutěžitele, kteří by se pouze potenciálně mohli ucházet o veřejnou zakázku či by se mohli účastnit veřejné soutěže, ale z různých důvodů tak neučinili. Tímto důvodem může být například skutečnost, že pachatel protiprávním jednáním zjednal jinému dodavateli či soutěžiteli přednost nebo výhodnější podmínky. Ve druhé právní větě citovaného rozhodnutí je předmětem řešení subjekt trestného činu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž Nejvyšší soud dovodil, že základní skutková podstata tohoto trestného činu nevyžaduje žádnou zvláštní vlastnost, postavení nebo způsobilost subjektu. Uvedený trestný čin jako pachatel či spolupachatel může spáchat kdokoli, tedy i osoba, která není žadatelem o dotaci. Třetí právní věta představuje návaznost na dosavadní judikaturu Nejvyššího soudu (viz rozhodnutí publikované pod č. 34/2024 Sb. rozh. tr.) a dovozuje trestní odpovědnost rovněž u pracovníka veřejného zadavatele za trestný čin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 tr. zákoníku, pokud se podílel na nezákonném ovlivnění zadávání veřej-

né zakázky administrátorem pověřeným veřejným zadavatelem. Čtvrtá právní věta rozhodnutí dopadá na situaci, kdy vyvstane potřeba vyřešit otázku zapojení další osoby, která není v daném trestním řízení stíhána, do trestné činnosti obviněného. Nejvyšší soud zde konstatuje, že otázku, zda došlo k zapojení takové další osoby do trestné činnosti obviněného, si orgán činný v trestním řízení posoudí sám jako předběžnou otázku podle § 9 odst. 1 tr. ř. Pokud na jejím řešení závisí posouzení viny obviněného, není přitom orgán činný v trestním řízení vázán rozhodnutím jiného orgánu o takové otázce. Nejde o porušení principu presumpce neviny u osoby, již se posouzení předběžné otázky týká. Konečně pátá právní věta rozhodnutí vymezuje okruh osob, po kterých je oprávněn požadovat poškozený trestným činem poškození finančních zájmů Evropské unie (podobně i dotačním podvodem) finanční plnění. Poškozený může požadovat po pachatelích jednak plnění z titulu náhrady škody (právo na náhradu škody proti škůdci, který zavinil, že se jiný bezdůvodně obohatil) a současně má možnost žádat vydání stejné částky jako bezdůvodné obohacení po příjemci dotace (právo na vydání bezdůvodného obohacení). Jde o dva samostatné nároky, které může poškozený uplatnit podle svého uvážení, přičemž plněním na základě jednoho z nich zaniká nárok poškozeného na plnění v takové výši na plnění druhého z nich.

K přípustnosti důkazu kamerovým záznamem pořízeným soukromým subjektem na místě veřejnosti přístupném

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2024, sp. zn. 4 Tdo 970/2024, publikované pod č. 42/2025 Sb. rozh. tr., řeší otázku přípustnosti důkazu kamerovým záznamem pořízeným na místě veřejnosti přístupném sou-

kromým subjektem. Takový kamerový záznam zachycující určitý skutkový děj včetně osoby podezřelé ze spáchání trestného činu zásadně nepředstavuje procesně nepoužitelný důkaz ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho druhé variantě. Nejvyšší soud zde zdůraznil, že je současně třeba hodnotit důvody pořízení takového záznamu a intenzitu zásahu do ochrany soukromí osoby, kterou kamerový záznam zachycuje (viz rozhodnutí pod č. 7/2008 a č. 22/2010 Sb. rozh. tr.).

K místní příslušnosti soudu u přečinu zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2025, sp. zn. 7 Td 9/2025-II. publikované pod č. 44/2025 Sb. rozh. tr., se zabývá problematikou určení místní příslušnosti soudu podle § 18 odst. 1 tr. ř. u přečinu zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku. Nejvyšší soud zde dovodil, že místem spáchání uvedeného přečinu se rozumí jak místo, kde pachatel přiměl, zjednal, najal, zlákal, svedl nebo zneužil dítě k výrobě pornografického díla nebo kde kořistil z účasti dítěte na takovém pornografickém díle, tak i místo, kde se nacházelo dítě v době, kdy bylo přivedeno (pohnuto) k účasti na výrobě pornografického díla některým z uvedených způsobů.

K trestnosti vytvoření padělku veřejné listiny z jiného padělku podle § 348 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 2. 2025, sp. zn. 11 Tdo 875/2024, publikované pod č. 47/2025 Sb. rozh. tr., v právní větě konstatuje, že

trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku se dopustí i ten, kdo vytvoří padělek veřejné listiny z jiného padělku takové listiny, aby nový padělek vyvolával dojem originálu a aby plnil jeho účel.

K otázce, kdy jde o pokus trestného činu podvodu podle § 21 odst. 1 a § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku spáchaný v dědickém řízení

V usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2025, sp. zn. **8 Tdo 112/2025**, publikovaném pod č. 48/2025 Sb. rozh. tr., se řešil případ pachatele, který krátce před smrtí zůstavitele tohoto přiměl podepsat smlouvy o neexistujících půjčkách a následně pro realizaci svého podvodného úmyslu obohatit se vědomě jako fiktivní věřitel přihlásil do dědického řízení neexistující pohledávky z těchto smluv a tímto svým jednáním se pokusil způsobit dědicům značnou škodu. Nejvyšší soud zde dospěl k závěru, že takové jednání pachatele bylo pokusem trestného činu podvodu podle § 21 odst. 1 a § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku.

K nutnosti bezvýsledného použití opatření v občanském soudním řízení pro kvalifikaci přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 4 alinea 1 tr. zákoníku

Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2025, sp. zn. **5 Tdo 2/2025**, publikovaným pod č. 51/2025 Sb. rozh. tr., bylo rozhodnuto, že přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 4 alinea 1 tr. zákoníku se za splnění dalších podmínek dopustí jen taková

osoba, proti které byla předtím, než se dopustila trestně postižitelného maření výkonu rozhodnutí soudu (případně soudem schválené dohody) o výchově nezletilých dětí, bezvýsledně použita opatření v občanském soudním řízení, která směřovala k zajištění výkonu téhož rozhodnutí soudu (případně soudem schválené dohody) o výchově nezletilých dětí. Proto nestačí, pokud proti takové osobě byla v minulosti použita opatření v občanském soudním řízení směřující k zajištění výkonu jiného či jiných rozhodnutí soudu v téže věci (např. rozhodnutí o předběžném opatření upravujícím poměry dítěte).

K výkladu pojmu „platební prostředek“ ve vztahu ke zločinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1, odst. 3 alinea 1 tr. zákoníku a k postupu soudu při výslechu obžalovaného a svědků za přítomnosti dosud nevyslechnutého svědka

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2025, sp. zn. **4 Tdo 982/2024**, publikované pod č. 53/2025 Sb. rozh. tr., bylo uveřejněno se dvěma právními větami. První věta řeší hmotněprávní problematiku a konstatuje, že platebním prostředkem ve smyslu § 234 tr. zákoníku je i softwarové vybavení (např. bankovní aplikace pro mobilní telefon). Pachatel, který si takovou aplikaci jiného bez jeho souhlasu zpřístupní a poté jejím prostřednictvím zadá příkaz k platbě, se dopustí zločinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1, odst. 3 alinea 1 tr. zákoníku. Druhá právní věta je procesního charakteru a uvádí, že předseda senátu je podle § 209 odst. 1 věty první tr. ř. povinen dbát na to, aby ještě nevyslechnutý svědek nebyl přítomen

výslechu obžalovaného nebo jiných svědků. Případné nedodržení tohoto postupu neznamená bez dalšího nepoužitelnost výpovědi takového svědka v daném řízení. K přítomnosti svědka v rozporu se zmíněným ustanovením je však třeba přihlížet při hodnocení jeho výpovědi.

K počátku běhu promlčecí lhůty u práva na náhradu škody v trestním řízení v případě, je-li poškozeným stát

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2025, sp. zn. 5 Tdo 306/2025, publikované pod č. 59/2025 Sb. rozh. tr., řeší zajímavou problematiku běhu promlčecí doby práva na náhradu škody způsobené trestným činem na majetku České republiky. Právní věta tohoto rozhodnutí nejdříve obecně uvádí, že promlčecí lhůta u práva na náhradu škody počíná v souladu s ustanovením § 619 odst. 1 o. z. běžet od doby, kdy má poškozený možnost vymáhat své právo u orgánu veřejné moci. Pro účely trestního řízení se tím rozumí možnost poškozeného podat návrh v souladu s ustanovením § 43 odst. 3 tr. ř. se všemi zákonnými náležitostmi. Je-li poškozenou Česká republika, pro počátek běhu promlčecí lhůty u práva na náhradu škody podle § 619 o. z. je podstatné, kdy se o rozhodných okolnostech dozvěděl orgán státu, který je oprávněn Českou republiku zastupovat v daném trestním řízení. Tento závěr vyplývá z ustanovení § 6 odst. 6 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého postupují organizační složky státu v řízení samostatně, v souladu se svou procesní rolí a vzájemně nezávisle v rozsahu, který odpovídá jejich příslušnosti.

2. 4. 4. 4. Ostatní vybraná rozhodnutí senátů trestního kolegia Nejvyššího soudu vydaná v roce 2025 nebo v tomto roce schválená k uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek

V roce 2025 učinily senáty trestního kolegia Nejvyššího soudu i některá další důležitá rozhodnutí, která zatím nebyla uveřejněna ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, anebo ještě o jejich publikaci nebylo rozhodnuto. Z nich lze upozornit na následující.

K významu řádného nedoručení výzvy k nástupu trestu odnětí svobody z hlediska přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku (ve znění účinném do 31. 12. 2025)

Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2025, sp. zn. 6 Tdo 344/2025, bylo podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítnuto dovolání nejvyššího státního zástupce podané proti rozsudku odvolacího soudu, který podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obviněnou obžaloby, neboť ve skutku označeném v žalobním návrhu neshledal trestný čin, když předtím odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil odsuzující rozsudek soudu prvního stupně. Obviněná byla původně tímto rozsudkem uznána vinnou přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku. Této trestné činnosti se měla dopustit tím, že v době od 5. 2. 2024 do 21. 2. 2024 bez závažného rodinného, zdravotního nebo jiného důvodu nenastoupila do výkonu trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, který jí byl uložen trestním příkazem soudu prvního stupně, jenž nabyl právní moci dne 5. 12. 2023. Výzva k nastoupení výkonu trestu ze dne 9. 1. 2024 jí byla doručena

dne 4. 2. 2024 a podle ní měla nastoupit k výkonu trestu odnětí svobody do věznice nejpozději do 31. 1. 2024. Na tuto výzvu nereagovala, do výkonu trestu nenastoupila a dne 21. 2. 2024 byla vypátrána a na základě příkazu k dodání do výkonu trestu převezena do věznice. Nejvyšší státní zástupce nesouhlasil se zprošňujícím výrokem odvolacího soudu a své dovolání podrobně odůvodnil. Nejvyšší soud však nedal nejvyššímu státnímu zástupci za pravdu a ztotožnil se s rozhodnutím i odůvodněním odvolacího soudu. K věci v podrobném odůvodnění svého rozhodnutí Nejvyšší soud mimo jiné uvedl, že je toho názoru, že lhůta k nástupu do výkonu trestu odnětí svobody nemůže být stanovena tak, aby datum jejího ukončení předcházelo dni (prvního řádného) doručení výzvy obviněnému, byť v době jejího vydání nejzazší den nástupu výkonu trestu ještě nenastal. Obecně lze konstatovat, že žádné zákonné ustanovení neumožňuje stanovit lhůty časovým rozmezím, které se nachází v okamžiku stanovení již v minulosti, a vůbec ukládat komukoli nesplnitelné povinnosti. Jestliže by soud ve výzvě k nástupu výkonu trestu uvedl lhůtu, jejíž počátek i konec by se v okamžiku stanovení nacházely v minulosti, jistě by nebylo pochyb o tom, že jde o vadný či zmatečný úkon. Aprobováním takového postupu by pozbyl zákonný požadavek na stanovení lhůty smyslu, šlo by o formální a de facto zbytečný požadavek. Stejně tak je však třeba posoudit situaci, kdy vadnost výzvy nastala až v souvislosti s postupem policie, které zabralo pátrání po obviněné delší dobu, než zřejmě soud předpokládal. V konkrétním projednávaném případě nebyla obviněné cestou pošty zasílána žádná výzva k nástupu výkonu trestu, nýbrž obviněná pouze prostřednictvím policejního orgánu obdržela dne 4. 2. 2024 výzvu k nástupu „nejpozději do 31. 1. 2024“, což je termín, který již v době doručení výzvy uběhl před

pěti dny. Pokud v posuzovaném případě v okamžiku řádného doručení výzvy obviněné obsahovala tato výzva nesplnitelnou lhůtu, jejíž konec časově předcházelo dni doručení, je třeba mít za to, že v materiálním smyslu nešlo o žádnou lhůtu, resp. šlo o lhůtu pouze zdánlivou, a výzva tak neobsahovala tuto nezbytnou náležitost.

K otázce, kdy nejsou splněny podmínky podle § 20 odst. 1 zákona o soudech a soudcích pro předložení věci velkému senátu trestního kolegia v případě, že odlišnost názorů různých senátů Nejvyššího soudu se má týkat náhrady nemajetkové újmy, aniž byly učiněny spolehlivé skutkové a právní závěry týkající se posuzovaného trestného činu

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2025, sp. zn. 7 Tdo 643/2025, řeší poměrně komplikovaný případ tří obviněných (dvou fyzických osob a jedné právnické osoby), které soudy nižších stupňů uznaly vinnými každého přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Za to odsoudily obviněné fyzické osoby podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku každou k trestu odnětí svobody na 24 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu 3 roků a s povinností ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil nahradit způsobenou nemajetkovou újmu a podle § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 3 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 50 denních sazeb po 400 Kč, tedy v celkové výši 20 000 Kč. Obviněná právnická osoba byla odsouzena podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 18 odst. 1, 2 t. o. p. o. k peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy v celkové výši 100 000 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. bylo rozhodnuto, že všichni obvinění jsou povinni společně a nerozdílně na-

hradit čtyřem poškozeným nemajetkovou újmu v určité konkrétní výši a podle § 229 odst. 2 tr. ř. byly všechny poškozené se zbytky uplatněných nároků na náhradu nemajetkové újmy odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních. Skutek, za který byli obvinění odsouzeni, spočíval v tom, že obě obviněné fyzické osoby jako jednatele obviněné právnické osoby v rámci její podnikatelské činnosti dne 3. 4. 2021 v areálu obviněné právnické osoby sjednali s poškozeným ústní dohodu o provedení práce v tomto areálu spočívající v úpravě svahu pomocí bagru, přičemž nesplnili povinnost podle § 101 odst. 5 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, když nepoučili poškozeného o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a o možných rizicích a umožnili mu, aby podle jejich pokynů začal pracovat na zemních úpravách svahu s bagrem, ke kterému neměli žádnou průvodní ani provozní dokumentaci a u něhož neprováděli kontrolu bezpečnosti provozu podle § 4 odst. 1, 2 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí. Dále obvinění postupovali v rozporu i s dalšími požadavky na bezpečný provoz a používání pojízdných zařízení uvedenými v příloze č. 3 bodu 4. citovaného nařízení vlády, podle něhož byli povinni zabezpečit zařízení před převrácením, a to ochranným zařízením, které mělo zajistit, že se pojízdné zařízení nenakloní o více než čtvrtinu maximálního náklonu, a pokud existovalo riziko přimáčknutí obsluhy při převrácení zařízení, zajistit, aby bylo použito pouze takové zařízení, které je vybaveno zádržným systémem, v důsledku čehož bagr nebyl vůbec způsobilý pro bezpečný provoz. Obvinění rovněž neověřili, zda poškozený disponuje průkazem o oprávnění k obsluze stavebních strojů podle vyhlášky č. 77/1965 Sb., o výcviku, způsobilosti a registra-

ci obsluh stavebních strojů, a tím způsobili, že při provádění zemních úprav poškozeným došlo k pádu bagru ze svahu s přetočením na kabínu strojníka a k deformaci kabiny, v níž byl poškozený přimáčknut, takže utrpěl mnohačetná zranění neslučitelná se životem, v jejichž důsledku na místě zemřel. Proti rozsudku odvolacího soudu podali dovolání všichni tři obvinění a nejvyšší státní zástupce ve prospěch obviněných fyzických osob a ve prospěch i v neprospěch obviněné právnické osoby. Jednotlivé dovolací námítky směřovaly jednak proti skutkovým zjištěním, dále také proti právnímu posouzení skutku a rovněž proti výroku odvolacího soudu týkajícímu se náhrady nemajetkové újmy poškozeným. V době, kdy věc byla předložena Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o podaných dovoláních, připadla podle rozvrhu práce senátu č. 7 trestního kolegia. Ten ji usnesením ze dne 26. 2. 2025, sp. zn. 7 Tdo 68/2025, podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, postoupil k rozhodnutí velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „velký senát“). Důvodem byl odlišný právní názor senátu č. 7 oproti právnímu názoru senátu č. 4 trestního kolegia vyslovenému v usnesení ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. 4 do 1179/2022, v otázce solidární odpovědnosti obviněných za nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem. Usnesením senátu č. 4 argumentoval v dovolání nejvyšší státní zástupce. Senát č. 4 v citovaném usnesení totiž dospěl k závěru, že pokud nejde o exces z plnění úkolů, tak protiprávní čin způsobený někým, koho právnická osoba použila k realizaci své činnosti, nezakládá odpovědnost této osoby, ale zakládá její odpovědnost pouze vůči právnické osobě v tzv. vnitřním vztahu, tedy podle pracovněprávních předpisů apod. S tím se senát č. 7 neztožnil a s poukazem na aktuální judikaturu civilního kolegia Nejvyšší-

ho soudu dospěl k závěru, že není vyloučeno, aby se v případě splnění podmínek odpovědnosti podle § 2910 o. z. uplatnila odpovědnost jak právnické osoby, tak zároveň i odpovědnost tzv. pomocné osoby, kterou právnická osoba použila při své činnosti. Vzhledem k odlišnému názoru dvou senátů trestního kolegia Nejvyššího soudu na tuto zásadní obecnou otázku hmotného práva považoval senát č. 7 za nezbytné, aby se k ní vyjádřil velký senát. Tento senát však shledal, že nejsou splněny podmínky podle § 20 odst. 1 zákona o soudech a soudcích pro předložení věci velkému senátu. Velký senát dospěl především k předběžnému závěru, že jsou opodstatněné dovolací námitky obviněných vztahující se k důvodům dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Za této situace uzavřel, že není namístě, aby se zabýval výrokem o náhradě nemajetkové újmy, neboť jestliže dosud nebyla ustálena skutková zjištění a vyřešena otázka právního posouzení skutku, ke zmíněné sporné otázce nelze v dané fázi řízení zaujmout definitivní stanovisko. Důvody, na nichž senát č. 7 založil své rozhodnutí o postoupení věci velkému senátu, se podle názoru velkého senátu opíraly o námitky, jimiž velkému senátu nepřísluší se v této fázi řízení zabývat. Hmotněprávní otázka, která je sporná mezi senáty č. 4 a č. 7 Nejvyššího soudu, není zásadní pro posouzení, jak má být o podaných dovoláních Nejvyšším soudem rozhodnuto. Velký senát proto usnesením ze dne 28. 5. 2025, sp. zn. 15 Tdo 287/2025, přikázal senátu č. 7, aby věc znovu projednal a rozhodl, protože nejsou splněny podmínky podle § 20 zákona o soudech a soudcích. Senát č. 7 poté, co konstatoval přípustnost a včasnost podaných dovolání, jejich podání oprávněnými osobami a s předepsanými náležitostmi, neshledal důvody k odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř. Proto podle § 265i

odst. 3, 4 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí v rozsahu a z důvodů uvedených v podaných dovoláních, jakož i řízení předcházející napadenému rozhodnutí, a dospěl k závěru, že všechna podaná dovolání jsou částečně důvodná, a rozhodl usnesením ze dne 30. 7. 2025, sp. zn. 7 Tdo 643/2025, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudky odvolacího soudu i soudu prvního stupně, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal soudu prvního stupně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

K naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (čin spáchaný členy organizované skupiny)

Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2025, sp. zn. 4 Tdo 666/2025, byla podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítnuta dovolání dvou obviněných, kteří byli rozsudkem soudu prvního stupně uznáni vinnými třemi trestnými činy spáchanými v jednočinném souběhu, a to zvlášť závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku, přečinem prisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku a přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Všech trestných činů se podle rozsudku soudu prvního stupně dopustili ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku společně s dalšími dvěma muži, z nichž jedním byl další spoluobviněný, který však byl následně odvolacím soudem podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěn obžaloby, a druhého se nepodařilo identifikovat. Obvinění spáchali

trestnou činnost velmi neobvyklým a sofistikovaným způsobem, když se vydávali za policisty provádějící u poškozených domovní prohlídku. Všichni obžalovaní společně dne 26. 11. 2021 v 10:32 hodin spolu s dalším dosud neidentifikovaným pachatelem po předchozí domluvě na společném koordinovaném postupu a rozdělení úloh při vstupu do domu poškozeného, při jednání s ním a zmocnění se jeho věci, vyzbrojení krátkými střelnými zbraněmi vystavenými pohledu poškozeného, dále průkazy a odznaky Policie České republiky či jejich napodobeninami a s reflexními rukávovými páskami s nápisem Policie a dále s hygienickými rouškami přes tvář vstoupili neuzamčenými vraty do garáže tvořící součást rodinného domu poškozeného, jemuž dali slovně a předložením zmíněných průkazů či jejich napodobenin najevo svou příslušnost k Policii České republiky, kterou tím pouze předstírali, oznámili poškozenému, že ho zadržují a provedou v domě prohlídku v souvislosti s podezřením na výskyt padělaných bankovek v domě, k čemuž dali poškozenému nahlédnout do písemného dokumentu údajně vydaného soudem. Tím obvinění úmyslně uvedli poškozeného do stavu bezbrannosti a přiměli ho k respektování jejich požadavků, tj. ke zpřístupnění obytné části domu, otevření trezoru instalovaného ve zmíněném rodinném domě a k vydání přesněji nezjištěného množství peněz v hotovosti, nejméně však v hodnotě 1 277 500 Kč, dále 6 200 € v hodnotě 158 720 Kč a 2 500 chorvatských kun v hodnotě 8 500 Kč, dále při předstírané domovní prohlídce a výkonu jejich pravomoci vzali poškozenému telefon zn. iPhone, telefon zn. Samsung Galaxy s paměťovou kartou, dva notebooky, externí datový disk, videokameru zn. Sony, fotoaparát zn. Canon, fotoaparát zn. Nikon s příslušenstvím, peněženku, tři náramky, pár náušnic, krabičku s náhrdelníkem z bílého

zlata, dvě outdoorové kamery, tedy věci v celkové hodnotě 180 500 Kč, dále osobní doklady poškozeného, jeho manželky a syna, několik jejich platebních karet, s nimiž místo opustili, a poškozeným tak způsobili škodu ve výši 1 625 220 Kč. Obvinění podali proti rozhodnutí odvolacího soudu dovolání, vznesli řadu dovolacích námitek, z nichž jedna se týkala údajného neprokázání existence organizované skupiny, neboť na počátku trestního řízení byli stíháni pouze oba dovolatelé a teprve později k nim přibyl třetí obviněný, jehož vina však nebyla prokázána a byl nakonec zproštěn obžaloby. Podle obviněných o údajné účasti dalších dvou neznámých pachatelů neexistují žádné konkrétní důkazy, policie se touto okolností dostatečně nezabývala a tvrzení poškozených o počtu pachatelů zůstalo neověřeno. Za stávající důkazní situace považují dovolatelé právní kvalifikaci skutku jako loupeže spáchané členy organizované skupiny ve smyslu § 173 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku za nepřiléhavou. Nejvyšší soud řádně přezkoumal všechny dovolací námitky, ale neshledal je důvodnými a rozhodl, jak bylo shora uvedeno. Pokud jde o námitku údajného neprokázání existence organizované skupiny, tak Nejvyšší soud mimo jiné uvedl, že u námitek obviněných vůči naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty trestného činu loupeže podle § 173 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (čin spáchaný členy organizované skupiny) totiž obvinění fakticky vycházeli z jiného skutkového stavu, než který soudy zjistily. Z popisu skutku ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku je zřejmé, že oba obvinění spáchali čin společně s dvěma dalšími muži, přičemž evidentně všichni jednali podle předchozího plánu, koordinovaně a měli rozdělené úkoly, což zvyšovalo pravděpodobnost úspěšného provedení činu a znesnadnilo jeho odhalení. Soud prvního stupně podrobně vysvětlil, jak trestněprávní teorie

nahlíží na organizovanou skupinu, a vylíčil, jakým způsobem spolutatelé v projednávané věci naplnili znaky společenství osob v podobě organizované skupiny. Obvinění opírají své námitky o neexistenci organizované skupiny o skutečnost, že třetího spoluobviněného odvolací soud zprostil obžaloby a že společenství zbylých osob už neneslo rysy charakteristické pro organizovanou skupinu. Společenství pachatelů v podobě organizované skupiny však nebylo vázáno na osobu třetího spoluobviněného, ale na participaci čtyř pachatelů, kterou poškození popsali jako koordinovanou operaci, přičemž zproštěním třetího spoluobviněného nedošlo ke změně počtu pachatelů, kteří se dopustili inkriminovaného jednání, pouze se změnil počet těch identifikovaných a s mírou praktické jistoty to byli právě oba dovolatelé.

K jednání v nepřímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku ve vztahu k základní skutkové podstatě trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku

Také usnesením Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2025, sp. zn. 6 Tdo 623/2025, bylo podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítnuto dovolání obviněného („AA“), který byl rozsudkem soudu prvního stupně uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím (zkráceně), že po předchozí vzájemné dohodě s odděleně stíhaným dalším obviněným („BB“) se společným úmyslem vylákat finanční prostředky od dvou poškozených obchodních společností zastoupených jednou osobou jako statutárním orgánem (dále jen „zástupce“) pod záminkou výhodné koupě sběratelsky cenných historických bankovek, přičemž obviněný AA vystupoval pod

smyšleným jménem („XY“) a prezentoval se nepravdivě i jako letitý numismatik se schopností nakupovat bankovky od soukromých sběratelů i od státních institucí, jako jsou národní banky, v případech popsaných pod body 1. až 3. výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně prodal zástupci jednajícímu za poškozené obchodní společnosti historické bankovky v nominální hodnotě 5 000 korun československých z roku 1919, které záměrně prezentoval jako pravé, ačkoliv o jejich původu a pravosti mu nic bližšího nebylo známo a ve skutečnosti šlo o zcela bezcenné reprodukce historického pravého platidla předané mu předtím obviněným BB. Tomuto jednání předcházela vzájemná dohoda obviněného AA s odděleně stíhaným obviněným BB o společném úmyslu vylákat od poškozených obchodních společností finanční prostředky pod záminkou výhodné koupě sběratelsky cenných historických bankovek. Obviněný BB se osobně znal se zástupcem poškozených obchodních společností a doporučil mu nákup historických bankovek od osoby se smyšleným jménem XY, kterého mu úmyslně lživě prezentoval jako velkého obchodníka s historickými bankovkami s kontakty v České národní bance, Národní bance Slovenska a Maďarské národní bance, který je schopen získat historické bankovky za výrazně nižší než reálnou tržní cenu, a poté, co svým aktivním jednáním spočívajícím v předstírání okolností, které nebyly v souladu se skutečným stavem věci, vzbudil v zástupci důvěru k osobě údajného obchodníka XY, za kterého se následně vydával obviněný AA (ve skutečnosti to byl řidič taxislužby), a k realizování investičních obchodů s historickými bankovkami, zajistil obviněný BB vzájemný telefonický kontakt zástupce a obviněného AA, který vystupoval pod smyšleným jménem XY. Dále probíhala řada různých jednání a setkání falešného XY (ve skutečnosti

obviněného AA) se zástupcem, na které obviněný BB připravil obviněnému AA i různé falešné znalecké posudky, aby byl zástupce ujištěn o údajné pravosti nabízených bankovek a došlo pak postupně k prodeji několika takových falešných bankovek, za které zástupce předal obviněnému AA za poškozené obchodní společnosti v hotovosti celkovou částku 17 600 000 Kč. Soud prvního stupně odsoudil obviněného AA podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon mu podle § 84 a § 85 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu 5 let za současného vyslovení dohledu nad obviněným. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku mu uložil i peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb po 2 000 Kč, tedy ve výměře 1 000 000 Kč. Odvolací soud pak podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání státního zástupce částečně zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o trestu odnětí svobody a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání 5 let, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou, a podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání obviněného. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal obviněný AA dovolání, které prostřednictvím zvoleného obhájce odůvodnil tak, že dovolání podává z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. Poukázal na to, že podle podané obžaloby věděl, že nabízí falešné historické bankovky, v čemž obžaloba spatřovala podstatu podvodu. Soud prvního stupně ve svém odsuzujícím rozsudku přiznal nemožnost prokázání vědomí dovolatele o tom, že prodávané či nabízené bankovky byly falešnými bankovkami, tedy že nevěděl, že nabízí zástupci jen bezcenné reprodukcce historických bankovek. Toto ovšem uvedený soud považoval za irrelevantní a podvod

shledal ve vydávání se obviněného při jednání se zástupcem za osobu XY, jenž měl být znalý v oboru. Podle soudu prvního stupně bylo zásadní, že pokud by svědkovi (zástupci) byla známa skutečnost, že XY není ve skutečnosti XY, ale taxikářem bez znalosti věci, v důsledku čehož neumí vyhodnotit kvalitu ani hodnotu bankovek a pouze tlumočí informace získané od spoluobviněného BB, nebyl by ochoten koupit bankovky, a to ani v případě, kdyby byly pravé. Podle dovolatele však jde o spekulaci, protože lze jen s těžší předjímat jednání svědka v situaci, kdy ani jeho jednání nebylo zcela korektní a už vůbec ne obezřetné. O bezcennosti bankovek neměl obviněný nejmenší tušení. Soud prvního stupně se nezabýval posouzením hodnoty bankovek v případě, kdyby byly pravé, tak, aby bylo možné zjistit výši škody rozhodné pro protiprávní jednání kladené obviněnému za vinu. Neexistence jeho vědomí o bezcennosti bankovek nemohla vést ke vzniku škody v plné výši kupních cen, resp. finanční hotovosti předané mu zástupcem. Dále obviněný namítl, že touto jeho nevědomostí o falešných nabízených bankovkách došlo k přetržení kauzálního nexu protiprávního jednání kladeného mu za vinu, neboť v situaci, kdy by šlo o pravé bankovky, o čemž byl přesvědčen, by jeho jednání nenaplnňovalo žádné znaky trestného činu a mohlo by být považováno maximálně za nestandardní obchodní praktiku ve smyslu vyjednání výhodnější ceny. Nejvyšší soud nedal námitkám obviněného za pravdu a v odůvodnění svého rozhodnutí k věci mimo jiné uvedl, že soudy prvního i druhého stupně správně dovodily, že obviněný AA svým jednáním (po společné dohodě s BB) uváděl svědkovi – zástupci jednajícímu za obě poškozené obchodní společnosti naprosto nepravdivé údaje, které spočívaly v tom, že se vydával za osobu údajného XY, což měl být obchodník s letitými zkuše-

nostmi s obchodováním s historickými bankovkami, se svými známostmi a kontakty na soukromé sběratele i na státní instituce, jako jsou Česká národní banka, Národní banka Slovenské republiky i Maďarská národní banka. Vůči svědkovi předstíral, že prodávané bankovky jsou v jeho vlastnictví. Obviněný AA tak svým jednáním uváděl svědka v omyl ohledně podstatných okolností důležitých pro rozhodování poškozeného o tom, zda skuteční majetkovou dispozici, jejíž provedení bylo cílem společného jednání obviněného AA a samostatně stíhaného BB, tedy předání hotovostních finančních částek oproti převzetí údajně pravých historických bankovek. Ve výpovědi u hlavního líčení svědek jednoznačně potvrdil tuto skutečnost, když na dotaz, zda v případě, kdyby věděl, že bankovky prodává taxikář – obviněný AA, který vůbec nerozumí bankovkám a přebírá je od BB, odpověděl, že by je v žádném případě nekupoval. Oba dříve rozhodující soudy správně dovodily, že pro naplnění znaků základní skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku není zásadní to, zda obviněný AA věděl či nevěděl, že svědkovi předává jen falza bankovek. Obviněnému totiž podle výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně nebylo nic bližšího známo o původu a pravosti historických bankovek, které nabízel svědkovi. Jak výstižně uvedl státní zástupce ve vyjádření k dovolání obviněného, neměl-li obviněný konkrétní představu o hodnotě prodaných bankovek, musel počítat též s možností, že nejde o skutečně historicky a tržně cenné věci a že jejich prodej za částku ve výši několika milionů korun neodpovídá realitě. Za této situace tak musel být srozuměn i s následkem, který mohl nastat v majetkové sféře poškozených obchodních společností. To platí s ohledem na zjištěné okolnosti případu spočívající v tom, že obviněný před svědkem vystupoval jako osoba

pod smyšleným jménem zabývající se údajně dlouhá léta obchodováním s historickými bankovkami, které měl ve svém vlastnictví a získával je jak od soukromých osob, tak i státních institucí, přičemž ve skutečnosti reprodukce historických bankovek vždy v jednotlivých případech obdržel od spolupachatele BB, kterému též předával mnohamilionové částky inkasované za jejich prodej. Rovněž je třeba zdůraznit, že obviněný AA takto jednal opakovaně vůči svědkovi ve třech případech, ve čtvrtém případě mu pak nabízel zajistit prodej historické bankovky za částku vyšší než 10 000 000 Kč, kterou měl mít opětovně ve svém vlastnictví. Obviněný tedy musel být srozuměn i se situací, že svědkovi neprodává historické bankovky za cenu, kterou byl tento ochoten zaplatit, ale musel počítat i s variantou, že obchodním společenstvem poskytujícím finanční prostředky ke koupi bankovek je způsobována škoda. Toto jsou podle názoru Nejvyššího soudu okolnosti svědčící u obviněného AA o tom, že ve vztahu k základní skutkové podstatě trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku jednal v nepřímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Obviněný totiž v daném případě neučinil nic, aby zabránil škodlivému následku, který si jako reálně možný mohl představit.

K odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., tedy jako podaného z jiného než v zákoně uvedeného důvodu

Nejvyšší soud se v usnesení ze dne 22. 10. 2025, sp. zn. 3 Tdo 904/2025, zabýval velmi závažnou kauzou obviněného, který se v podstatě z malicherných příčin dopustil pokusu zvláště závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 a § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), i) tr. zákoníku a zloči-

nu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku. Spáchal je tím, že dne 29. 1. 2024 poté, co nejprve v odpoledních hodinách navštívil konkrétní bar, kde si od jednoho z hostů za částku 500 Kč zakoupil pervitin, přičemž krátce na to zjistil, že byl podveden, vrátil se v podvečer do baru, kde po prodejci požadoval nejméně vrácení finančních prostředků, což vyústilo ve fyzickou potyčku, při které utrpěl drobné poranění v obličeji. Protože obviněný byl frustrován oběma událostmi, kolem 21:45 hodin se vrátil do baru, v němž se nacházelo nejméně 16 osob, a to s kanystrem bílé barvy, v němž měl asi 8 l benzínu zn. Efeta 95, který si kolem 21:33 hodin zakoupil na čerpací stanici pohonných hmot, do hrdla kanystru vložil bílý materiál, pravděpodobně papírové ubrousky, které si ve 21:35 hodin při svém odchodu z čerpací stanice utrhl u stojanu pro čerpání pohonných hmot, zapálil ho zapalovačem, který měl u sebe, a se slovy „Všichni tady chcípnete“ vhodil kanystr do prostoru baru a okamžitě utekl. Ke vzniku požáru, jehož příčinou bylo zapálení par hořlavé kapaliny manipulací s otevřeným ohněm, došlo v průchodu do zadní části baru a vzhledem k tomu, že se oheň v prostorách rychle šířil, bránil hostům v zadní části baru v bezpečném úniku ven. V důsledku tohoto jednání obviněného řada hostů baru utrpěla závažná poranění, především popáleniny a poranění dýchacích cest; nadto svým jednáním ohrozil obyvatele bytů situovaných nad barem, kteří museli být v souvislosti s hrozícím nebezpečím rozšíření požáru a úniku zplodin hoření evakuováni ze svých bytů. Za to byl obviněný podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody na 18 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl současně zavázán zaplatit na ná-

hradě škody značné částky různým poškozeným. Odvolání obviněného podané proti rozsudku soudu prvního stupně odvolací soud zamítl jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. Rozhodnutí odvolacího soudu napadl obviněný dovoláním s odkazem na důvody obsažené v § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. V odůvodnění dovolání uvedl řadu argumentů a kromě jiného zdůraznil, že se ke skutku uvedenému v obžalobě doznal, avšak od počátku popírá, že by měl v úmyslu ublížit komukoli nebo ho dokonce usmrtit. Motiv svého jednání vysvětluje tím, že byl pod vlivem alkoholu a drog a jednal nikoli v úmyslu, nýbrž v afektu a bez rozmyslu. Když mu ve zmíněném baru byla namísto pervitinu prodána falešná látka, cítil se podveden a oklamán, celý incident navíc skončil potyčkou, při níž byl osobou prodávající falešnou drogu fyzicky napaden. Vždy výslovně popíral, že by donesený kanystr zapálil vlastním zapalovačem a hodil jej do baru se slovy „Všichni tady chcípnete“. Napadenému rozsudku vytkl, že soud nedostatečně splnil svou povinnost zaměřit se při projednání věci také na objasnění příčin, které vedly k trestné činnosti nebo umožnily její spáchání. Obviněný nepopírá, že se skutek stal, avšak tento není a nemůže být trestným činem, pro který byl odsouzen, protože nikdy neměl úmysl komukoli ublížit. Svým dovoláním brojil proti právní kvalifikaci použité v napadeném rozsudku, jímž byl uznán vinným pokusem zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 a § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), i) tr. zákoníku. Soud prvního stupně sice rozhodl o skutku, který byl uveden v obžalobě a k němuž se obviněný po skutkové stránce doznal, avšak nebyl vázán právním posouzením uvedeným v obžalobě. Měl přihlížet jen ke skutečnostem, které byly probrány v hlavním líčení, a opírat se měl jen o důkazy, které strany předložily a provedly, případně které sám doplnil. S ohledem na výše

uvedené obviněný namítl nejasnost a neúplnost skutkových zjištění, protože soud vyšel především z výpovědí svědků a zároveň poškozených, které jsou však nejednoznačné a rozporuplné. Tyto výpovědi byly učiněny s velkým časovým odstupem od skutku a zároveň je zřejmé, že svědkům v procesním postavení poškozených již bylo známo, co se ten den stalo, s jakým následkem a zcela logicky mezi sebou o celé události komunikovali, což objektivně samo o sobě snižuje věrohodnost jejich výpovědí. Výpovědi svědků – poškozených se vzájemně značně liší, když někteří uvádějí, že obviněný držel kanystr v pravé ruce a zapálil ho levou rukou, jiní zase, že to bylo naopak. Totéž se týká i prokázání výhrůžky, protože někteří svědci ji slyšeli a jiní ne. Navíc je třeba poukázat na zásadní fakt, že kdyby obviněný přinesl kanystr s benzínem, který byl otevřený, a zapálil jej zapalovačem, tak by takový kanystr obsahující těkavou látku vzplál a vybuchl již před vhozením. Obviněný má za to, že ke správnému objasnění věci bylo třeba řadu důkazů opakovat a případně provádět další důkazy. Řadu důležitých důkazů jako svědecké výpovědi, úřední záznamy, znalecké posudky, odborná vyjádření, kamerové záznamy a další listinné důkazy prohlásili státní zástupkyně i obviněný za nesporné podle § 206d tr. ř. V dovolání však obviněný namítá, že tyto důkazy přesto měly být provedeny, protože „jednání obviněného nezabavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu“. Soud prvního stupně podle názoru dovolatele nepostupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. a provedené důkazy nehodnotil na podkladě svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a vzájemných souvislostech. Použil pouze důkazy svědčící proti obviněnému, a naopak důkazy

svědčící v jeho prospěch přehlédl a nepoužil. Podle obviněného tento nesprávný postup měl v daném případě za následek, že nebyl zjištěn skutkový stav věci tak, aby o něm nemohly být důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro správné a zákonné rozhodnutí ve věci. Nejvyšší soud ovšem nepřisvědčil žádným z těchto námitek a argumentů dovolatele a jeho dovolání jako podané z jiného než v zákoně uvedeného důvodu podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl. Obviněný totiž uplatnil v dovolání výlučně takové námitky, které nelze podřadit pod žádný z dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř., a tyto námitky navíc nemají ani věcné opodstatnění. Také bylo zjištěno, že dovolací argumenty obviněného prakticky bezvýhradně kopírují jeho dřívější obhajobu, včetně té, která byla rozvedena v odůvodnění odvolání (zásadní části dovolání tvoří text prakticky doslovně překopírovaný z odůvodnění odvolání). Se všemi těmito námitkami se ovšem dostatečně a věcně správně vypořádaly již soudy nižších stupňů. S jejich hodnocením a skutkovými i právními závěry se senát Nejvyššího soudu ztotožnil a v podrobnostech dovolatele odkázal na příslušné pasáže odůvodnění jejich meritorních rozhodnutí.

2. 5. Rozhodování zvláštního senátu o kompetenčních sporech

Zvláštní senát, zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve znění pozdějších předpisů, tvoří tři soudci Nejvyššího soudu a tři soudci Nejvyššího správního soudu. Pro tříleté funkční období jmenují předsedové Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu šest členů a šest náhradníků. V polovině funkčního období se mění předseda senátu. První polovinu funkčního období vykonává předsednictví zvolený soudce Nejvyššího správního soudu a druhou polovinu soudce Nejvyššího soudu. První jednání zvláštního senátu svolává a řídí nejstarší člen zvláštního senátu.

Zvláštní senát projednává a rozhoduje v sídle Nejvyššího správního soudu v Brně.

Zvláštní senát rozhoduje některé kompetenční spory o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí mezi soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy, a spory mezi soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví. Zvláštní senát určuje, která strana sporu je příslušná vydat rozhodnutí.

Přestože zvláštní senát není součástí Nejvyššího soudu ani Nejvyššího správního soudu, v případě, že jsou oba tyto soudy stranami v kompetenčním sporu, může rozhodnutí obou nejvyšších soudů zrušit.

Proti rozhodnutí zvláštního senátu nejsou přípustné opravné prostředky. Jeho rozhodnutí je konečné a závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, stejně tak pro všechny orgány moci výkonné, orgány územní samosprávy a soudy.

	Nápad	Rozhodnuto v daném roce	V % proti nápadu daného roku	Neskončené k 31. prosinci
2024	13	16	123 %	6
2025	9	8	89 %	7
2003 – 2025	1 364	1 357		

Statistika vyřizování věcí zvláštního senátu za poslední dva roky

Členy zvláštního senátu, zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. byli v roce 2025 soudci Nejvyššího soudu Mgr. Vít Bičák, JUDr. Roman Fiala a JUDr. Pavel Simon. Náhradníky jmenovanými za Nejvyšší soud byli JUDr. Radek Doležel, Mgr. David Havlík a JUDr. Petr Škvain, Ph.D.

Z Nejvyššího správního soudu byli jmenováni Mgr. Ing. Bc. Radovan Havelec, který zvláštnímu senátu předsedá od 1. 1. 2024, JUDr. Tomáš Rychlý a Mgr. Jitka Zavřelová. Náhradníky jmenovanými za Nejvyšší správní soud byli JUDr. Ing. Filip Dienstbier, Ph.D., Mgr. Ondřej Mrákota a JUDr. PhDr. Karel Šimka, Ph.D., LL.M.

2. 6. Rozhodování kárné agendy

Zákonem č. 438/2024 Sb., kterým se mění zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, byla s účinností od 21. 12. 2024 zavedena dvoustupňová soustava kárného soudnictví. Prvostupňovými kárnými soudy se staly vrchní soudy, odvolacími kárnými soudy Nejvyšší soud a Nejvyšší správní soud. Do té doby byl v rámci jednostupňového kárného řízení kárným soudem ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů Nejvyšší správní soud, přičemž někteří soudci Nejvyššího soudu byli jmenováni členy kárných senátů Nejvyššího správního soudu.

2. 6. 1. Odvolací kárný soud

Nejvyšší soud se na základě uvedené novely stal od 21. 12. 2024 druhostupňovým kárným soudem pro řízení o odvoláních podaných proti rozhodnutím vrchních soudů ve věcech soudců Nejvyššího správního soudu a dále soudců vyjma těch, kteří rozhodují výlučně ve správním soudnictví.

Nejvyšší soud jako odvolací kárný soud jedná a rozhoduje v kárném senátu složeném z předsedy senátu, zástupce předsedy senátu, čtyř soudců (dvou soudců Nejvyššího soudu a dvou soudců Nejvyššího správního soudu) a dvou přísedících z řad advokátů. Předsedou kárného senátu je soudce Nejvyššího soudu. Zástupcem předsedy kárného senátu je soudce Nejvyššího správního soudu. Funkční období kárného

senátu kárného soudu je pětileté a počíná dnem ustanovení předsedy kárného senátu do funkce.

Členy odvolacího kárného senátu Nejvyššího soudu jsou soudci Nejvyššího soudu JUDr. Josef Mazák (předseda kárného senátu), Mgr. Petr Kraus a JUDr. Petr Vojtek. Náhradníky z řad soudců Nejvyššího soudu jsou JUDr. Marta Ondrušová, JUDr. Věra Kůrková a JUDr. Roman Fiala.

Z Nejvyššího správního soudu byli vylosováni soudci JUDr. Jaroslav Vlašín (zástupce předsedy kárného senátu), Mgr. Ing. Bc. Radovan Havelc a JUDr. Petr Mikeš, Ph.D., a jako náhradníci JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., Mgr. Bc. Aleš Roztočil, LL.M., a Mgr. David Hipšr.

Přísedícími byli z řad advokátů České advokátní komory vylosováni JUDr. Robert Němec, LL.M., a JUDr. Monika Novotná, náhradníky z řad advokátů byli losem určeni JUDr. Vladimír Jirousek, JUDr. Martin Vychopeň, JUDr. Tomáš Herblich a JUDr. Ing. Ondřej Lichnovský.

Uvedení členové jsou rovněž členy kárných senátů Nejvyššího správního soudu, který jako druhostupňový kárný soud rozhoduje o odvoláních proti rozhodnutí vrchních soudů ve věcech kárné odpovědnosti soudců Nejvyššího soudu a soudců rozhodujících ve správním soudnictví (s výjimkou soudců Nejvyššího správního soudu), státních zástupců a exekutorů.

V průběhu roku 2025 nebylo kárnému senátu Nejvyššího soudu podáno žádné odvolání.

2. 6. 2. Prvostupňové kárné soudy

Soudci Nejvyššího soudu jsou podle zákona č. 7/2002 Sb. rovněž členy kárných senátů vrchních soudů pro prvostupňové rozhodování v kárných řízeních ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů.

Jako členové kárných senátů Vrchního soudu v Olomouci byli z řad soudců Nejvyššího soudu vylosováni JUDr. Marek Cigánek, JUDr. Filip Cileček a Mgr. Milan Polášek; náhradníci: Mgr. Pavel Göth, JUDr. Pavel Malý a JUDr. Roman Vicherek, Ph.D.

Do kárných senátů Vrchního soudu v Praze byli vylosováni soudci Nejvyššího soudu JUDr. Ing. Pavel Horák, Ph.D., JUDr. Milada Šámalová a JUDr. Pavel Tůma, Ph.D., LL.M.; náhradníci: JUDr. Tomáš Durdík, Mgr. David Havlík a JUDr. Bohuslav Horký.

2. 7. Ocenění pro soudce Nejvyššího soudu

Novou tradici, která byla připravována v průběhu roku 2023, představuje ocenění v podobě sošky z českého skla pro odcházející soudce za jejich dlouholetou práci nejen na Nejvyšším soudu. Nejčastěji soudci Nejvyššího soudu ukončují svoje působení na základě dosažení zákonného věkového limitu 70 let. Na konci roku 2025 takto skončilo funkční období soudce JUDr. Antonína Draštíka, který převzal z rukou předsedy Nejvyššího soudu sošku reprezentující váhy jako symbol spravedlnosti. V roce 2025 z Nejvyššího soudu odešel také soudce JUDr. Karel Svoboda, Ph.D., který nyní působí na Krajském soudu v Plzni.

Předsedkyně trestního senátu Nejvyššího soudu JUDr. Věra Kůrková byla vyhlášena Právníkem roku v kategorii trestní právo během 19. ročníku soutěže Právník roku, kterou 23. 5. 2025 pořádala Česká advokátní komora ve spolupráci s mediální a vzdělávací skupinou EPRAVO.CZ.

Na XXXII. ročníku mezinárodní konference Karlovarské právnické dny, konané ve dnech 12. až 14. 6. 2024 v Karlových Varech, byla udělena cena Pocta judikátu rozsudku velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2024, sp. zn. 15 Tdo 960/2023, který byl uveřejněn pod č. 44/2024 v trestní části Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

Soudce Nejvyššího soudu Mgr. Michal Králík, Ph.D., převzal 7. 11. 2025 v pražském Karolinu stříbrnou medaili Antonína rytí-

ře Randy, kterou uděluje Rada Jednoty českých právníků jako výraz uznání zásluh o rozvoj právní vědy a právní praxe.

2. 8. Další aktivity soudců Nejvyššího soudu

Kromě samotné rozhodovací a sjednocovací činnosti Nejvyššího soudu se jeho soudci i v roce 2025 významně podíleli též na dalších aktivitách odborného charakteru. Jde zejména o legislativní, školicí a publikační činnost, účast na odborných konferencích a také zahraničních stážích.

2. 8. 1. Legislativní činnost

V souladu s legislativními pravidly vlády se soudci Nejvyššího soudu aktivně podílejí na připomínkování návrhů zákonů. Dlouhodobě jsou jim povinně v rámci meziresortního připomínkového řízení zasílány návrhy nových právních předpisů, které upravují činnost Nejvyššího soudu nebo které se dotýkají věcí náležících do jeho působnosti.

Odborné připomínky Nejvyššího soudu jsou často přebírány dalšími osobami a nezřídka slouží pro odbornou diskusi při dalším projednávání právního předpisu. Význam činěných připomínek a jejich následné vypořádávání při schvalování v zákonodárných orgánech dokládá důležitost účasti justičních institucí v legislativním procesu, jelikož mohou poskytnout neocenitelnou zkušenost z každodenní aplikace práva, přičemž mohou predikovat i možné aplikační problémy, které s sebou navrhovaná právní úprava pojí.

2. 8. 2. Školící činnost soudců a účast při odborných zkouškách

Na podkladě zákona o soudech a soudcích přispívají soudci Nejvyššího soudu k odborné přípravě a vzdělávání soudců, státních zástupců, justičních kandidátů a dalších zaměstnanců justice v rámci akcí organizovaných zejména Justiční akademií České republiky, Ministerstvem spravedlnosti, soudy nebo i státními zastupitelstvími. Mimo to se soudci Nejvyššího soudu podílejí rovněž na odborné přípravě advokátů a advokátních koncipientů, kterou organizuje Česká advokátní komora. Část soudců působí i jako externí členové pedagogického sboru na Justiční akademii Slovenské republiky.

Někteří soudci se rovněž angažují při výuce studentů právnických fakult univerzit či jiných vysokých škol, a to jako interní nebo externí vyučující. Dále jsou též členy vědeckých rad fakult vysokých škol či samotných vysokých škol. Stranou působení soudců Nejvyššího soudu nezůstává ani jejich účast při odborných právnických zkouškách, zejména pak odborných justičních a advokátních zkouškách.

2. 8. 3. Publikační činnost

Soudci Nejvyššího soudu se podíleli rovněž na publikační činnosti, zejména v podobě zpracovávání odborných článků v časopisech či sbornících, komentářů, učebnic, někteří působí jako členové redakčních rad odborných časopisů. Jednotlivá nakladatelství anebo periodika soudce Nejvyššího soudu často s žádostí o příspěvek sama oslovují.

2. 9. Administrativní pracovníci úseku soudního výkonu

Základem vnitřního uspořádání úseku výkonu soudnictví jsou soudní oddělení (senáty), která se vytvářejí v souladu s platným rozvrhem práce. Administrativní a jiné kancelářské práce pro jedno nebo více soudních oddělení nebo senátů provádí soudní kancelář, kterou tvoří vedoucí kanceláře a 3 až 4 zapisovatelé. Na soudních kancelářích trestního kolegia Nejvyššího soudu působí kromě zapisovatele především protokolující úředníci.

Zapisovatelé a protokolující úředníci vykonávají odborné, kvalifikované, zodpovědné a náročné administrativní činnosti, které vyžadují aktivní znalost uživatelských programů soudních rejstříků a dalších informačních systémů. Řadu činností zapisovatelé a protokolující úředníci vykonávají v souladu s platnými právními předpisy a vnitřními předpisy Nejvyššího soudu samostatně, případně podle pokynů soudců, asistentů nebo vedoucího soudní kanceláře. Součástí jejich každodenních činností je administrativní zpracovávání veškeré soudní agendy včetně kompletace dokumentů do mnohdy velmi obsáhlých procesních spisů.

Na trestním kolegiu Nejvyššího soudu protokolující úředníci organizace zajišťují a následně vyhotovují protokoly jednak z průběhu videokonferencí, prostřednictvím nichž se uskutečňují například výsledky obviněných nebo dalších osob, ale také z veřejných zasedání.

Vedoucí soudní kanceláře organizuje, metodicky řídí a kontroluje práci administrativních pracovníků a zajišťuje bezproblémový chod soudní kanceláře pro jednotlivá soudní oddělení (senáty) a jejich soudce a asistenty. Plně odpovídá za správné vedení soudních rejstříků a soudních spisů. Součástí jeho každodenní činnosti je také vyhlášení rozhodnutí vyvěšením písemného vyhotovení celého rozsudku nebo jeho zkráceného znění s nosnými důvody na úřední desce a elektronické úřední desce Nejvyššího soudu.

Dozorčí úředník odpovídá za chod všech soudních kanceláří kolegia, které organizačně vede, metodicky řídí a průběžně kontroluje. Dozorčí úředník připravuje statistické podklady o činnosti kolegia, zpracovává metodiky pro administrativní pracovníky, soudce a asistenty, spolupracuje s dalšími úseky soudu, například s informační kanceláří, pro kterou zpracovává podklady pro vyřizování žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), apod.

Dozorčí úředník se podílí na implementaci nových aplikací na Nejvyšším soudu, které by měly usnadnit a zefektivnit práci administrativních pracovníků soudních kanceláří.

Administrativní pracovníci občanskoprávního a obchodního kolegia	
Dozorčí úředník	1
Vedoucí kanceláře	4
Zapisovatel	12
Sekretář kolegia	1
Referent Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek	1
Celkem	19

Administrativní pracovníci trestního kolegia	
Dozorčí úředník	1
Vedoucí kanceláře	3
Protokolující úředník	8
Zapisovatel	1
Sekretář kolegia	1
Referent Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek	1
Celkem	15

2. 10. Úsek soudních agend

Úsek soudních agend je samostatný úsek, byť je organizačně začleněn do úseku výkonu soudnictví, a vedoucí úseku soudních agend je pracovníčně podřízena přímo předsedovi soudu. Pracovníci úseku soudních agend se musí velmi dobře orientovat v agendách a struktuře Nejvyššího soudu a jejich činnosti se neobejdou bez aktivní znalosti všech soudních rejstříků.

Pracovníci úseku soudních agend	
Vedoucí úseku soudních agend	1
Vedoucí oddělení evidence a podatelny	1
Odborný pracovník evidence	4
Pracovník podatelny a rozmnožovny	2
Pracovník spisovny	1
Správce aplikace	1
Celkem	10

Vedoucí úseku soudních agend metodicky řídí a kontroluje pracovníky oddělení evidence a podatelny, pracovníka spisovny soudu a správce aplikace. Dále v souladu s pověřením předsedy soudu metodicky řídí a kontroluje dozorcí úředníky, kteří zabezpečují chod soudních kanceláří, provádějí odborný dohled, komplexně koordinuje a kontroluje

spisovou službu a předarchivní péči o spisy a dokumenty Nejvyššího soudu na všech úsecích a odděleních soudu v souladu se zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o archivnictví“), a kancelářským a spisovým řádem Nejvyššího soudu. Dále realizuje na Nejvyšším soudu projekty týkající se rozvoje elektronizace justice, provádí systémové analýzy uživatelských požadavků na rozvoj informačních systémů (nejen) Nejvyššího soudu, například iniciovala vytvoření nového modulu Spisovna pro soudní informační systémy a v současné době se aktivně podílí na jeho realizaci, zajišťuje a koordinuje spolupráci související se správou a vývojem informačních systémů používaných na Nejvyšším soudu, a to v rámci Nejvyššího soudu, ale také s orgány státní správy v oblasti justice a dodavatelskými subjekty, které se podílejí na technické realizaci správy a vývoje těchto informačních systémů.

Součástí úseku soudních agend je oddělení evidence a podatelny, které se člení na evidenci, podatelnu a rozmnožovnu a spisovnu. Oddělení evidence a podatelny řídí, kontroluje a za bezproblémový chod oddělení odpovídá vedoucí oddělení evidence a podatelny.

Odborní pracovníci evidence přijímají a zpracovávají všechna elektronická podání doručená Nejvyššímu soudu a dále provádějí evidenci všech podání a spisů doručených Nejvyššímu soudu v listinné a elektronické podobě do informačního systému Nejvyššího soudu (ISNS), a to v souladu s pravidly stanovenými rozvrhem práce a kancelářským a spisovým řádem Nejvyššího soudu. Odborné pracovnice evidence v roce 2025 zpracovaly 17 077 datových zpráv doručených do elektro-

nické podatelny Nejvyššího soudu a zaevidovaly do příslušných rejstříků 9 144 nových podání a spisů.

Pracovníci podatelny a rozmnožovny zajišťují prvotní zápis všech Nejvyššímu soudu doručených listinných zásilek a spisů, dále doručnou službu všech písemností a spisů odesílaných z Nejvyššího soudu, evidenci a prodej cenin (kolků) účastníkům řízení a v případě potřeby provádějí pro zaměstnance Nejvyššího soudu rozmnožování (tisk kopií) dokumentů. V roce 2025 pracovnice podatelny a rozmnožovny zpracovaly a zapsaly do informačního systému Nejvyššího soudu (ISNS) 7 552 Nejvyššímu soudu doručených listinných podání a doručily (odeslaly z Nejvyššího soudu) 8 420 listinných zásilek a spisů do 2 kg a 3 748 nad 2 kg (balíků).

Pracovník spisovny zajišťuje odbornou správu spisů a dokumentů (předarchivní péči) uložených ve spisovně Nejvyššího soudu a v souladu se zákonem o archivnictví a kancelářským a spisovým řádem Nejvyššího soudu, zajišťuje přípravu a průběh skartačních řízení, včetně předání vybraných archiválií Národnímu archivu a zajištění zničení spisů a dokumentů, které nebyly jako archiválie Národním archivem vybrány. Pracovník spisovny vede evidenci spisů a dokumentů uložených do spisovny Nejvyššího soudu, přičemž v roce 2025 převzal a zaevidoval na spisovnu 8 724 spisů a dokumenty správy soudu, jež jsou ve spisovně uloženy v 604 archivačních krabicích, příp. šanonech.

Bezproblémový chod aplikací Nejvyššího soudu (ISNS, ISIR, IRES) zajišťuje správkyňe aplikace. Mezi její další činnosti patří například pro-

vádění školení a poskytování metodické podpory uživatelům aplikací, nastavování přístupových oprávnění k aplikacím jednotlivým uživatelům v souladu s kancelářským a spisovým řádem Nejvyššího soudu. Správkyňe aplikace se též podílí na realizaci projektů v oblasti elektronizace justice.

3. VYŘIZOVÁNÍ STÍŽNOSTÍ PODLE ZÁKONA O SOUDECH A SOUDCÍCH

Podle zákona o soudech a soudcích se mohou fyzické a právnické osoby obracet na orgány státní správy soudů se stížnostmi na průtahy v řízení, nevhodné chování soudních osob nebo narušování důstojnosti řízení před soudem.

V roce 2025 bylo k Nejvyššímu soudu podáno celkem 6 stížností, které se týkaly průtahů v řízeních před Nejvyšším soudem, přičemž dvě stížnosti byly shledány důvodné, tři nedůvodné a v jednom případě šlo o částečně důvodnou stížnost. Předseda Nejvyššího soudu v odpovědích stěžovatelům upozorňuje, že delší čas potřebný k projednávání jednotlivých věcí si vyžaduje jak složitost řešených právních otázek, tak i větší historická zatíženost daných soudních oddělení.

Nejvyšší soud podobně jako v minulých letech vyvinul maximální úsilí, aby v řízeních nedocházelo k průtahům při rozhodování a k porušování práv účastníků řízení na rozhodnutí soudu v přiměřené době.

	Důvodné	Částečně důvodné	Nedůvodné
Průtahy v řízení	2	1	3
Nevhodné chování soudních osob	0	0	0
Narušování důstojnosti řízení	0	0	0

Způsob vyřízení stížností podle zákona o soudech a soudcích

4. ODDĚLENÍ DOKUMENTACE A ANALYTIKY JUDIKATURY ČR

Od svého vzniku dne 1. 10. 2011 je Oddělení dokumentace a analytiky judikatury ČR (dále jen „ODAJ“) pro své odborné výstupy pro Nejvyšší soud stabilním přínosem. Již ze samotného názvu oddělení je patrna obsahová stránka jeho činnosti. ODAJ se zabývá právní analytickou odbornou činností, zejména v oblasti judikatury a její evidence, a to ve věcech patřících do rozhodovací pravomoci českých soudů v občanském soudním řízení a v řízení trestním.

Provádí rozsáhlé rešerše judikatury týkající se konkrétních právních otázek, vyhodnocuje její aplikovatelnost pro danou věc, formuluje dílčí závěry, které následně slouží jako podklady pro činnost evidenčních senátů a jednání obou kolegií (občanskoprávní a obchodní kolegium a kolegium trestní). Na základě výsledků jednání kolegií pak k vybraným rozhodnutím vypracovává krátké anotace, jež slouží ke zběžnému seznámení čtenáře s problematikou daného judikátu, a tím ke zjednodušení orientace v jejich velkém množství. Tyto anotace jsou pravidelně uveřejňovány na webových stránkách Nejvyššího soudu.

I v průběhu roku 2025 ODAJ průběžně zpracovávalo, v rámci pokračující analýzy, jednotlivá rozhodnutí poskytovaná soudy nižších stupňů, týkající se adhezního řízení a nároků na náhradu nemajetkové újmy,

uplatněných v trestním řízení. Analýza mapuje rozhodovací činnost Nejvyššího a Ústavního soudu, formulující pro praxi adhezního řízení a posuzování nároku na náhradu nemajetkové újmy zásadní závěry, přičemž postihuje rozhodnutí trestní i civilní.

Nadále také ODAJ na žádost zpracovává podklady pro připomínky Nejvyššího soudu k nově vznikajícím právním předpisům či jejich změnám, poskytuje součinnost jednotlivým soudcům a asistentům či ostatním oddělením Nejvyššího soudu.

V roce 2018 navázalo ODAJ spolupráci s Centrem dopravního výzkumu, v. v. i., a to na rozvoji projektu DATANU, jehož primárním cílem bylo zmapovat stávající rozhodovací praxi soudů nižších stupňů v případě uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy na zdraví či nároku na odškodnění pozůstalého. Sekundárním cílem projektu bylo vytvoření softwarové databáze soudních rozhodnutí tříděné podle definovaných kritérií, umožňující na základě vstupních parametrů dohledávání konkrétních, již přiznaných náhrad nemateriální újmy. ODAJ svou činností přispělo k rozvoji databáze, když Centru dopravního výzkumu poskytlo rozsáhlou zpětnou vazbu k její funkčnosti a též odborným zpracováním soudy poskytovaných materiálů. Výstupy projektu

DATANU jsou veřejně dostupné na internetu pod odkazem www.data-nu.cz. Databáze nyní obsahuje na 3 000 soudních rozhodnutí, přičemž kontinuálně dochází ke zpracování rozhodnutí Nejvyššího soudu nově poskytnutých.

ODAJ pokračuje ve správě a provozu automatizovaného systému rejstříku ústavních stížností (SUS), který generuje relevantní data o podaných ústavních stížnostech, dříve ručně zapisovaná, a umožňuje koncovému uživateli interních systémů Nejvyššího soudu bez dalšího přístupu k Ústavnímu soudem zveřejněným rozhodnutím. Vytvořený systém snižuje administrativní zátěž soudu v ODAJ řešené oblasti, minimalizuje možnost výskytu chyb v nepřehledném množství zpracovávaných dat a usnadňuje orientaci v soudních rozhodnutích na sebe vzájemně navázaných. Získaná data jsou pak zpřístupněna i na webových stránkách Nejvyššího soudu u jednotlivých zveřejňovaných rozhodnutí.

Obdobným způsobem se ODAJ vypořádalo s přidělením agendy pseudonymizace rozhodnutí Nejvyššího soudu od září roku 2023. Tímto krokem došlo k výrazné redukci pracovníků, kteří se na pseudonymizaci podíleli. Díky aktivní spolupráci vybraných zaměstnanců oddělení s externími dodavateli se v průběhu roku 2024 podařilo finalizovat práce na projektu Ministerstva spravedlnosti na vytvoření softwarového nástroje, který částečně automatizuje pseudonymizaci rozhodnutí a má tak napomoci zjednodušení a zefektivnění práce. Tento trend byl kontinuální prací ODAJ na pseudonymizaci rozhodnutí v roce 2025 potvrzen.

Rovněž v roce 2025 ODAJ zpracovávalo řadu různých specializovaných analýz a připravovalo též řešerše k české právní úpravě a aplikační praxi na základě dotazů od zahraničních soudů, např. z Rakouska, Německa či Bulharska.

V lednu roku 2020 byla Nejvyššímu soudu adresována žádost, na jejímž základě ODAJ přistoupilo k nepřetržitému monitorování a tvorbě soupisu dovolacím soudem nově vydaných rozhodnutí dotýkajících se rodinněprávní regulace. ODAJ nadále pokračuje v monitoringu rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu s návazností na rodinně právní regulaci, aby naplnilo zamýšlený účel formulovaný v žádosti.

Podporu ODAJ Nejvyššímu soudu neposkytuje pouze na úrovni odborné právní, ale usilovně se též věnuje rozvoji technického zázemí soudu, když například zajišťuje rozvoj a aktualizaci soudem užívaných systémů, provádí průběžná individuální uživatelská školení zaměstnanců soudu, včetně školení právních systémů ASPI a Beck-online tak, aby byla zajištěna a zachována profesionální úroveň technických dovedností jejich uživatelů.

Stejně jako v letech předchozích, i v roce 2025, v rámci vedení projektu ECLI (Evropského identifikátoru judikatury – European Case Law Identifier), ODAJ průběžně opatrovalo rozhodnutí Nejvyššího soudu, Ústavního soudu a vybraných vrchních a krajských soudů identifikátorem ECLI. Zatímco v průběhu roku 2024 se podařilo doplnit uvedený výčet soudů o Nejvyšší správní soud, v roce 2025 došlo k provázání systému ECLI Nejvyššího soudu s databází judikatury Ministerstva

spravedlnosti (<https://rozhodnuti.justice.cz/>), jež obsahuje zveřejněná anonymizovaná rozhodnutí okresních, krajských a vrchních soudů. Díky tomuto propojení jsou tedy v současné době jednotným identifikátorem ECLI opatřována rozhodnutí všech tří českých vrcholných soudů, tj. Nejvyššího soudu, Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, jakož i vybraná rozhodnutí soudů nižších stupňů, čímž došlo k mnohonásobnému navýšení veřejně dostupných dat k judikatuře v České republice. Všechna indexovaná rozhodnutí jsou totiž české, evropské i celosvětově veřejnosti dostupná on-line přes vyhledávač ECLI na unijním portálu pro e-justici (ECLI search engine).

4. 1. Oddělení Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek

V březnu roku 2021 bylo založeno oddělení Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jehož úkolem bylo převzít a nadále zpracovávat agendu související s publikací Sbírky. Zásadním úkolem, jehož se však muselo oddělení zhostit, bylo kompletní zajištění projektu elektronizace Sbírky, tedy jeho financování, tvorba technické a právní dokumentace, participace na vývoji aplikace Sbírky s externím dodavatelem, Ministerstvem spravedlnosti a dalšími IT odborníky. Totéž se týká i periodika „Výběr rozhodnutí ESLP pro justiční praxi“.

Nejvyšší soud tímto projektem sleduje současné trendy elektronizace a snaží se o zajištění snadnějšího přístupu k jeho zásadním rozhodnutím, lepší orientaci odborné veřejnosti v rozhodnutích zařazených do Sbírky a konečně i jejich snazší, ekonomičtější, ekologičtější a rychlejší publikaci.

Úspěšná realizace projektu je patrná z nárůstu zájemců ze strany odborné veřejnosti o získávání informací prostřednictvím elektronické komunikace, ale i samotným množstvím pravidelných návštěvníků stránek již v počtu tisíců. Zástupci oddělení realizovali také několik úvodních školení zaměřených na používání nově vytvořeného systému a seznámení se způsoby práce se zveřejněnými daty.

Snahou oddělení bylo vytvořit pro návštěvníky stránek co nejjednodušší a komfortní prostředí pro jejich práci. Odůvodnění jednotlivých rozhodnutí jsou tak opatřována hypertextovými odkazy, rozhodnutí jsou dostupná ke stažení v několika formátech (včetně editovatelného PDF) apod. Databáze rozhodnutí publikovaných ve Sbírce je postupně rozšiřována jak o nová rozhodnutí, tak o rozhodnutí starších ročníků, která nebyla doposud takto zveřejněna. Důvodem je narůstající poptávka odborné veřejnosti po jejich poskytnutí v elektronické formě. Pro rostoucí zájem oddělení rozšířilo webové stránky o možnost odběru tzv. newsletteru rozesílaného zájemcům v případě vydání nového sešitu Sbírky.

V roce 2025 byl na webové stránky Sbírky doplněn věcný rejstřík, který ve zjednodušené podobě nahradil dříve v papírové podobě vydávané rejstříky jednotlivých ročníků Sbírky. Nový věcný rejstřík umožňuje uživatelům vyhledávání rozhodnutí napříč jednotlivými roky prostřednictvím dotčených hesel (klíčových slov) samostatně pro trestní i občanskoprávní a obchodní kolegium. Díky elektronizace je rejstřík průběžně aktualizován s publikací nových sbírkových rozhodnutí.

Jelikož je Sbírka vydávána od roku 2022 výhradně elektronicky, zajišťuje oddělení Sbírky od tohoto roku tisk a vyvázání souborných knih Sbírky za jednotlivé roky. V roce 2025 byl realizován tisk a vyvázání knih za roky 2023 a 2024. Několik výtisků těchto souborných publikací je k dispozici v knihovně Nejvyššího soudu.

Oddělení Sbírky rovněž úzce spolupracuje s ODAJ při realizaci jeho agendy, do níž se plně zapojuje.

5. VNITROSTÁTNÍ A ZAHRANIČNÍ VZTAHY

5. 1. Činnost oddělení analytiky a srovnávacího práva

Oddělení analytiky a srovnávacího práva Nejvyššího soudu zaměřovalo, obdobně jako v letech předešlých, i v roce 2025 své síly v první řadě na analytickou a řešeršní činnost, pokud se jedná o evropské a srovnávací právo, a to pro praktické využití nejen ze strany Nejvyššího soudu, ale i českých soudů nižších stupňů a jejich soudců.

Aktivity oddělení zahrnovaly zejména tvorbu analýz v oblasti rozhodovací praxe Soudního dvora Evropské unie, Evropského soudu pro lidská práva, normotvorby Evropské unie, stejně jako komparaci legislativy či judikatury v jiných zemích, především členských státech Evropské unie.

Nezastupitelnou součástí činnosti oddělení i v uplynulém roce pak nadále tvořilo pravidelné udržování kontaktu nejen se zahraničními soudy, ale i dalšími orgány a mezinárodními organizacemi, jež se dařilo dále aktivně rozvíjet. V tomto směru ostatně nezůstala stranou ani každodenní participace v rámci řady platforem pro přeshraniční výmě-

nu právních informací a zkušeností s odrazem do rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu.

Přeshraniční činnost Nejvyššího soudu, již oddělení analytiky a srovnávacího práva navenek zastřešuje a fakticky spravuje nejen po komunikační, ale zejména odborné stránce, se však shora uvedenými body ani zdaleka nevyčerpala. Naopak Nejvyšší soud coby vrcholná soudní instituce členského státu Evropské unie i Rady Evropy se jeho prostřednictvím nadále účastnil řady dílčích aktivit různého rozsahu; výběr z těch nejzajímavějších pak naleznete níže.

5. 1. 1. Analytická činnost

Jak již bylo uvedeno, oddělení analytiky a srovnávacího práva se podílí v první řadě na analytické činnosti stran otázek, s nimiž se při svém praktickém rozhodování setká Nejvyšší soud či soudy nižší.

Mezi zajímavé oblasti, na které se analytická činnost v uplynulém roce zaměřila, patřila například otázka opakovaných výsledků zranitelné oběti v kontextu rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva, a to včetně kontextu tzv. Lanzarotské úmluvy. Mezi četnými otázkami

mi spojenými s rozhodovací praxí Evropského soudu pro lidská práva se oddělení zabývalo kupř. i problematikou důležitosti neziskových organizací typu „watchdog“ v demokratickém právním státě a jejich právu na informace o nakládání s veřejnými prostředky.

Kromě toho se oddělení čteně zaobíralo rovněž otázkami spojenými s přeshraničním srovnáváním právní úpravy. Tak tomu bylo např. ve věci nekalé soutěže v souvislosti se vztahy mezi rozhodčími soudy. Zde se konkrétně jednalo o velice zajímavé situace, které mohou nastat v případě, že se pravomoc těchto soudů rozhodovat spory částečně překrývá, a vystupují tak vůči sobě v hospodářském styku. Mezi další příklady komparativních analýz a rešerší lze uvést řešené otázky spojené s následky právního jednání osob, které byly stíženy duševní poruchou, přičemž předmětné zde bylo, jaké mohou být následky takového jednání a případně jaká by byla povaha jeho neplatnosti.

Další odborné rešerše se v neposlední řadě zaměřily například i na otázku, jakým způsobem přistupuje zahraniční rozhodovací praxe k určování výše slevy v případě vadného zboží, pokud se jedná o kupní smlouvu či smlouvu o dílo, či jakým způsobem zahraniční judikatura přistupuje k problematice uznání dluhu v kontextu Úmluvy o přepravě smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR). Z více cílených rešerší, zaměřených např. zejména na doktrínu a rozhodovací praxi v Německu a Rakousku, lze zmínit otázku přístupu k tzv. újmě „ze smutku“ (*Trauerschaden*) a „z šoku“ (*Schockschaden*).

5. 1. 2. „Výběr rozhodnutí ESLP pro justiční praxi“, spolupráce s Kanceláří vládního zmocněnce pro zastupování ČR před ESLP a „Bulletin“

Příprava publikace „Výběr rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva pro justiční praxi“ (označována též jako „Modrá sbírka“) vydávaná Nejvyšším soudem je další z činností, na nichž se oddělení analytiky a srovnávacího práva dlouhodobě a systematicky podílí. Modrá sbírka obsahuje překlady významných rozhodnutí do českého jazyka, čímž napomáhá zpřístupňování této judikatury Evropského soudu pro lidská práva širší odborné veřejnosti.

Další činnost oddělení představuje taktéž příprava anotací vybraných rozhodnutí pro internetovou databázi rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, která funguje pod záštitou Kanceláře vládního zmocněnce pro zastupování České republiky před Evropským soudem pro lidská práva. Tyto anotace jsou zveřejňovány na internetových stránkách www.mezisoudy.cz. Oddělení i nadále pravidelně přispívá svými anotacemi k postupnému naplňování veřejně dostupné databáze, čímž napomáhá popularizaci a zvyšování povědomí o judikatuře štrasburského soudu.

V neposlední řadě je nutné zmínit Bulletin oddělení analytiky a srovnávacího práva, který, jak již jeho název napovídá, představuje originální výstup tohoto oddělení. Bulletin je vydáván čtyřikrát ročně v elektronické podobě – na webu Nejvyššího soudu – a přístupný je rovněž

např. v informačním systému ASPI. Bulletin si klade za cíl zejména informovat o aktuálních rozhodnutích vrcholných soudů členských států Unie, Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie.

5. 1. 3. Mezinárodní skupina pro právní komparatistiku

Po vzoru předešlých let se i v uplynulém roce Nejvyšší soud podílel v nejširší možné míře na každodenní spolupráci s dalšími partnerskými evropskými soudy.

Jak již bylo uvedeno, Nejvyšší soud se prostřednictvím svého oddělení analytiky a srovnávacího práva účastní mimo jiné aktivit a akcí Sítě předsedů nejvyšších soudů členských států Evropské unie, jež řeší zejména obecné otázky společného zájmu předsedů nejvyšších soudů, nicméně komunikovány jsou i otázky aktuálnějšího rázu.

Vrcholné evropské soudy se každodenně podílejí i na řešení otázek, jež je třeba zodpovědět pro potřeby jejich rozhodovací praxe. S vědomím této skutečnosti byla již od počátku s účastí české strany vybudována Mezinárodní skupina pro právní komparatistiku (*Comparative Law Liaison Group*). Pokračujícím cílem této mezinárodní skupiny je usnadnění spolupráce při výměně právních informací. Jedná se zejména o obsah právních předpisů a judikatury v otázkách, jež jsou předmětem rozhodovací činnosti některého z nejvyšších soudů patřících do této skupiny. Výsledkem činnosti této skupiny je analytický materiál, jenž soudcům Nejvyššího soudu představí, jak je k předmětným práv-

ním záležitostem přistupováno před ostatními spolupracujícími nejvyššími soudy.

Z jednotlivých zajímavých témat, které byly tímto oddělením v uplynulém období v oblasti civilní řešeny, lze zmínit např. přístup k ukládání fotografií v kontextu právní úpravy nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (GDPR), konkrétně čl. 4 odst. 14 a čl. 9 odst. 1, a příslušné vnitrostátní judikatury; dále otázku, jakým způsobem právní úprava přistupuje ke vzniku úzkosti coby újmy zakládající nárok na její náhradu; či problematiku rozhodovací praxe v oblasti pozastavení pojistné smlouvy pro neplacení pojistného.

V trestní oblasti dominovaly spíše dotazy z ostatních členských států. Mezi řešené otázky patřilo promlčení u nejzávažnějších trestných činů, jako je vražda, a případné nedávné změny v této oblasti; možnosti obnovy řízení v případě předchozího osvobozujícího rozsudku; a v neposlední řadě byla řešena i otázka zkrácení daně a toho, zda mohl obviněný získat trestným činem majetkový prospěch a současně po něm mohlo být v této souvislosti požadováno odvedení daně z příjmů.

Pokud se jedná o „off-line“ výměnu informací, ve dnech 11. a 12. 9. 2025 se zástupci oddělení zúčastnili již desátého setkání komparativní skupiny na Nejvyšším soudu Slovinska v Lublani. Pracovní jednání se rámcově zaměřilo na tři tematické oblasti.

První téma se týkalo významu rodinného a občanského práva při potírání domácího násilí. Skupina diskutovala o opatřeních zavedených v právních předpisech, jako jsou různá předběžná a ochranná opatření, příkazy k opuštění společného obydlí, vykázaní či možnosti finanční pomoci či zajištění bydlení pro oběti domácího násilí, a to jak v rovině občanského práva, tak i v rovině trestního práva.

Další téma se týkalo změny právní kvalifikace skutku v průběhu trestního řízení, a to jak ze strany státního zástupce, tak ze strany soudu. Cílem diskuse bylo srovnání formálních kroků, které musí státní zastupitelství učinit, když posoudí předmětný skutek jako jiný trestný čin, než jak ho posuzoval policejní orgán, a to s ohledem na procesní práva obžalovaného. Ke změně právní kvalifikace skutku může přistoupit i soud po podání obžaloby, přičemž vedle pokynů státnímu zastupitelství k případnému došetření musí být chráněna i procesní práva dalších osob, zejména pak obviněného.

V neposlední řadě se komparativní skupina zabývala úpravou publikace a pseudonymizace rozhodnutí soudů, a to jak soudů nejvyšších, tak i soudů nižších stupňů. Z diskuse vyplynulo, že vlády investují nemalé prostředky do projektů otevřených dat tak, aby se účastníci řízení a jejich zástupci mohli dostat k rozhodnutím soudů online.

5. 1. 4. Justiční síť Evropské unie a Síť vrcholných soudů

Oddělení analytiky a srovnávacího práva se podílí mimo jiné na tvorbě obsahu Justiční sítě Evropské unie (*Judicial Network of the EU*).

Ta byla vytvořena na podnět předsedy Soudního dvora Evropské unie a předsedů nejvyšších a ústavních soudů členských států. Prvořadým cílem uvedené sítě je usnadnění přístupu k informacím a dokumentům mezi soudy Evropské unie. Za tímto účelem bylo prozatím vytvořeno internetové rozhraní, jehož cílem je reflektovat snahu o posílení justiční spolupráce, a to podporou prohlubování dialogu v rámci řízení o předběžných otázkách, šířením vnitrostátních rozhodnutí s významem pro Unii a posílením vzájemné znalosti práva a právních systémů členských států.

Pokud se pak jedná o spolupráci mezi Evropským soudem pro lidská práva a vrcholnými vnitrostátními soudy, zde hraje významnou roli Síť vrcholných soudů (*Superior Courts Network*), jež vznikla za účelem efektivní výměny informací, a této síti se Nejvyšší soud prostřednictvím oddělení analytiky a srovnávacího práva rovněž účastní.

5. 2. Účast na významných mezinárodních akcích a konferencích

5. 2. 1. Významné zahraniční pracovní cesty předsedy Nejvyššího soudu

Ve dnech 10. až 20. 1. 2025 se předseda Angyalossy zúčastnil pracovní návštěvy Nejvyššího soudu Spojených států amerických, přičemž součástí cesty byla jednání i u dalších vrcholných soudních institucí. Cestu s předsedou absolvoval rovněž předseda senátu občanskoprávního a obchodního kolegia a předseda Soudcovské rady Lubomír Ptáček a ředitel kanceláře předsedy Aleš Pavel.

Od 22. do 23. 1. 2025 předseda navštívil mezinárodní konferenci u příležitosti 35. výročí založení maďarského Ústavního soudu. Akce se věnovala především úkolům ústavních soudů ve fungování právních systémů, úloze ústavního práva v evropském kontextu, jakož i výzvám typu pandemie, rozšiřování umělé inteligence či dopadů digitalizace.

Předseda se zúčastnil rovněž zahájení soudního roku u Evropského soudu pro lidská práva, a to ve dnech 30. 1. až 1. 2. V návaznosti na toto zahájení proběhl rovněž soudní seminář na téma ochrany lidských práv ve světle umělé inteligence, algoritmů a velkých dat a rovněž slavnostní jednání, které vedl předseda Evropského soudu pro lidská práva Marko Bošnjak.

Od 6. do 7. 2. předseda přednášel spolu s předsedou senátu Petrem Vojtkem na odborném semináři Justiční akademie Slovenské republiky. Vzdělávací akce byla zaměřena na problematiku náhrady nemajetkové újmy sekundárních obětí z pohledu trestního a civilního práva, zejména předpoklady vzniku nároku a řešení konkurenčního vztahu škody na zdraví a nemajetkové újmy sekundárních obětí.

V průběhu 27. až 29. 3. se předseda účastnil společného setkání Sítě předsedů nejvyšších soudů členských států Evropské unie se soudci Soudního dvora Evropské unie, které se konalo v Lucemburku. Setkání se věnovalo zejména dvěma tématům, a to nezávislosti soudnictví v rámci Evropské unie v kontextu sdílené odpovědnosti a rovněž unijní úpravě dohledu nad soudním zpracováním osobních údajů.

Mezinárodní konference polského Nejvyššího soudu se předseda účastnil od 23. do 25. 4. Tématem této odborné akce byla důležitost moderních technologií pro soudní řízení a administrativní činnost soudů a se svými příspěvky na ní vystoupili zástupci Nejvyšších soudů Visegrádské skupiny.

Ve dnech 28. až 30. 4. předseda participoval na odborném semináři soudců slovenského Krajského soudu v Prešově, který se konal v Bardejovských Kúpelech. Akce se zúčastnil na pozvání místopředsedy krajského soudu Petra Tobiaše.

Od 21. do 23. 5. se předseda účastnil setkání Výboru Sítě předsedů Nejvyšších soudů členských států Evropské unie, které se tentokrát konalo

v estonském Tartu. Jednání se věnovalo přípravám nadcházejícího Kolokvia předsedů nejvyšších soudů EU, obměně některých členů Výboru z důvodu ukončení mandátu předsedů Nejvyšších soudů či jednání zástupců Sítě předsedů s komisařem Evropské komise pro demokracii, spravedlnost, právní stát a ochranu spotřebitele Michaellem McGrathem.

Následně se předseda ve dnech 25. až 26. 5. 2025 v doprovodu předsedy senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Bohumila Dvořáka a ředitele své kanceláře Aleše Pavla setkal s předsedou Nejvyššího soudu Lotyšské republiky Aigarsem Strupišem. Cílem návštěvy bylo posílení vzájemné bilaterální spolupráce a výměna zkušeností mezi nejvyššími soudy obou zemí v klíčových oblastech právní praxe a správy soudnictví.

V termínu od 9. do 11. 6. se předseda podílel na dvou odborných akcích na Slovensku. K činnosti Justiční akademie Slovenské republiky přispěl účastí na odborném semináři na téma profesní etiky soudců a státních zástupců. Příspěvek zde přednesl spolu s Lenkou Bradáčovou a Rastislavem Remetou. V návaznosti na to vystoupil v rámci mezinárodní konference k ochraně lidských práv a svobod, pořádané Nejvyšším státním zastupitelstvím Slovenské republiky ve Staré Lesné, a to v rámci tematického bloku věnovaného restorativní justici v právním řízení.

Na mezinárodní konferenci Košické dny trestního práva 2025 předseda zavítal od 18. do 19. 6. Hlavním tématem 9. ročníku této pravidelné odborné akce byla umělá inteligence coby výzva pro trestní právo.

Jednotlivé sekce se týkaly například extremismu v optice kriminologie, viktimologie či kriminalistiky, nebo tvorby a nástrojů trestní politiky. Předseda na konferenci vystoupil s příspěvkem, ve kterém se zabýval etickým pohledem na umělou inteligenci, a to konkrétně v trestním řízení.

I s příchodem podzimu se ke slovu hlásily další odborné akce na Slovensku. Ve dnech 17. až 19. 9. se předseda zúčastnil mezinárodní vědecké konference Bratislavské právnické fórum 2025, kterou každoročně pořádá Právnická fakulta Univerzity Komenského v Bratislavě. Tentokrát zde předseda vystoupil se svým příspěvkem věnovaným vlivu umělé inteligence na dokazování v trestním řízení.

Ve dnech 23. až 24. 9. se předseda zúčastnil výroční konference Evropského právního institutu (ELI), která se konala ve Vídni. Na akci se tradičně sešli zástupci soudců, akademiků i evropských a mezinárodních institucí, aby diskutovali o současném stavu projektů ELI i dalším důležitém právním vývoji.

Dne 13. 10. navštívil předseda v Banské Bystrici setkání při příležitosti 30. výročí založení Právnické fakulty Univerzity Mateja Bela v Banské Bystrici. Na akci byl předseda pozván děkanem právnické fakulty Adriánem Vaškem.

Ve dnech 29. až 31. 10. se pak předseda v Německu zúčastnil slavnostního setkání při příležitosti 75. výročí Spolkového soudního dvora a Spolkového státního zastupitelství, které se konalo v Karlsruhe. Se-

tkání k významnému výročí se zúčastnil mimo jiné i úřadující prezident Spolkové republiky Německo Frank-Walter Steinmeier.

Mezinárodní konference JAEL (*Journal of Agricultural and Environmental Law*) se předseda zúčastnil v Budapešti od 5. do 7. 11. 2025. Akce, na kterou byl předseda pozván vedoucím Katedry trestního práva, kriminologie a kriminalistiky Právnické fakulty Univerzity Komenského v Bratislavě Josefem Čentěšem, se zaměřovala na problematiku environmentální odpovědnosti v kontextu komparativního pohledu na vybraná témata.

V období od 12. do 15. 11. se konalo kolokvium Sítě předsedů nejvyšších soudů členských států Evropské unie v nizozemském Haagu. Předseda se i tentokrát zúčastnil tohoto každoročního pravidelného setkání, které bylo tematicky zaměřeno jednak na přínos mezinárodních a vnitrostátních soudů a tribunálů k právnímu státu, jednak na národní soudy a mezinárodní kriminalitu či na dopad sociálních médií na komunikaci soudů a jejich vliv na nezávislost soudnictví.

Ve dnech 25. 11. až 3. 12. se předseda účastnil zahraniční cesty spojené s pracovní návštěvou Nejvyššího soudu Korejské republiky i dalšími pracovními jednáními u vrcholných soudních institucí. Kromě jednání u korejského Nejvyššího soudu tak proběhlo jednání u Ústavního soudu, na Ministerstvu spravedlnosti a u Nejvyššího státního zastupitelství. Došlo rovněž k setkání se zástupci Justičního výzkumného a vzdělávacího institutu, Vzdělávacího institutu pro soudní úředníky či Centra pro informační technologie.

Konference Právnické fakulty Károli Gáspár University v maďarské Budapešti se předseda zúčastnil dne 15. 12. Při této příležitosti coby hlavní řečník přednesl svůj příspěvek, ve kterém se zaměřil především na otázky spojené se soudcovskou nezávislostí a profesní integritou soudce.

5. 2. 2. Významné zahraniční pracovní cesty soudců

Ve dnech 4. až 7. 3. 2025 se předseda občanskoprávního a obchodního kolegia Pavel Horák zúčastnil tréninkového programu pro vnitrostátní soudce týkajícího se soutěžního práva a práva duševního vlastnictví, který se konal ve Florencii. Akce se zaměřila na otázky, se kterými se příslušný senát Nejvyššího soudu setkává ve své rozhodovací praxi. V období od 23. do 26. 9. pak pokračovala druhá, navazující část konference.

Delegace zástupců Nejvyššího soudu se spolu se zástupci Justiční akademie od 4. do 10. 5. 2025 zúčastnila studijní návštěvy italských justičních institucí na téma sexuálně motivovaných trestných činů, ochrany jejich obětí a prevence této trestné činnosti. Na konferencích konaných na Odvolacím soudě v Benátkách, Neapoli a na Nejvyšším soudě v Římě nás zastupovali předseda trestního kolegia František Púry a soudci Pavla Augustinová, Antonín Drašík, Tomáš Durdík, Ivo Kouřil a Jiří Říha.

V květnu 2025 absolvoval předseda senátu trestního kolegia Petr Škvain týdenní pobytovou stáž na Právnické fakultě univerzity v italském Palermu, kde se věnoval mimo jiné oblasti rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva a srovnávacího trestního práva procesního

a účastnil se i diskusí s kolegy z Nejvyššího soudu Italské republiky či náhledu hlavního líčení.

Ve dnech 18. až 22. 6. 2025 se předseda senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Miroslav Hromada účastnil a vystoupil na výroční konferenci Evropské asociace soudců pracovně právních soudů ve Varšavě. Tématy konference byl mimo jiné současný stav polské justice, alternativní řešení pracovněprávních sporů, vztah pracovního soudnictví a arbitráže či aktuální trendy v soudnictví včetně nástupu AI.

Předseda senátu trestního kolegia Tomáš Durdík se od 22. do 26. 9. 2025 spolu s kolegy z dalších českých soudů účastnil odborného studijního pobytu ve Spojeném království, a to v rámci programu „Sociální prevence a prevence kriminality“. Zástupci České republiky měli mimo jiné možnost zúčastnit se dvoudenní návštěvy *Crown Court* v Oxfordu, stejně jako seznámit se s britským soudnictvím, včetně porotního systému, a britským Nejvyšším soudem.

Konference Mezinárodní organizace duševního vlastnictví, *2025 WIPO Intellectual Property Judges Forum*, se 14. a 15. 10. 2025 zúčastnil předseda senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Pavel Tůma, který přednesl svůj příspěvek na téma české rozhodovací praxe k otázce práva na odčinění nemajetkové újmy právnické osoby způsobené neoprávněným zásahem do její pověsti.

Ve dnech 20. až 23. 10. 2025 se předseda senátu trestního kolegia Petr Škvain zúčastnil jako odborný garant a spoluorganizátor mezinárod-

ního semináře na půdě *New University* ve slovinské Lublani na téma evropského a mezinárodního trestního práva v kontextu lidských práv v trestním řízení, a to zejména pokud se jedná o náhled rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva.

6. HOSPODAŘENÍ (SPRÁVA SOUDU)

Účelem správy soudu je zajistit řádné fungování soudnictví, tedy vytvářet podmínky pro jeho efektivní výkon. Správa zahrnuje zejména materiální, personální, hospodářské, finanční a organizační zabezpečení činnosti soudu.

Rozpočtové výdaje Nejvyššího soudu se dlouhodobě skládají převážně z výdajů na platy soudců a zaměstnanců, které představují více než 90 % ročních výdajů. Meziroční nárůst výdajů odpovídá vývoji inflace, růstu cenové hladiny a platů ve veřejné sféře, což platilo i pro rok 2025. Provozní prostředky jsou využívány zejména k zajištění chodu soudu, údržbě a opravám vybavení budovy, která je památkově chráněna.

V roce 2025 pokračovala obnova kanceláří soudců, zaměstnanců a dalších prostor historické budovy. Jedná se o dlouhodobý proces vzhledem k rozsahu prostor, které dosud nejsou v uspokojivém stavu, a vzhledem k nutnosti pravidelných oprav budovy starší než 95 let.

Z investičních akcí se v roce 2025 podařilo realizovat instalaci fotovoltaické elektrárny na střeše budovy Nejvyššího soudu. Většina vyrobené energie bude spotřebována pro vlastní potřebu, což přispěje k udržitelnosti provozu. Dále byla provedena kompletní rekonstrukce rozvodů

vody v ubytovacím patře, které bylo funkčně odděleno od zbytku budovy. Očekává se úspora provozních nákladů, zejména při ohřevu teplé vody. Zahájili jsme také obnovu vstupního portálu a haly, včetně citlivé rekonstrukce původních dveří a lamp pod dohledem památkové péče. V roce 2026 bude adaptace pokračovat.

Významným krokem bylo odstranění poslední bariéry pro bezbariérový přístup – na schody do sálu Františka Vážného byla instalována plošina pro osoby se sníženou mobilitou.

Nemalé prostředky byly vynaloženy na nákup a obnovu IT techniky, zvyšování technické úrovně hardwaru a softwaru, podporu uživatelů a zabezpečení dat. Zvláštní pozornost byla věnována kybernetické bezpečnosti a ochraně proti útokům, včetně pořízení příslušného hardware a software. Pokračoval také rozvoj komunikačních platforem pro vzdálenou komunikaci v justiční sféře.

Důležitou oblastí je zajištění odborné způsobilosti soudců a zaměstnanců. Významnou položku proto tvoří výdaje na odborné publikace pro knihovnu Nejvyššího soudu, která se nadále rozšiřuje a specializuje na právníckou literaturu.

Hospodaření Nejvyššího soudu se řídí principy hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti při nakládání s prostředky státního rozpočtu. V rámci finančních operací je implementována vnitřní řídicí kontrola, která zajišťuje dohled od přípravy operací až po jejich schválení a vypořádání, včetně hodnocení výsledků a správnosti hospodaření.

	Schválený rozpočet	Upravený rozpočet	Skutečné čerpání
2020	430 871	478 441	443 168
2021	416 069	478 415	435 712
2022	430 236	496 712	472 009
2023	435 848	495 393	474 808
2024	446 928	515 946	493 604
2025	494 430	562 072	545 302

Údaje tabulky rozpočtů jsou vyjádřeny v tisících korun českých

7. PERSONÁLNÍ ODDĚLENÍ

Nejvyšší soud v roce 2025 o jednoho zvýšil počet soudců. Počet asistentů soudců se proti předešlému roku o jednoho snížil, naopak počet ostatních zaměstnanců soudu se o jednoho zvýšil.

	K 31. 12. 2023	K 31. 12. 2024	K 31. 12. 2025
Soudci	70	68	69
Asistenti soudců	166	165	164
Zaměstnanci	124	122	123

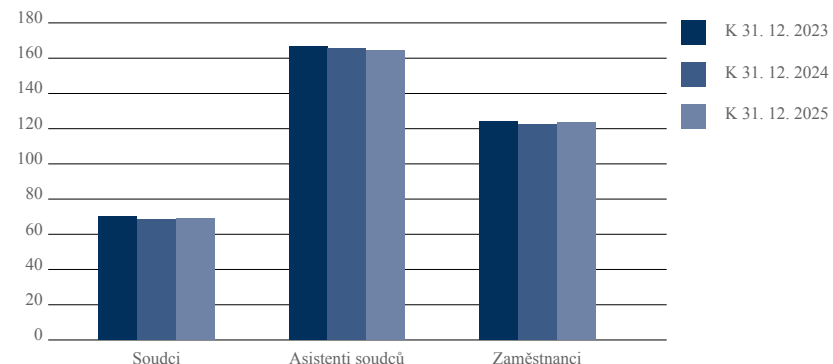
V roce 2025 byli k Nejvyššímu soudu přeloženi tito soudci:

K 1. 1. 2025 JUDr. Pavla Augustinová k trestnímu kolegiu;
Mgr. Petra Kubáčová k občanskoprávnímu a obchodnímu kolegiu

K 1. 7. 2025 Mgr. Ondřej Vítů k trestnímu kolegiu.

K 30. 6. 2025 skončil u Nejvyššího soudu z důvodu přeložení ke Krajskému soudu v Plzni na vlastní žádost JUDr. Karel Svoboda, Ph.D. – občanskoprávní a obchodní kolegium.

K 31. 12. 2025 u Nejvyššího soudu skončil z důvodu zániku funkce soudce JUDr. Antonín Drašík – trestní kolegium.

8. INFORMAČNÍ KANCELÁŘ

8. 1. Činnost informační kanceláře

Informační kancelář, která poskytuje účastníkům (stranám) řízení, jejich advokátům a státním institucím, základní informace o stavu řízení, vyřizovala v roce 2025 podobně jako v minulosti denně ke 100 telefonických, písemných a osobně podaných dotazů. Převážnou část, 60 až 80 dotazů denně tvoří dotazy na spisové značky, stavy řízení a uznávání cizích rozhodnutí u Nejvyššího soudu. Zbylou část představují různé další dotazy ze strany veřejnosti. Informační kancelář tak vyřídila ve 251 pracovních dnech roku 2025 více než 22 000 žádostí a dotazů, včetně žádostí o poskytnutí informací podle informačního zákona.

K zásadní každodenní práci informační kanceláře patří monitorování rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu a zpracování přehledu tisku.

Kromě vyřizování individuálních dotazů a žádostí patří k úkolům informační kanceláře příprava elektronického čtvrtletníku AEQUITAS, který Nejvyšší soud vydává od roku 2017.

Informační kancelář také zpracovává informační materiály, zajišťuje realizaci některých projektů a podílí se na pořádání odborných a populárně-naučných akcí.

Informační kancelář se skládá z vedoucí informační kanceláře, poradce v otázkách informačního zákona a referentky informační kanceláře.

Úkolem vedoucí informační kanceláře je zejména koordinace činnosti oddělení, správa webových stránek a intranetu Nejvyššího soudu a vydávání elektronického čtvrtletníku.

V roce 2025 se vedoucí informační kanceláře podílela na koordinaci tvorby grafického manuálu, který navázal na vytvoření nových webových stránek začátkem roku 2025. Grafický manuál více pracuje s pro Nejvyšší soud typickou modrou barvou a logem Nejvyššího soudu, které v roce 2018 nahradilo malý státní znak.

Podílela se také na elektronizaci reprezentativní publikace, která byla v tištěné podobě vydána roku 2018 a která je nyní k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu i pro širší veřejnost.

Poradce v otázkách informačního zákona vyřizuje žádosti podané podle informačního zákona, k nimž je vedena přesná evidence (více podkapitola 8. 2.). Také se podílí na vyřizování telefonických a písemných dotazů směřovaných na informační kancelář.

Informační kancelář sděluje informace o stavu řízení, tedy zda a jak bylo v konkrétním řízení již rozhodnuto či nikoliv. Dále sděluje spisové značky řízení u Nejvyššího soudu a informuje o složení senátu, v jaké fázi je vypracování odůvodnění rozhodnutí, případně zda bylo rozhodnutí spolu se spisem již odesláno (zpravidla) na soud prvního stupně, resp. kde se aktuálně nachází kompletní spis. Telefonické a písemné dotazy na stav řízení vyřizuje referentka informační kanceláře, která zpracovává i denní monitoring tisku.

Kromě telefonických dotazů vyřizuje referentka informační kanceláře písemné dotazy na stav řízení a zpracovává denní monitor tisku.

Oddělení styku s veřejností se velmi často setkává s požadavkem na sdělení právní rady. K tomu však není kompetentní. Tazatele v takovém případě odkazuje na advokáty registrované Českou advokátní komorou. Nejvyšší soud v zájmu vlastní nestrannosti nemůže právní rady poskytovat.

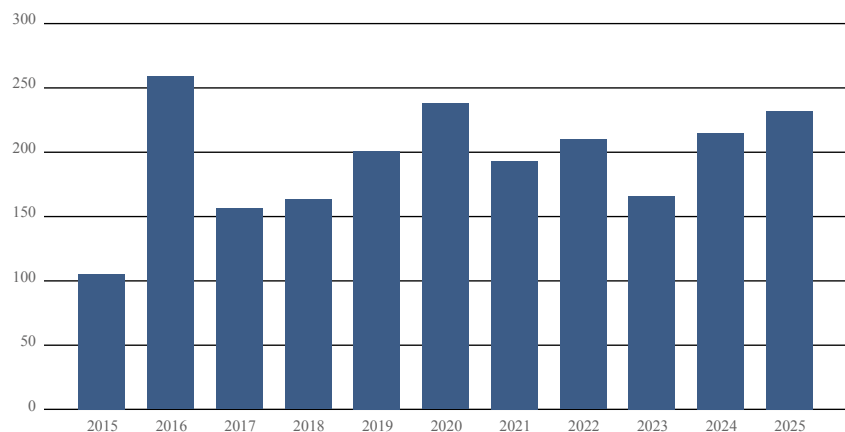
K rozšiřování právního povědomí a většího přiblížení Nejvyššího soudu veřejnosti je vydáván již od roku 2017 internetový čtvrtletník AEQUITAS, jehož hlavní náplní je představovat soudce i další zaměstnance odborné i laické veřejnosti. Dále slouží k upozornění na různá justiční

témata či k informování jak o denním chodu soudu, tak i např. o významných návštěvách či zásadních justičních akcích, často s mezinárodní účastí. Výjimkou nejsou ani články s historickým pohledem či články spíše volnočasového charakteru. Na přípravě čtvrtletníku se podílí širší kolektiv autorů, z informační kanceláře jde o vedoucí informační kanceláře a poradce v otázkách informačního zákona. Články a rozhovory přidávají i další zaměstnanci a soudci Nejvyššího soudu, zejména tisková mluvčí a poradce oddělení analytiky a srovnávacího práva.

8. 2. Poskytování informací podle informačního zákona

Nejvyšší soud obdržel v minulém roce celkem 232 písemných žádostí o poskytnutí informace podle informačního zákona. Oproti předchozímu roku agenda „Zin“ zaznamenala nárůst o 17 žádostí.

Při sledování delší časové řady je zřejmé postupné narůstání agendy, která v posledních letech osciluje na hodnotách kolem 200 až 230 žádostí o informace za rok: 2015 – 105 žádostí, 2016 – 259 žádostí, 2017 – 156 žádostí, 2018 – 164 žádostí, 2019 – 202 žádostí, 2020 – 237 žádostí, 2021 – 193 žádostí, 2022 – 210 žádostí, 2023 – 166 žádostí, 2024 – 215 žádostí, 2025 – 232 žádostí.

Počet žádostí o poskytnutí informací v jednotlivých letech

V případě 19 žádostí nedošlo k jejich meritornímu vyřízení. Z uvedeného počtu vzali 9 žádostí žadatelé zpět, 10 žádostí bylo povinným subjektem v celém rozsahu odloženo pro nedostatek působnosti. K částečnému odložení bylo přistoupeno v dalších 6 řízeních. Nejčastějším důvodem pro odložení žádosti byl v rozporu s § 2 odst. 1 informačního zákona vznesený požadavek na poskytnutí informace, která se nenačázela v působnosti povinného subjektu.

Věcně vyřízeno bylo celkem 212 žádostí. V roce 2025 došlo k vyčíslení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání podle § 17 odst. 1 informačního zákona v jednom případě. Do konce roku 2025 nedošlo k za-

placení vyčíslené úhrady ani k uplynutí lhůty k jejímu provedení, daná žádost tak byla vedena jako nevyřízená.

Plně vyhověno bylo 118 žádostem, v dalších 14 případech bylo žádosti vyhověno alespoň částečně. V případě 54 žádostí byli žadatelé plně odkázáni na zveřejněnou informaci, v dalších 2 případech byli žadatelé odkázáni na zveřejněnou informaci částečně.

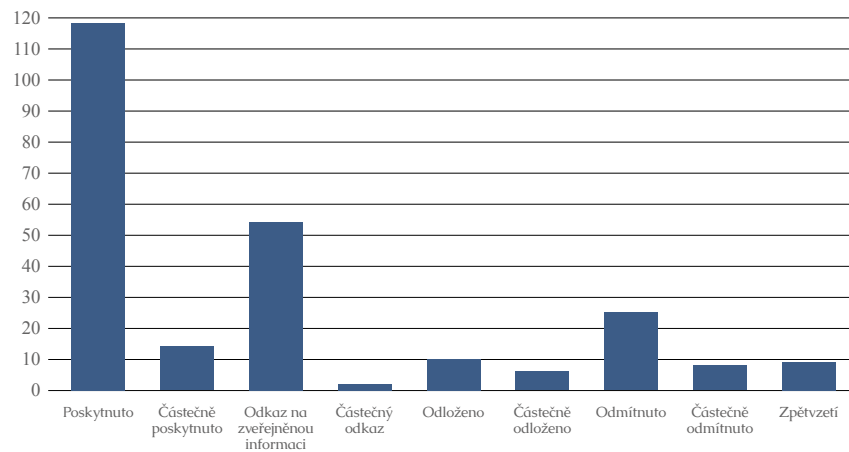
Povinný subjekt odmítl 25 žádostí jako celek a 8 žádostí odmítl částečně. Nejčastějším důvodem pro odmítnutí celé žádosti bylo, že se žadatelé domáhali poskytnutí nové, resp. neexistující informace. Dalším velmi častým důvodem pro odmítnutí žádosti o informace byla ochrana rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Opakovaně došlo rovněž k odmítnutí žádosti v případech, v nichž se žadatelé domáhali sdělení názoru povinného subjektu.

Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popř. o částečném odmítnutí žádosti, byla podána celkem 4 odvolání. Všechna odvolání byla k rozhodnutí předložena odvolacímu orgánu. O podaných odvoláních nebylo v roce 2025 rozhodnuto.

Proti způsobu vyřízení informační žádosti byly podány 2 stížnosti. Všechny stížnosti byly předloženy k rozhodnutí odvolacímu orgánu.

V jednom případě byla stížnost odmítnuta, v druhém případě bylo zrušeno rozhodnutí povinného subjektu o odložení žádosti o informace.

Povinný subjekt následně danou žádost odmítl jako žádost o informaci, kterou Nejvyšší soud nedisponuje.

Způsob vyřízení informačních žádostí

9. TISKOVÁ MLUVČÍ

Tisková mluvčí Bc. Gabriela Tomíčková zajišťuje externí komunikaci Nejvyššího soudu a podporuje jeho transparentnost vůči veřejnosti. Její agenda zahrnuje komunikaci s médii, správu sociálních sítí, koordinaci vzdělávacích a popularizačních aktivit a podílí se na přípravě odborných publikací.

V roce 2025 tvořila podstatnou část její práce komunikace s médii. Tisková mluvčí byla hlavní kontaktní osobou mezi soudem a novináři, přičemž zodpověděla přibližně 2 000 dotazů vztahujících se zejména k odborným a veřejně sledovaným rozhodnutím. Zároveň připravila 65 tiskových zpráv. Organizovala také setkání zástupců médií s představiteli Nejvyššího soudu, která posílila vzájemnou spolupráci a důvěru.

Nemalou část její činnosti představovala digitální komunikace. V roce 2025 zveřejnila na sociálních sítích Nejvyššího soudu zhruba 800 příspěvků, které zahrnovaly judikатурní informace, zpravodajské výstupy, informace z běžné činnosti soudu i vzdělávací obsah.

Důležitým prvkem její práce byla také organizace exkurzí a vzdělávacích aktivit. V roce 2025 navštívilo Nejvyšší soud přibližně 1 400 osob, převážně studentů středních a základních škol. Tisková mluvčí v rámci

těchto exkurzí představovala kompetence, agendu a fungování soudu a přibližovala studentům práci soudců. Tyto aktivity podporují právní povědomí a přispívají k dlouhodobému posilování důvěry ve fungování justice.

Tradiční součástí agendy byla rovněž organizace akce Noc práva, celostátní události, do které se Nejvyšší soud pravidelně zapojuje už od jejího nultého ročníku v roce 2019. Hlavní myšlenkou této akce je ukázat veřejnosti, že právo není pouze pro právníky. Tisková mluvčí zajišťovala přípravu programu, koordinaci s partnerskými institucemi a přednášejícími a zajišťovala propagaci akce v médiích i na sociálních sítích. V roce 2025 navštívilo Nejvyšší soud v rámci této akce 110 osob.

Významnou složku její činnosti tvořila také publikační agenda, zejména spolupráce na časopisu AEQUITAS a kompletace Ročenky Nejvyššího soudu.

Rok 2025 potvrdil význam funkce tiskové mluvčí pro fungování Nejvyššího soudu jako otevřené a srozumitelně komunikující instituce. Její každodenní práce měla přímý dopad na podobu mediálního obrazu soudu a podporovala naplňování principů transparentní a důvěryhodné justice.

10. ODDĚLENÍ STŘETU ZÁJMŮ

10. 1. Činnost oddělení střetu zájmů

Nejvyšší soud je na základě zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů, pověřen přijímáním a evidencí oznámení o činnostech, majetku, příjmech a závazcích soudců ČR a dále uchováváním a dohlížením nad úplností údajů v těchto oznámeních.

Oddělení střetu zájmů Nejvyššího soudu, tvořené čtyřmi pracovníky, prošlo na konci roku 2025 významnou personální obměnou. K 31. prosinci 2025 ukončila svou činnost vedoucí oddělení, která stála u jeho zrodu a formovala jeho postupy. Od 1. ledna 2026 bylo vedení oddělení svěřeno novému nástupci, čímž byla plně zajištěna kontinuita výkonu zákonné agendy ve vztahu k veřejným funkcionářům – soudcům.

Povinnost podat oznámení mají všichni soudci zapsaní do Centrálního registru oznámení, který sestavuje Ministerstvo spravedlnosti ČR, a to při zahájení a ukončení výkonu funkce a dále periodicky, ve lhůtách daných zákonem o střetu zájmů. Oznámení se zasílají Nejvyššímu soudu v písemné podobě na formuláři, jehož strukturu a formát stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou č. 79/2017 Sb., o stanovení

struktury a formátu oznámení podle zákona o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů. Tato oznámení jsou pak uchovávána po dobu pěti let od dne skončení výkonu funkce soudce. Registr oznámení soudců je samostatný a oddělený, do něhož nelze nahlížet. Informace v něm obsažené se neposkytují ani podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Přístup k informacím obsaženým v jednotlivých oznámeních mají pouze subjekty přímo vyjmenované v zákoně.

Soudci, kteří byli ve výkonu funkce k 1. lednu 2025, podávali tzv. průběžné oznámení za období výkonu funkce v kalendářním roce 2024, a to ve lhůtě nejpozději do 30. června 2025. V průběhu podávání průběžného oznámení za rok 2024 byly řešeny metodické dotazy ve spolupráci s Ministerstvem spravedlnosti. Předsedům jednotlivých soudů byly zasílány průběžné informace o povinnosti podat oznámení. Pracovníci oddělení odpovídali na telefonické a e-mailové dotazy a poskytovali osobní konzultace. Veškeré potřebné informace byly zveřejňovány na webových stránkách Nejvyššího soudu ve speciálně zřízené sekci.

V roce 2025 oddělení dále přijímalo a evidovalo vstupní a výstupní oznámení v souvislosti se zahájením či ukončením výkonu funkce soudců.

V první polovině roku 2026 bude oddělení přijímat a evidovat průběžná oznámení soudců za období výkonu funkce v kalendářním roce 2025 a zasílat vyrozumění o přijetí oznámení soudcům. Dále budou přijímána a evidována vstupní a výstupní oznámení. V průběhu celého roku 2026 bude oddělení pokračovat v dohledu nad úplností údajů v přijatých oznámeních. Kontroly budou spočívat především v ověřování formálních náležitostí a úplnosti všech povinných údajů, jak stanovuje zákon o střetu zájmů. Strukturu a formát oznámení určuje výše zmíněná vyhláška Ministerstva spravedlnosti. Následně budou údaje v oznámeních porovnávány s údaji uvedenými v jiných informačních systémech veřejné správy, do kterých má oddělení střetu zájmů Nejvyššího soudu právo nahlížet (např. katastr nemovitostí či registr silničních vozidel).

10. 2. Statistické údaje k činnosti oddělení střetu zájmů

V Centrálním registru oznámení vedeném Ministerstvem spravedlnosti bylo k 1. lednu 2025 zapsáno 3 039 soudců ve výkonu funkce. Tři z těchto soudců v průběhu roku zemřeli, přičemž dva z nich oznámení podali ještě před úmrtím. Zákonná povinnost podat průběžné oznámení za rok 2024 se tedy vztahovala na 3 038 soudců.

Ke dni 31. prosince 2025 bylo zaevidováno 3 036 průběžných oznámení za rok 2024. Dva soudci oznámení nepodali.

Podle zákona o střetu zájmů zahájilo v roce 2025 výkon funkce 74 soudců, kteří měli povinnost podat vstupní oznámení. Soudci, kterým byla stanovena lhůta pro podání vstupního oznámení v roce 2025, své oznámení podali.

Oznamovací povinnost v souvislosti s ukončením výkonu funkce v roce 2025 vznikla u 66 soudců. Ti, kterým byla stanovena lhůta pro podání výstupního oznámení v roce 2025, své oznámení podali, a to s výjimkou dvou soudců. U nich došlo k souběžnému nepodání průběžného oznámení za rok 2024 i oznámení výstupního. Nejvyšší soud zahájí proces výzvy k dodatečnému podání. Nebude-li této výzvě vyhověno, bude následovat oznámení přestupku, které se předává k projednání obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, v jehož obvodu má bývalý veřejný funkcionář trvalý pobyt.

V roce 2025 byla provedena kontrola úplnosti podaných oznámení u 203 soudců, přičemž bylo zkontrolováno celkem 239 oznámení.

11. POVĚŘENKYNĚ PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

V roce 2025 pověřenkyně pro ochranu osobních údajů i nadále pokračovala zejména ve své činnosti poradenského a dozorového orgánu v oblasti ochrany osobních údajů na Nejvyšším soudě. Za celý rok tak zodpověděla celou řadu telefonických, e-mailových i ústních dotazů od zaměstnanců či soudců. V průběhu roku dále pověřenkyně reagovala na žádost ze strany veřejnosti, kdy byla požádána studentkou Právnické fakulty o zodpovězení řady výzkumných otázek týkajících se pseudonymizace osobních údajů na Nejvyšším soudě. Pověřenkyně musela rovněž reagovat na změnu zákona, kdy se na Nejvyšší soud vrátila kárná agenda a došlo k založení kárného senátu. Z tohoto důvodu bylo třeba změnit vnitřní předpis – Směrnici o pseudonymizaci rozhodnutí Nejvyššího soudu při jejich uveřejňování a poskytování a připravit ji na kárná rozhodnutí. Tuto novou agendu pověřenkyně dle pokynu vedení soudu, ve spolupráci s vedoucí oddělení dokumentace a analytiky judikatury ČR, přidala do pravidel pseudonymizace, která jsou přílohou této směrnice. Při této příležitosti rovněž došlo i k drobným změnám ve stávajících pravidlech pseudonymizace v reakci na připomínky zaměstnanců provádějících pseudonymizaci a poradce předsedy soudu.

Vzhledem k tomu, že pověřenkyně Nejvyššího soudu vystupuje v postavení kontrolního orgánu v oblasti ochrany osobních údajů vrchních

soudů, i zde proběhlo několik konzultací. Častým tématem byla práce s nástroji na bázi umělé inteligence. Vzhledem k povaze této problematiky spolupracovala pověřenkyně při řešení této problematiky se správcem kybernetické bezpečnosti, který na Nejvyšším soudu působí. Na závěr kalendářního roku pak pověřenkyně oba vrchní soudy požádala o report z oblasti osobních údajů za uplynulý rok. Tímto zakončila další rok skvělé společné spolupráce s oběma vrchními soudy.

12. KNIHOVNA NEJvyššího soudu

Knihovna Nejvyššího soudu slouží především soudcům, asistentům, poradcům a dalším zaměstnancům Nejvyššího soudu. Vzhledem k tomu, že informace a prezenční výpůjčky literatury jsou poskytovány také odborníkům z řad veřejnosti, je knihovna Nejvyššího soudu od roku 2002 registrována na Ministerstvu kultury jako specializovaná veřejná knihovna. Katalog knihovny je přístupný na webových stránkách Nejvyššího soudu (www.nsoud.cz).

Kromě katalogu knihovny jsou pro odpovědi na dotazy uživatelů využívány také specializované databáze s právníkou literaturou, jako jsou databáze společnosti ASPI, Beck-online a další databáze z oblasti práva, přístupné na internetu.

Knižní fond aktuálně tvoří přes 32 300 svazků knih, svázaných ročníků časopisů a dalších tištěných i elektronických dokumentů. Přestože se jedná většinou o odbornou právníkou literaturu a judikaturu, k dispozici jsou v omezeném množství i publikace z filozofie, psychologie, politikologie a dějin.

V roce 2025 byl fond rozšířen o téměř 300 nových exemplářů. Služeb knihovny využilo přibližně 800 osob a pracovníci knihovny zodpověděly přes 400 dotazů interních i externích zájemců.

Ohlasy návštěvníků knihovny na nově vybudované prostory, do kterých se knihovna přestěhovala v září 2019, jsou i nadále velmi pozitivní. Knihovna tak může konečně po dlouhých letech, prakticky od počátku fungování Nejvyššího soudu v Brně v roce 1993, poskytovat čtenářům svoje služby v přívětivějších podmínkách.

ZÁVĚREČNÉ SLOVO MÍSTOPŘEDSEDY NEJVYŠŠÍHO SOUDU

Již král Šalamoun ve své příslovečné moudrosti věděl, že „čím více slov, tím méně smyslu“. Přestože ročenka nemůže plně vystihnout život a fungování instituce, která ji vydává, obsahuje v zásadě vše podstatné, co má publikace tohoto typu svému čtenáři říci. Není proto třeba, abych k tomu cokoliv dodával. Snad jen přání, aby Nejvyšší soud plnil v dalším roce roli, pro kterou byl stvořen a již má ve společnosti zastávat, zase o trochu lépe než v roce předchozím. A to bez ohledu na skutečnost, že mu to stávající procesní rámec stále – mírně řečeno – znesnadňuje.

Váš Petr Šuk

Předseda Nejvyššího soudu JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D., a ředitel kanceláře předsedy soudu Mgr. Aleš Pavel se setkali s předsedou Nejvyššího soudu USA Johnem Robertsem. Zleva: Velvyslanec ČR v USA Miloslav Stašek, soudce NS JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D., předseda NS USA John Roberts, předseda NS JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D., ředitel kanceláře předsedy NS Mgr. Aleš Pavel. Washington, 15. 1. 2025.

Večerní program Noci práva zaměřený na diskusi o mezinárodním trestním soudnictví za účasti JUDr. Roberta Fremra (vpravo), JUDr. Petra Angyalossyho, Ph.D., JUDr. Ivany Hrdličkové, Ph.D., a Mgr. Aleše Pavla. Součástí programu bylo promítání filmu o genocidě v Srebrenici *Quo vadis, Aida?* Brno, 5. 3. 2025.

Společné jednání Sítě předsedů nejvyšších soudů Evropské unie a soudců Soudního dvora Evropské unie. Lucemburk, 28. 3. 2025.

Předseda Nejvyššího soudu JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D., převzal z rukou guvernéra České národní banky Aleše Michla pamětní minci s motivem Nejvyššího soudu. Brno, 2. 4. 2025.

Pracovní setkání kolegií Nejvyššího soudu České republiky a Nejvyššího soudu Slovenské republiky. Hlavními tématy jednání byly aktuální změny v oblasti pracovního práva a úprava přípustnosti dovolání. Hluboká nad Vltavou, 13.–14. 5. 2025.

Společná fotografie účastníků jednání Výboru Sítě předsedů nejvyšších soudů Evropské unie, které probíhalo v Estonsku ve dnech 21.–23. 5. 2025.

Nejvyšší soud hostil delegaci z Vrchního zemského soudu v Norimberku (Oberlandesgericht Nürnberg). Hlavním cílem návštěvy bylo další posílení spolupráce a prohloubení výměny zkušeností mezi justičními institucemi České republiky a Spolkové republiky Německo. Brno, 22. 5. 2025.

Místopředseda Nejvyššího soudu JUDr. Petr Šuk s předsedou Vrchního zemského soudu v Norimberku Thomasem Dickertem. Brno, 22. 5. 2025.

Předsedkyně trestního senátu Nejvyššího soudu JUDr. Věra Kůrková byla vyhlášena Právníkem roku v kategorii trestní právo. Brno, 23. 5. 2025.

Předseda Nejvyššího soudu JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D., se účastnil série jednání s představiteli lotyšské justice. Cílem návštěvy bylo posílení spolupráce a výměna zkušeností mezi nejvyššími soudy obou zemí v klíčových oblastech právní praxe a správy soudnictví. Riga, 25.–27. 5. 2025.

Velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu obdržel na konferenci Karlovarské právnické dny cenu za nejlepší judikát. Na fotografii předseda trestního kolegia Nejvyššího soudu JUDr. František Půry, Ph.D. Karlovy Vary, 12.–14. 6. 2025.

Předseda Nejvyššího soudu České republiky JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D., s předsedou Nejvyššího soudu Slovenské republiky JUDr. Františkem Moznerem. Brno, 16. 7. 2025.

Setkání právních komparatistů v Lublani ve dnech 11.–12. 9. 2025.

Na Nejvyšším soudu se konal seminář MEZI – SOUDY, který byl zaměřen na judikaturu ESLP a představení webového portálu o lidských právech. Brno, 17. 9. 2025.

Nejvyšší soud navštívila delegace španělského Ústavního soudu, kterou vedl jeho předseda Cándido Conde-Pumpido Tourón. Cílem setkání bylo posílení institucionálních vztahů mezi oběma soudy a výměna zkušeností v oblasti fungování justice, zejména s důrazem na efektivitu soudního řízení a omezení nadměrného zatížení vrcholných soudních instancí. Brno, 17. 9. 2025.

Soudce Nejvyššího soudu Mgr. Michal Králík, Ph.D., obdržel stříbrnou Rando-vu medaili, kterou uděluje Rada Jednoty českých právníků jako výraz uznání zásluh o rozvoj právní vědy a právní praxe. Na fotografii s JUDr. Pavlem Rychetským, emeritním předsedou Ústavního soudu. Praha, 7. 11. 2025.

Předseda Nejvyššího soudu České republiky JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D., byl na zasedání valného shromáždění Network of the Presidents of the Supreme Judicial Courts of the European Union (Sítí předsedů nejvyšších soudů Evropské unie) znovu zvolen místopředsedou této prestižní evropské justiční organizace. Haag, 14. 11. 2025.

Předseda Nejvyššího soudu JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D., a ředitel kanceláře předsedy Nejvyššího soudu Mgr. Aleš Pavel se účastnili pracovní cesty do Jižní Koreje, kde se setkali s představiteli tamního Nejvyššího soudu, Ústavního soudu, Nejvyššího státního zastupitelství a Velvyslanectví České republiky (na fotografii při návštěvě Nejvyššího soudu Jižní Koreje). Soul, 25. 11.–3. 12. 2025.

Ocenění bývalého soudce trestního kolegia JUDr. Antonína Draštíka, kterému funkce soudce zanikla na konci roku 2025. Skleněnou sošku s motivem vah jako symbolu spravedlnosti obdržel od předsedy Nejvyššího soudu JUDr. Petra Angyalossyho, Ph.D. Brno, 7. 1. 2026.

Během exkurzí v roce 2025 navštívilo Nejvyšší soud téměř 1 400 studentů, zejména ze středních a základních škol. Nejmladšími účastníky byli žáci 3. třídy ZŠ Sirotkova v Brně.

Ročenka Nejvyššího soudu 2025

Vydavatel:

Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno

Editor: Bc. Gabriela Tomíčková

Grafická úprava a DTP: studio KUTULULU, Brno

Tisk: POINT CZ, s.r.o., Brno

1. vydání, březen 2026

